

Un negoci per la banca

**El BCE i la crisi
del deute**

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Jordi Garcia Jané

**Com dir adéu
al capitalisme**

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N271

2 de maig de 2012

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Un jutge assegura que Agbar fa una gestió il·legítima de l'aigua

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINES 7-9

La investigació es va iniciar arrel de la denúncia d'una veïna de Barcelona per una factura abusiva. És un dels reportatges de l'Anuari Mèdia.cat 2011

ROBERT BONET

1 de maig anticapitalista i sense por

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2-3

La manifestació alternativa de Barcelona va aplegar més de 20.000 persones entre la Gran Via de les Corts Catalanes i el carrer Viladomat. La presència policial va ser massiva i provocadora.

Interior evita que els periodistes parlin amb els interns del CIE

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

Una estafada per La Caixa diu que li van falsificar la signatura

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

La universitat del Quebec en vaga indefinida

RODA EL MÓN · PÀGINA 15

Art contra el femicidi a Ciudad Juárez

EXPRESSIONS · PÀGINES 18-19

estirant del fil

PAÏSOS CATALANS · LES MOBILITZACIONS FAN UNA CRIDA PER L'ALLIBERAMENT DE LES VAGUISTES EMPRESONADES EL 29 DE MARÇ

Una marxa massiva deixa en evidència la marea policial contra l'1 de Maig

Més de 20.000 manifestants assisteixen a la marxa anticapitalista de Barcelona envoltades per un desplegament inèdit de centenars de policies pertanyents a totes les unitats del cos

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Hi havia tot el que era tècnicament possible i més. Per ordres expresses de Felip Puig, el comissari de la Regió Policial de Barcelona, Joan Carles Molinero, va posar tota l'estructura operativa del cos policial a la ciutat al servei del macrodispositiu contra la manifestació anticapitalista unitària convocada l'1 de Maig a la tarda a la plaça Universitat. La presència massiva de manifestants va evitar que l'operatiu acabés encapsulant la protesta. Segons el nostre recompte, hi van assistir prop de 22.275 manifestants, que és el resultat de multiplicar els 13.500 metres quadrats que ocupava la marxa (capçalera al carrer Manso amb Viladomat i a

ORIOL CLAVERA

free-lance confiscades per la força. Els pals de nombroses banderes del bloc independentista també van ser segrestades legalment.

Nombroses marxés al matí

Les mobilitzacions de l'1 de Maig al matí han estat disseminades per molts punts del territori i plenament marcades per les polítiques de retallades i privatitzacions, però també per la repressió contra les activistes dissenyada pel govern de la Generalitat. A Barcelona, hi va haver cinc manifestacions. La protesta més multitudinària va ser la convocada per CCOO i UGT, que va comptar amb l'assistència de grups de treballadores no afiliades de nombroses empreses i també d'algunes manifestants d'assemblees veïnals o del 15-M. Segons l'organització, hi van assistir unes 100.000 persones. Sense entrar en polèmiques de xifres, és cert que la protesta va ser molt més multitudinària que la d'altres anys i va omplir tot el recorregut des de la plaça de Catalunya fins a l'avinguda de la Catedral. També cal destacar que s'hi van sentir lemes i reivindicacions que, fins ara, mai s'havien vist en aquestes marxés: "Menys policia i més educació" o "Llibertat vaguistes presos". La segona mobilització per nombres d'assistents va ser la marxa convocada per la CGT. Més de 2.000 per-

Els 300 efectius no uniformats provenien de les unitats de seguretat ciutadana dels deu districtes de la ciutat

a la Gran Via amb carrer Urgell) per una densitat d'1,5 persones. A això, cal sumar-hi un 10% de manifestants fluctuants que circulaven per les voreres o sortien i entraven al llarg del recorregut. Des de les 16h, l'estació de metro de la plaça Universitat va quedar tancada per ordres expressos de la policia i, a partir d'aleshores, nombrosos comandos d'agents de paisà encaputxats i amb braçalets que els identificaven com a policies o, en d'altres casos, els mateixos antiavalots van fer escorcolls, registres i identificacions, acompanyades d'amenaces, empentes i coaccions. Cap dels efectius policials no mostrava el seu número d'identificació (TI-P), tal com contempla la llei. El macrooperatiu estava conformat per vuit unitats de la Brigada Mòbil amb 49 agents cadascuna i unes altres set unitats d'ARRO (provinents de les regions policials de tot Catalunya), que sumaven 350 antidisturbis més. També s'hi ha d'afegir la nombrosíssima pre-

El tram de la Gran Via de les Corts Catalanes de Barcelona, entre Viladomat i Aribau, ple de gom a gom

sència de policies de paisà, que, contràriament al que van pensar moltes manifestants, no eren de la Divisió Central d'Informació. Els més de 300 efectius no uniformats activats per a l'ocasió provenien de les unitats de seguretat ciutadana dels deu districtes de Barcelona, que, durant hores, van deixar el conjunt del municipi sense la presència policial habitual a la majoria de barris. Són policies que habitualment patrullen amb uniforme pels barris de la ciutat i per aquesta raó van voler ocultar la seva identitat darrere d'una caputxa o un passamuntanyes. Un braçalet fluorescent els identificava com a Mossos i permetia que els agents es poguessin reconèixer entre ells.

Mobilització diversa i reivindicativa

Després de diverses provocacions policials amb el resultat de dues persones retingudes i dues detingudes fins a mitjanit -van quedar en llibertat a la mateixa comissaria de Les Corts-, la capçalera de la protesta va enfilem la Gran Via de les Corts Catalanes, on es va poder comprovar la seva dimensió. El lema principal era *Ni reforma laboral ni pacte social, els nostres drets no es negocien. Continuem*

lluitant, juntes podem, però l'èxit es podia percebre per la suma de blocs i sensibilitats polítiques del conjunt de la marxa. Hi eren presents els sindicats IAC, CGT, CNT, COS, Sindicat Ferroviari, Sindicato Unitario, TACE (àmbit de l'espectacle) o un grup de manifestants de l'empresa Atos, que ha patit l'acomiadament de 80 persones en quatre anys. El bloc independentista avançava rere una pancarta sostinguda, entre d'altres, per quatre dels vaguistes que apareixen fitxats a la web de delacions de manifestants del 29 de març i on es llegia *Contra la dictadura del capital i el pacte social, als Països Catalans plantem cara*. Els vaguistes van voler donar la cara i, tot i formar part d'una llista de gent buscada per la policia, van entrar i sortir hàbilment de la manifestació sense ser detinguts. El bloc anarquista i llibertari tancava la protesta i duia moltes banderes anarco-sindicalistes rere la pancarta *Contra el sistema, acció directa*. També hi eren presents Corrent Roig (amb crítiques a Angela Merkel), Revolta Global (sota el lema *No és crisi, és capitalisme*) i la imatge d'un gran tauró amb la frase *No pagarem el seu deute*) o En Lluita (*Contra l'ofensiva de CiU*

i PP, ocupem el carrer, fem-los fora). Però també s'hi va poder veure un ampli ventall de moviments socials: assemblees indignades de Badalona i Sant Vicenç dels Horts, un bloc de l'assemblea de Papers i Drets per Tothom o un altre de feminista on es cridava "Cuidar també és treballar, lluitem contra el patriarcat". A més, hi havia pancartes contra els desnonaments, en defensa de l'acció social i comunitària o de les persones afectades per l'estafa de les preferents bancàries, entre d'altres. La majoria de crits eren contra la reforma laboral i el capitalisme i també contra la figura de Felip Puig i la repressió policial. També es van cridar eslògans en positiu com "Unió, acció, autogestió". A la pancarta que tancava la llarga marxa a pocs metres dels furgons policials i dels policies de paisà encaputxats, hi posava: "La lluita ens dona el que el poder ens treu". Després de la manifestació, el gabinet de premsa de Mossos va informar del balanç de 300 persones identificades -com a dada suposadament rellevant- i va mostrar una imatge de material requisat, entre el qual hi figuraven els walkie-talkies legals de l'organització de la protesta i les màscares antigàs de diversos fotògrafs

La suma de diferents blocs i sensibilitats polítiques va ser un dels èxits de la marxa de la tarda a Barcelona

sones van iniciar la protesta a la Via Laietana i, al seu pas per la plaça de Sant Jaume, van llegir un comunicat de solidaritat amb Laura Gómez, secretària d'organització de la CGT- Barcelona empresonada des de fa una setmana per fer una *performance* simbòlica a les portes de la Borsa de Barcelona el dia de la vaga general. En aquest sentit, el dia 1 es va informar que la sindicalista havia estat traslladada a la presó de Wad-Ras, al barri del

> Les manifestacions de l'1 de maig d'enguany arriben després de dotze mesos d'intensa mobilització al carrer en contra dels efectes de la crisi i de les retallades. En aquest període s'ha viscut el naixement del moviment de la indignació, així com la convocatòria d'una vaga general. Tot plegat ha marcat una jornada reivindicativa que ha refermat la defensa dels serveis públics i s'ha oposat a una reforma laboral que ha esborrat per decret el fruit de dècades de conquestes socials

estirant del fil

Poblenou de Barcelona. La CNT també va organitzar un acte de protesta molt vistós al parc de les Tres Xemeneies. En aquesta ocasió, l'acte va ser convocat de manera unitària per la militància de Joaquim Costa i la militància de Medinaceli, les seus de CNT-AIT i CNT-Catalunya respectivament. La jornada anarquista va comptar amb un dinar popular per a 300 persones i una marxa de protesta pels carrers del Raval i Sant Antoni, que va aplegar centenars de manifestants. La confluència del dinar popular i la marxa va sumar més d'un miler de persones. La plaça Universitat va ser el punt de sortida d'altres dues manifesta-

Al Vallès, es va viure una marxa unitària comarcal, que va arrencar a Terrassa a primera hora del matí

cions: la de la USOC (amb unes 200 persones) i de la Coordinadora Obrera Sindical (amb prop de 150 persones). També hi havia militants de la Intersindical-CSC. Aquesta última mobilització va baixar per les Rambles fins arribar al Centre d'Art Santa Mònica, on es va fer lectura d'un manifest amb la presència d'algunes representants sindicals de la IAC i COBAS.

Mobilitzacions arreu dels Països Catalans

Al Vallès, es va viure una marxa unitària comarcal, que va arrencar a Terrassa a primera hora del matí amb una columna que es va desplaçar fins a Sabadell, on es va fer la mobilització més massiva, coordinada des de l'assemblea Sabadell Lluitant, amb més de 2.000 persones. Durant el recorregut, van senyalar els que consideren "els veritables culpables d'aquesta crisi" amb crits, pintades i cartells. A la comarca del Garraf, també es va fer una protesta comarcal que va reunir més de 200 persones. Mataró va viure una mobilització del mateix caire, amb més d'un centenar de persones convocades per la Plataforma pel Repartiment del Treball i la Riquesa. A primera hora, la seu de la Confederació d'Organitzacions Empresariales de Lleida (COELL) va aparèixer plena d'impactes de globus de pintura vermella. A València, la mobilització unitària va ser massiva i dividida en diversos blocs. L'anècdota desafortunada es va viure quan una desena d'ultradretans va intentar infiltrar-se a la protesta, però una sonora esbrancada ho va impedir. A Palma, s'hi van aplegar més de 4.000 manifestants.

GIRONA • SEGUIMENT AMPLI DELS ACTES DE LES ORGANITZACIONS DE L'ESQUERRA ANTICAPITALISTA

Jornada anticapitalista a Girona

Un moment de la manifestació anticapitalista de l'1 de maig a Girona

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

La jornada de l'1 de maig a la ciutat de Girona va començar al matí amb la manifestació convocada pels sindicats CCOO i UGT, que va reunir al voltant de 1.500 persones. Prop de 500 persones hi van participar formant part dels blocs convocats pel sindicat COS i l'Assemblea Popular de Girona. La manifestació va començar a la plaça de la Independència i va recórrer els principals carrers de la capital gironina fins arribar a la plaça del vi. Durant el recorregut,

es van dur a terme accions contra entitats bancàries, immobiliàries i la Cambra de Comerç. En aquests blocs, també s'hi van afegir membres de la PAH, Revolta Global i la IAC. A les sis de la tarda, va començar l'acte anticapitalista convocat pel sindicat CGT, Endavant i l'Assemblea Popular de Girona, que va comptar amb 400 participants. La convocatòria va arrencar amb la lectura d'un escrit en memòria de Michel Rosselet, secretari de comunicació de la CGT-Girona, que va morir de manera sobtada el dia 29 d'abril. A continuació, diverses persones afectades per la precarietat

laboral, l'atur, les execucions hipotecàries i els acomiadaments indiscriminats que imposa la patronal van fer diferents parlaments curts. Entre el gener i el març d'aquest any, a les comarques gironines, els ERO han incrementat un 27% respecte el mateix període de l'any passat i han afectat un total de 927 treballadores.

Seguidament, la manifestació va iniciar el seu recorregut cap a la plaça de la Independència i es va aturar davant la seu de CCOO i UGT per denunciar el paper que estan duent a terme aquests sindicats pactistes. Davant la seu de la Gene-

ralitat a Girona, es va llegir un manifest per tornar a denunciar les dures polítiques de retallades i austeritat que està aplicant el govern de CiU i es va posar com a exemple el cinisme de l'alcalde de Salt, que fins i tot "ha retallat les fonts d'aigua potable de la vila". Durant la manifestació, es van cridar consignes contra la banca, el capitalisme, les retallades i la patronal i també contra diferents càrrecs polítics.

De nou al punt de trobada de la rambla, es va llegir un manifest conjunt on es recordaven els casos repressius viscuts recentment en el marc de la darrera vaga general i s'exigia la llibertat immediata de les persones preses (Dani, Isma, Javi i Laura). Finalment, membres de la campanya per la llibertat de Núria Pórtulas van recordar que, després de tres anys, la jove continua activa per donar suport a les tres persones pendents de judici arran de les diferents accions solidàries que es varen dur a terme pel seu alliberament.

Durant tot el recorregut, la manifestació va ser seguida de prop per un ampli desplegament policial, que va acabar amb la identificació de cinc persones al matí i una a la tarda. Aquest fet s'emmarca en el context de persecució policial a la qual el Departament d'Interior sotmet els diferents actes i mobilitzacions dels moviments socials i combatius.

EL CAMP • CINC MIL PERSONES A LA MANIFESTACIÓ UNITÀRIA DE TARRAGONA I DUES-CENTES A REUS

Els sindicats del Camp coincideixen a dir que calen més vagues generals

Josep Maria Llauradó
elcamp@setmanaridirecta.info

Després de dotze anys de divisió entre CCOO i UGT i els sindicats CGT, Co.Bas, IAC i tots els moviments socials, enguany, una manifestació unitària va recórrer els carrers de Tarragona el vespre de l'1 de maig. També va ser el primer Dia del Treball des de feia molts anys que la capital del Baix Camp va sortir al carrer. Amb la convocatòria de l'Assemblea Popular, Reus va fer conèixer el passat de la classe treballadora mobilitzada, des de les morts de Chicago fins a Cipriano Martos -assassinat pel franquisme-, passant per Joan García Oliver, tots dos reusencs.

A partir de les set del vespre, prop de cinc mil persones van passejar per Tarragona des de la plaça

La manifestació de Tarragona va comptar amb un bloc anticapitalista

Imperial Tàrraco fins a l'edifici de les seus sindicals, circulant per algunes de les vies més cèntriques de la ciutat. Amb la presència de tots els sindicats, però també de

moviments socials i partits, la marxa es va dividir entre la capçalera i el Bloc Anticapitalista. Aquest darrer va aplegar la meitat de les assistents. En acabar, hi

havia quatre parlaments previstos, dos dels quals pertocaven als sindicats minoritaris i els moviments socials -en aquest cas, l'Esquerra Independentista i el 15M.

Durant tot el dia, tant a Reus com a Tarragona, es van fer crides a organitzar-se, a continuar amb la lluita i, amb l'acord de totes les veus representants, a convocar més vagues generals. Així ho expressaven Jordi Salvador (UGT), Laia Estrada (Esquerra Independentista) o Jordi Martí (CGT). Les reivindicacions comunes van girar al voltant de les retallades, la llengua, la repressió i les preses polítiques, amb crits com: "Preses al carrer, amnistia i llibertat!". Alhora, les dues ciutats també van coincidir en la representació dels màrtirs de Chicago, sobretot pel que fa al cas i a les últimes hores de les seves vides.

, impressions

Carlos Yatero · Coredactor de 'Masala' i membre de l'Assemblea de Barri del Raval
opinio@setmanaridirecta.info

29, 12 i 15-M, nota per a un prolongat dia després

En Ramón Fernández Durán afirmava que l'Estat "ha transitat una mena de corba de Gauss al llarg del segle XX, passant de ser un Estat fortament liberal a principis de segle, a un Estat social en les seves dècades centrals, sobretot als territoris centrals occidentals, per acabar altra vegada amb un tipus d'estat de caràcter 'neoliberal' a finals de segle. Això ha significat el desmantellament de moltes de les conquestes polítiques i socials assolides" (*El Estado y la conflictividad político-social en el siglo XX*. Virus, 2011). I probablement ens trobem davant la culminació d'aquest procés històric, les seqüeles i conseqüències del qual tot just comencen a entreveure's. Està fent fallida de manera decisiva, almenys en el cas de la crisi europea, la relació entre Estat i conflictivitat social.

L'escenari euromediterrani ofereix indicis més que suficients d'aquesta transformació. La posició refractària, hostil i agressiva de l'estat grec davant la seva població; l'última tracamanya de Mario Monti amenaçant amb la dimissió si no s'accepta amb submissió la seva reforma laboral; l'autista i patètic final de Zapatero aprofundint el desmantellament de drets laborals i introduint amb calçador el control del dèficit en l'articulat constitucional; la imitació de l'expresident espanyol per part de Pedro Passos Coelho en una Portugal intervinguda que està aplicant gairebé mimètica-

ment les mateixes mesures polítiques que a Madrid; l'ostentosa convicció de Rajoy que una eventual conflictivitat no només no modificarà res en els seus plans, sinó que serà fins i tot un aval

davant el quarter general europeu. Són fets que no només tenen en comú l'aplicació al peu de la lletra d'un determinat receptari politico-econòmic, sinó que ignoren tota mobilització; una guerra psicolò-

NÚRIA GÓMEZ

gica que vol convertir la indignació col·lectiva en impotència compartida.

En resum, l'aparell politicoburocràtic europeu, tant en la seva escala estatal o subestatal com en la pròpia Unió Europea, dona per obsolets els mecanismes de negociació i pau social emprats fins avui, i opta per una guerra social de desgast com a mecanisme per a protegir i garantir la concentració de poder i capital. Si bé avui en són els exemples més evidents els països objecte del cop d'estat a l'Europa mediterrània, la

obert i simbolitzat a Europa pel tatcherisme i que, en aquests moments, està acomplint els seus objectius i aspiracions, fins i tot més enllà de les expectatives dels seus promotors.

Aquest context afecta de manera directa la forma en què han de cristal·litzar les futures reeixides polítiques de les mobilitzacions que s'estan gestant, allò que Raimundo Viejo Viñas ha denominat com "la dura prova de l'eficàcia" ("Eficàcia y repertorio". *Diagonal*, núm. 169). Sense negar la necessitat de les lluites de mantenir els drets socials i laborals o els serveis públics -tot el contrari- o d'establir mecanismes d'interlocució allà on sigui possible frenar les polítiques d'assetjament i asfíxia, l'esquema del pacte social està enfonsat i amb ell la manera com fins ara la revolta social aconseguia, de manera més o menys efectiva, establir i consolidar avenços i drets col·lectius.

És una guerra psicològica que vol convertir la indignació col·lectiva en impotència compartida

ruptura amb el cànon de pau social posterior a la Segona Guerra Mundial és una determinació ideològica que compta amb la complicitat tant de les elits dels denominats PIGS (acrònim que originàriament es referia a les economies de Portugal, Irlanda, Grècia i Estat espanyol) com de les altes esferes franceses o alemanyes. Aquesta, per altra banda, no és una opció conjuntural sinó el resultat coherent d'un procés

Com garantir els fruits de les lluites socials quan difícilment pot esperar-se que ho facin estats que, de paraula o d'obra, s'han declarat obertament com a "enemics"? La pregunta és més difícil si som conscients que les nostres alternatives, en el millor dels casos, estan en estat embrionari. La capacitat d'afrontar aquest context és, en qualsevol cas, una de les claus al voltant de la qual ha de créixer i madurar la nostra capacitat d'imaginació i creació política. El prolongat dia després d'una lluita sostinguda davant d'una guerra de desgast.

David Karvala · Membre d'Unitat contra el Feixisme i el Racisme

opinio@setmanaridirecta.info

El Clot, unit contra el nazisme

Lluny de les càmeres de televisió, i gairebé igual de lluny de molts webs associats amb l'antifeixisme, s'està coent al barri barceloní del Clot un impressionant moviment ciutadà contra l'extrema dreta.

El motiu? Un local nazi, ubicat al carrer Independència 333, que s'amaga rere el nom de Casal Tramuntana. És una còpia a petita escala de Casa Pound, el moviment italià, declaradament feixista, que fa servir mètodes -activitat al carrer, condemna de l'especulació amb l'habitatge, centres socials...- normalment associats amb l'esquerra. Casa Pound ja té una cinquantena de centres i uns 5.000 segui-

dors, un dels quals va cometre, el desembre passat, un doble assassinat racista a Florència.

L'orientació feixista del local és tan evident que els intents de negar-la per part dels seus impulsors són "un insult a la intel·ligència". El més ridícul és que difonen aquesta negació a través de pàgines webs plenes d'imatges nazis, fotos de Mussolini, etc.

De totes maneres, no han aconseguit enganyar el veïnat del districte de Sant Martí. El petit nucli al Clot d'Unitat contra el Feixisme i el Racisme és ara un gran i plural moviment a favor del tancament del local nazi. El manifest redactat ha rebut suports molt

diversos, des de grups d'escoltes i esplais, passant per associacions veïnals i l'esquerra institucional, fins a l'esquerra radical i indepen-

La campanya ha optat per la mobilització social àmplia i ciutadana

dentista. Aquest dissabte, 5 de maig, sortiran al carrer en una manifestació unitària des de la plaça del Mercat del Clot.

Com a instrument per expulsar els nazis, la campanya ha optat per

la mobilització social àmplia i ciutadana. A les xarxes socials hi ha algunes veus, poques, a favor d'un antifeixisme "més radical", amb cartells amb punys i cares tapades. Jo crec que, avui en dia, el model de l'antifeixisme on l'1% més d'esquerres s'enfrontava a l'1% més de dretes, ja no serveix. La mobilització que s'està donant al Clot i als barris propers és realment radical, i una bona mostra de l'antifeixisme del 99%.

Se suma a altres experiències recents; per exemple amb la massiva manifestació contra els atacs protagonitzats pel cap de llista de PxC a Vilanova l'any passat, o les concentracions unitàries contra

l'agressió nazi a Manresa fa poques setmanes. També és dona a altres indrets d'Europa; han arribat al Clot missatges de solidaritat de llocs tan llunyans com Londres o Zagreb.

Davant la crisi i els atacs que ens cauen a sobre, necessitem bones notícies. Aquesta mobilització unitària al Clot n'és una. Demuestra que les persones som capaces de treballar plegades pel bé comú. Si ho podem fer contra l'amenaça nazi, ho podem fer en altres àmbits.

Però això és una feina pendent. Abans, aquest dissabte, omplim els carrers amb una manifestació ciutadana i el crit unànime: no volem nazis, ni al Clot, ni a Barcelona ni enlloc.

Enric Castellà · Membre del HackLaB NòmAdA i de la Cooperativa de Consum L'Estrella
opinio@setmanaridirecta.info

Autogestió davant de Google

El Hacklab Nòmada és un col·lectiu que promou el reciclatge d'ordinadors fent tallers per a que la gent aprengui, de forma autònoma, a resoldre els seus problemes amb els ordinadors. Fem contactes amb gent i empreses que llencen ordinadors i els reparam i/o ensenyem a reparar-lo per a donar-los a col·lectius o projectes. També promocionem l'ús del programari lliure en contra del programari privatiu que limita la llibertat de l'ús, distribució i millora del coneixement que anem creant com a humanitat.

En contra de les patents i la propietat intel·lectual, creiem que el coneixement no és de ningú, perquè justament per generar programari nou cal, abans, haver après un munt de coses. Per tant, aquest programari és de propietat col·lectiva.

Però, i en resposta a l'article de Daniel Martí publicat a la DIRECTA núm. 268, també defensem el programari lliure no com a fi, sinó com a mitjà per aconseguir una societat lliure. No podem defensar el model de negoci de Google encara que utilitzi programari lliure, perquè també n'utilitza, en gran part, de privatiu.

Fins aquí, però, no crec que aquest argument en contra tingui gaire pes: una empresa que neix, creix, es menja als que li comencen a fer costat, i segueix creixent. Tal i com està pensat aquest sistema capitalista neoliberal que ens ofega a tots plegats.

El problema és un altre. En aquests moments, Google té un gran control sobre la nostra informació. Sap el que busques indexant les teves cerques. Si

JULIA ABALDE

vol saber què busca una persona en concret (a partir de l'adreça IP de la teva ADSL o a partir del teu usuari de Gmail), també pot saber quines són les teves necessitats i prioritats. És més, la propaganda que surt a la dreta quan et connectes al cercador o al correu, no és igual per a tothom, va en funció de les cerques anteriors que has fet. A més, Google llegeix els correus i en funció del que escrius et ven una cosa o una altra.

Per tant, si la policia, l'Estat o algú amb poder vol

saber el que fas i el que deixes de fer des de l'ordinador, ho pot saber. I si no, pregunteu-li a l'activista saharauí Aminatou Haidar qui, durant la vaga de fam a les Canàries, utilitzava un correu de contacte de Gmail, tenia una llista a googlegroups i la web a blogspot. Doncs el senyor Mohamed vi truca a Google demanant que ho tanqui tot. Així va ser com un hacklab de Madrid, el Patio Maravillas, en unes hores va haver de crear una web, llistes i comptes de correu en un servidor autogestionat per

poder permetre la comunicació amb la resta del món. Això sí, perdent tots els contactes i continguts que tenien en els servidors de Google. També podem parlar d'una acció de V de Vivienda en una seu de Caixa-Bank, el vídeo de la qual va ser censurat a Youtube (absorbit per Google), i no és l'únic.

No tinc intenció de convèncer ningú, només vull mostrar la quantitat d'informació que Google pot arribar a tenir de tu. No només sap què cerques a Internet, també sap on vius, té una foto de la façana de casa teva, una altra des del satèl·lit; si tens web, també sap qui l'està mirant perquè la gent hi arriba via Google; té un servei per saber on ets via GPS si utilitzes un mòbil amb Android (també de Google), a part de llegir el teu correu, els xats, els mapes per veure on vas, el teu horari/calendari, i la llista no s'acaba.

Google ha aportat molts diners al programari lliure amb els Google Summers of Code, però també és veritat que Repsol s'està gastant molts diners en projectes de cooperació, mentre contamina mitja Sud-amèrica.

La solució està en l'autogestió, ens cal crear serveis propis (probeta.net, marsupi.org, sindominio.net, guifi.net...), hem de ser autosuficients tecnològicament parlant. Hem de donar suport als servidors autogestionats que ens ofereixen els mateixos serveis i un munt de programari lliure. I, sobretot, utilitzar el mínim possible Google. Com tot, no es pot deixar de cop, ni totalment, però sí que pot ser un objectiu a mig termini.

altres ministeris com Indústria i Tecnologia o en partides de cooperació exterior. Els comptables de la guerra són tan tramposos que fan una assignació pressupostària i, quan se'n fa la liquidació, s'ha disparat pels núvols. La preparació per a la guerra és una aberració moral, que es fa encara més abominable quan aquests recursos que s'hi destinen -humans i materials- desatenen altres necessitats com l'alimentació, la salut, l'habitatge, el medi ambient o l'educació de la ciutadania. Amb el cost d'un tanc Leopard es dota un hospital i amb el d'un avió caça Eurofighter, 25 escoles. Si hi ha una dita que qui la fa la paga, podem concloure que qui la paga, la fa (la guerra) i, com diem tantes persones, no amb els nostres diners ni amb la nostra consciència.

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Encallats en l'austeritat de la discòrdia

Jordi Morales Valldépez, Amposta

En el Ple del Parlament de l'11 d'abril, el President Mas va argumentar que, sense les retallades, naufragaríem com el *Costa Concordia*. Un escenari apocalíptic que dista molt del petó romàntic que l'endemà de Sant Jordi protagonitzava a la portada de *La Vanguardia*.

En altres paraules, i instantànies conjugals a banda, semblava voler dir que si no complim amb l'objectiu de dèficit que estableix Europa, els mercats desconfiaran i ens faran pagar un interès massa alt pels préstecs que necessitem. Però qui són els mercats i a qui representen? Són els que amb la complicitat o negligència dels polítics ens portaren a la situació actual? Són ells els depositaris de la sobirania i els últims beneficiaris de la representació parlamentària?

Dues setmanes després, a la Comissió de Polítiques de Joventut del Parlament, els números 1 i 2 del Departament d'Empresa i Ocupació emplaçaven als joves a emprendre (sense especificar d'on treure el crèdit) a marxar a Londres a aprendre anglès enlloc d'indignar-se. Un bon consell si es té en compte com el conseller d'Interior pretén combatre la resistència pacífica dels manifestants.

Mentrestant, entre d'altres, càrrecs convergents com el President del Consell Comarcal del Baix-Ebre, Lluís Solé, s'apujà el sou un 75% fins als 42.000 euros anuals (*BOP Tarragona* del 28/07/2011), i Josep Prat, president de l'ICS, ha de dimitir com a Director General d'Innova degut a la denúncia de la CUP de Reus mentre cobrava prop de 300.000 euros anuals (*El País*, 11/04/2012). Sembla, doncs, que els esforços que demanem a uns joves i grans que res han tingut a veure amb els desencadenants de l'actual situació, no es corresponen amb les actituds d'una classe política que, tot i tenir més instruments de decisió i influència sobre la crisi, no acaben de trobar la forma d'incidir-hi.

Els ciutadans de Catalunya seguim encallats dins el *Concordia* però la prioritat del nostre capità i dels precedents no passa tant per salvar-nos com per satisfer uns interessos gens transparents. Convindria que si, per manca de solucions alternatives o de voluntat política, no es veuen capacitats per salvar-nos, abandonin el vaixell abans que acabem tots ofegats.

Així no es pot comparar

Albert Roca Enrich, Barcelona

Que polítics, periodistes, columnistes i tertulians de tota mena parlin del cost de la vida a l'Estat espanyol, en comparació a la resta de països europeus, hauria de ser delictiu. El pitjor de tot és que no crec que n'hi hagi cap, de tots aquests, que no en sigui conscient: això vol dir que estem en mans d'una legió de cínics.

EN CALENT

"No fem frau fiscal perquè no ens quedem ni un cèntim"

Josep Manel Fondevila, de l'Assemblea d'Objecció Fiscal a la Despesa Militar

Arriba el mes de maig i la fraseologia popular ens convida a agafar el paraigua; els trobadors cantaven el *Calenda maia* i a la majoria de persones normals i corrents, d'aquest país, ens agafen els fogots d'haver de passar comptes amb la Hisenda, espanyola. Si la contribució en *espècie* a l'exèrcit es va poder acabar per una lluita llarga i constant d'objectors de consciència i insubmisos, confiïem que la contribució en *metàl·lic* també arribarà un dia que s'acabi. Fem desobediència civil perquè ens neguem a

pagar la part que els Pressupostos Generals de l'Estat (PGE) destinen al Ministeri de Defensa i ingresem aquesta quantitat a projectes per la Pau i el Desenvolupament; no fem frau fiscal perquè no ens quedem ni un cèntim, sinó que derivem els diners a finalitats útils i d'acord amb la nostra consciència. Els PGE destinen a Defensa 4,70%, uns 46,65 milions d'euros diaris, que suposen una aportació de 366 euros l'any de cada persona de l'Estat espanyol, però els recursos per a l'exèrcit són molt superiors, moltes vegades camuflats en

. EDITORIAL

El banquet de la cort del BCE

A rtr Mas ens va explicar que ell en primera persona havia decidit reduir les despeses dels actes protocolaris que es fan a la Diada de l'Onze de Setembre i el Dia de Sant Jordi, tot afirmant que calia donar exemple d'austeritat. Però els diners estalviats en aquests piscis quedaran en no res. Ha estat el mateix president Mas qui ha encarregat un gran sopar de gala al Saló Sant Jordi del Palau de la Generalitat per a les delegacions dels bancs centrals de tots els països de la UE que han viatjat a Barcelona en el marc de la reunió semestral de la direcció del BCE. Per si fora poc, l'endemà dijous, hi haurà un altre banquet al Palau de Pedralbes, en aquesta ocasió amb el paper d'amfitrió per a Mariano Rajoy i finançat per tots i totes nosaltres. De ben segur que les imatges sense televisar d'aquest en-

contre per a bons *gourmets* no tindran res a envejar a les mítiques escenes del gran sopar i borraja de la cort de porcs del llibre *La revolta dels animals*, de George Orwell. Els banquers europeus no només menjaran els sofisticats guisos d'un menú elaborat per algun xef amic dels líders de CiU i PP, sinó que a mode de símil s'engoliran els nostres drets socials i laborals, les nostres pensions, la sanitat i l'ensenyament públic, tot allò que hem perdut en un any d'imposicions de política financera del BCE. I això ho faran gràcies als *doberman* personificats en Felip Puig o Jorge Fernández Díaz i els seus 8.000 mercenaris. Però no oblidem que la raó de la força no sempre guanya a la força de la raó, i tal i com va passar a la novel·la de l'Orwell, quan tot sembla lligat i ben lligat, la història pot donar un tomb insospitat.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Vaga de cures

Lèlia Becana Velasco
directa@setmanaridirecta.info

A vui penjo el meu davantal des del balcó de casa malgrat no tenir balcó. I m'animo a fer una reflexió en veu alta i per escrit sobre el treball: el treball no reconegut, l'invisibilitzat, el treball de les cures. Els fets segur que són coneguts pel públic lector de la DIRECTA però la meua reflexió no vol sortir de casa: parlo de la feina que les dones fem a casa (o en els nostres espais polítics) i que permet que el món giri com està girant. Si les dones no fóssim les "encarregades per llei natural" de tenir cura de qui ens envolta, aquestes tasques haurien d'estar repartides. Hem de desmuntar el tòpic que diu que les dones som millors cuidadores. Si cuidem millor és perquè aquest és

el rol que ens han assignat i que hem interioritzat. I aquí entra en joc el component emocional: tenim dret a cuidar però també a no cuidar, i no serem més insensibles que altres si no ho fem. En aquest sistema econòmic i social

La feina domèstica, invisibilitzada perquè no cotitza, està en la base d'aquest sistema

en el que vivim, tothom guanya (diners) però no tothom és reconegut de la mateixa manera. Però ja no es tracta de guanyar diners, sinó de recuperar la vida i, per això, són necessaris canvis pro-

funds en l'organització socioeconòmica i en les nostres mentalitats. Heu sentit a parlar del treballador o treballadora xampinyó? És aquella persona que no s'ha de preocupar de res més que no sigui produir, a la feina, a la universitat... Però com s'ho pot permetre? Gràcies a que altres persones, majoritàriament dones, s'ocupen de netejar casa seva, de comprar i cuinar, de fer-se càrrec dels seus fills i filles i, també, d'acompanyar la seva gent gran o les que estan malaltes. Cada dona que cuida la canalla de les dones que han decidit no renunciar a la seva vida professional, està deixant de cuidar els seus propis fills i filles. I això no té sentit. La feina domèstica, invisibilitzada perquè no cotitza, està en la base d'aquest sistema. Perquè no volem sobreviure, volem viure.

. COM S'HA FET

A questa setmana seguim fent ajustos a la nova plantilla a tot color. Hem canviat el disseny d'algunes peces i fitxes i hem enfosquit una mica el grana que fem servir, a veure com queda. D'altra banda, els coordinadors de fotografia i maquetació ens hem reunit amb el tècnic de preimpresió de la rotativa on imprimim la DIRECTA per parlar de com hem de fer l'edició fotogràfica amb les imatges a color i sobre les característiques tècniques que han de tenir els arxius en aquest nou format. Esperem que en els propers números noteu una millora en la qualitat de les fotografies que anem publicant. A part d'això, doncs el de sempre, mentre escrivim aquestes línies s'estan celebrant les manifestacions i actes del 1er de maig. Tenim gent als carrers cobrint les mobilitzacions i la resta estem aquí, tancadetes a la redacció, preparant les notícies que podreu llegir demà a la revista i immediatament a la web. Fins la setmana que ve. Salut!

. FE D'ERRADES

— Al darrer número de la Directa (270), a les primeres pàgines (Estirant del fil), on es parla de diversos personatges que han estat vinculats al món polític i empresarial, surt el cas d'en Narcís Serra. Allà es comenta que Serra també és president del patronat del MNAC. Doncs bé, sí que és cert que ho ha estat durant anys, però això ja no és així. Fa pocs mesos, i degut a l'ascens al poder de CiU, Narcís Serra va ser substituït per Miquel Roca i Junyent.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Riego n.º 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info — directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
— Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

— Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info — edicio@setmanaridirecta.info — video@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info — il.lustracio@setmanaridirecta.info
subscripcions@setmanaridirecta.info — distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info — administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Manu Simarro Quaderns d'Illacrua | quaternsillacrua@setmanaridirecta.info
Roda el món | Laia Gordi, Ana Paola Van Dalen i Oriol Andrés Observatori dels mitjans | Marc Torras Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galí i Muriel Comas La indirecta | Alex Romaguera FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Carlos Villafranca CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Marc Iglesias COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Anna Pujol Reig DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: Lèlia Becana SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond i Estel Barbé

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 2

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MAREMNE: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

La Caixa, acusada de falsificar una signatura | PÀG. 10

Operació de maquillatge al CIE Zona Franca | PÀG. 11

Atacs informàtics contra les vulneracions de drets | PÀG. 12

BARCELONA · UNA SENTÈNCIA AFIRMA QUE NO HI HA CONTRACTE DE CONCESSIÓ ENTRE AGBAR I L'AJUNTAMENT

Agbar, una gestió il·legítima de l'aigua a la ciutat de Barcelona

Al llarg de 2011, nombroses entitats han exigut que es resolgui el buit legal, però l'Ajuntament i l'Àrea Metropolitana de Barcelona mantenen un silenci absolut

Una sentència dels jutjats de Barcelona del 5 d'octubre de 2010 assenyalava que "no hi ha contracte de concessió" entre Agbar i l'Ajuntament de Barcelona que regeixi la gestió de l'aigua a la capital catalana. Si la sentència és certa, posa al descobert una situació irregular de molta gravetat. Al llarg de 2011, nombroses entitats han exigut que es resolgui aquest buit legal, però ni l'Ajuntament ni l'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB) –que hi té una alta responsabilitat– no s'han pronunciat. Tampoc ho ha fet Agbar. En tots els casos ha regnat el silenci. El reportatge intenta aclarir aquesta qüestió i analitza els lligams que hi ha entre la companyia privada i les administracions públiques.

Laia Balasch
redaccio@setmanaridirecta.info

El 9 de març de l'any 2006, la Societat General d'Aigües de Barcelona va tallar el subministrament d'aigua a un veí de Barcelona perquè tenia un deute de 6.597,85 euros. L'origen de la pujada de la factura era una fuita d'aigua que hi havia en una canonada del soterrani de l'edifici. La família, que vivia en un habitatge de 35m2 a la Trinitat Vella, va presentar una demanda a la companyia i l'advocat Pau Saumell es va encarregar de la defensa del cas. El jutge, a la sentència 298/2010 del Jutjat Contencios Administratiu número 12 de Barcelona, va donar la raó a la família demandant i va exigir a la companyia que restablís el servei al veí i anul·lés el deute: També va obligar Agbar i l'Entitat Metropolitana (ara AMB) a indemnitzar-lo. Agbar va interposar un recurs i la sentència està pendent de resolució definitiva.

El més important de la sentència no era inicialment objecte principal del cas. El magistrat Eduardo Paricio Rallo va investigar quina era la relació contractual entre Aigües de Barcelona i les administra-

cions competents. Però, malgrat els intents del jutge de requerir el document de la concessió a l'Ajuntament i a l'Àrea Metropolitana (AMB), no hi va haver manera d'aconseguir-lo per cap via. Per tant, la sentència 298/2010 del 5 d'octubre de 2010 va acabar constatant que no hi havia "cap contracte de concessió". A més, indica que "ara

Preguntades sobre la concessió per l'Anuari Mèdia.cat, algunes fonts d'Agbar admeten que "és un tema delicat"

per ara, la gestió del servei d'abastament d'aigües a la ciutat de Barcelona i l'actuació de la SGAB (Aigües de Barcelona) com a concessionària del servei són actuacions il·legítimes" i, en conseqüència, "el preu que cobra la companyia als ciutadans de Barcelona és il·legal".

Les acusacions del jutge són extremament greus. Les preguntes

En el cas que ens ocupa el servei es gestiona mitjançant la Societat General d'Aigües de Barcelona, societat que actua com a concessionària del servei, de forma que estem davant un supòsit de gestió indirecta per concessió. Ara bé, resulta que no hi ha contracte de concessió.

En efecte, independentment que ja al segle XIX la Societat d'aigües o la seva precursora rebés alguna adjudicació d'aprofitaments hidràulics, el cas és que no s'ha aportat ni s'ha esmentat cap resolució que adjudiqui el servei d'abastament domiciliari d'aigua a la codemandada o a alguna altra societat de la que pugui ser causa-havent. Consta en efecte que en data 31 de març de l'any 1966 el Consell ple de l'Ajuntament de Barcelona va aprovar les "Bases per al conveni amb la Societat General d'Aigües de Barcelona per a l'organització dels serveis d'abastament d'aigües", document en el que es preveu encomanar el servei a la societat esmentada, però el cas és que l'adjudicació no es podia fer de pla doncs requeria un procediment previ i en tot cas calia seguir un sistema de licitació pública en els termes de la legislació vigent aleshores, això és, l'article 115 i subsegüents

de Barcelona. Aquesta resolució no inclou altra cosa que un simple projecte d'adjudicació que no va arribar a consumir-se segons que es dedueix meridianament dels termes en els que està redactat. Així doncs, ni hi ha adjudicació del servei ni hi ha contracte.

Per tant i després d'haver requerit tant a l'Ajuntament de Barcelona com a l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics tota la documentació relacionada amb el cas, es constata que en efecte la Societat General d'Aigües de Barcelona presta el servei municipal d'abastament domiciliari sense el preceptiu títol, tal i com al·lega l'actor.

Certament l'anterior constatació té importants repercussions materials, doncs ara per ara la gestió del servei d'abastament d'aigües a la ciutat de Barcelona i l'actuació de la SGAB en tant que concessionària del servei són actuacions il·legítimes. Ara bé, al·lo que es planteja en aquest procés no és propiament la verificació d'aquesta situació sinó el reconeixement de les pretensions formulades per l'actor, totes elles derivades de la il·legimitat de la reclamació de deute que se li va formular.

Un fragment de la sentència 298/2010 del 5 d'octubre de 2010

que sorgeixen immediatament són: per què hi ha tant hermetisme al voltant de la relació contractual? Per què no es fa pública la concessió? És un contracte inexistent? Està caducat i ha perdut la validesa? O potser hi ha clàusules que convé que la ciutadania no conegui?

Al llarg de la investigació i amb l'objectiu d'oferir una visió contrastada dels fets, hem sol·licitat entrevistes a totes les parts afectades. En el moment d'enviar el reportatge a la impremta, cap de les peticions fetes als càrrecs responsables d'Agbar, el gerent de l'Àrea Metropolitana Ramon M. Torra i el responsable de Medi Ambient i tinent

d'alcalde de l'Ajuntament, Antoni Vives, no han estat contestades favorablement. El regidor Antoni Vives ha "descartat participar-hi" argumentant manca de disponibilitat i el responsable de comunicació d'Aigües de Barcelona ha demanat més temps per gestionar el que Agbar considera "un tema delicat".

Com es gestiona l'aigua?

La distribució i l'abastament d'aigua als domicilis és una competència de titularitat municipal i, segons determina la llei, la xarxa de distribució d'aigües també és propietat dels municipis. Una de les fórmules habituals de gestió d'aquest servei

públic és establir una concessió a una empresa privada, adjudicada a través d'un concurs públic.

En el cas de la capital catalana, les competències estan repartides entre dues administracions. L'Ajuntament de Barcelona té la titularitat del servei i, per tant, és l'encarregat d'obrir el concurs i adjudicar la concessió per un període limitat de temps i amb unes condicions concretes. En canvi, qui vetlla pel funcionament i la qualitat del servei és l'Àrea Metropolitana de Barcelona, una entitat supramunicipal que agrupa 36 poblacions.

Continua a la pàgina següent >>

, així està el pati

>> Ve de la pàgina anterior

A Barcelona, la companyia que ha gestionat el subministrament de l'aigua als domicilis des de fa més de 140 anys és Aigües de Barcelona (SGAB) i, segons indica el text judicial, ho estaria fent sense contracte; amb unes regles desconegudes per la ciutadania i amb un secret molt ben guardat: el termini de caducitat de la suposada concessió.

L'únic document fet públic fins ara són les *Bases per al conveni amb la Societat General d'Aigües de Barcelona* de l'any 1966, un text que detalla els aspectes previs per establir una concessió amb Aigües de Barcelona però que, segons l'advocat Pau Saumell, "no es pot considerar un contracte de concessió", sinó només l'inici de tramitació d'aquest contracte. La llei regula diferents fases del procediment i "aquest és només un primer pas", explica Saumell.

Les irregularitats en la concessió posen Agbar, l'Ajuntament i l'AMB "en una situació d'il·legalitat"

El fet que no existeixi una concessió o que estigui caducada posa Aigües de Barcelona, l'Ajuntament i l'Àrea Metropolitana "en una situació d'il·legalitat, perquè no s'ha respectat cap dels procediments previstos per la llei", remarca l'advocat. Per tant, es podria iniciar un procediment judicial per denunciar la companyia privada i les administracions. Fins ara, però, ningú no s'ha atrevit a obrir la caixa de Pandora.

Aquesta situació tan irregular i greu pren una transcendència especial si tenim en compte que es tracta, precisament, de la gestió de l'aigua potable, un dret humà bàsic reconegut l'any 2010 per l'Assemblea General de les Nacions Unides com un dret "essencial per al pla gaudi de la vida" i del qual depenen altres drets com l'alimentació.

Demandes sense resposta

Des que es va emetre la sentència, ara fa un any i mig, diversos col·lectius de la societat civil han reclamat que es faci públic el contracte de concessió. Enginyeria Sense Fronteres (ESF), la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona (FAVB), la Xarxa Nova Cultura de l'Aigua, Ecologistes en Acció, ATTAC i el Comitè d'Intercentres d'Aigües de Barcelona han demanat per diverses vies que es resolgui el que es considera un "buit legal en la prestació d'un servei fonamental". Avui dia, encara no han rebut cap resposta, ni per part de l'Administració ni de l'empresa privada, una situació que posa de manifest la manca de transparència en la gestió pública de l'aigua.

Segons Jaume Delclòs, membre d'Enginyeria Sense Fronteres, "Agbar està subministrant un servei a Barcelona sense cobertura legal", però, com que ja el proporcionava, "l'ha continuat donant, amb o sense contracte". Pel que fa a la possibilitat d'obrir un procés judicial contra Aigües de Barcelona, de moment, la FAVB ho descarta i critica durament el "nivell d'impunitat" de què gaudeix la companyia privada. L'associació fa aquesta denúncia arran de la creació, recentment, del Fòrum de Debat sobre el Dret d'Aigües, fruit d'un conveni entre el Consell General del Poder Judicial (CGPJ) i la Fundació Agbar i promogut per l'exdiputat de CiU Ramon Camp. Albert Recio, membre de la junta de la FAVB, considera que aquest acord "sembla una compra del poder judicial per aconseguir que els recursos de l'empresa prosperin" i qüestiona la independència de l'òrganisme judicial.

Falta de transparència: el segrest del contracte

L'opacitat d'aquesta informació posa en dubte la garantia dels drets de la ciutadania, que no pot conèixer les regles amb les quals es gestiona un dret bàsic i universal com l'aigua.

La Llei estatal 20/2007 de 30 d'octubre de Contractes del Sector Públic regula l'accés a aquesta informació de caràcter públic "en conformitat amb el principi de transpa-

Ángel Simón, l'actual president d'Agbar

rència". No obstant això, el contracte de concessió d'Agbar s'oculta. No l'han arribat a veure mai cap de les persones consultades per elaborar aquest reportatge, inclosos antics alts càrrecs de l'Entitat Metropolitana, treballadores d'Agbar o polítics de l'Ajuntament de Barcelona. "És un tema tabú i ocult", afirma Jaume Solà, exdirector de l'Agència Catalana de l'Aigua.

Si no es té accés al contracte i, per tant, es desconeix la durada de la concessió i les clàusules que la regeixen, no es pot qüestionar ni "demandar responsabilitats a les empreses concessionàries", apunta Janet Sanz, membre d'ICV-EUiA a la Comissió de Medi Ambient de l'AMB i regidora de l'Ajuntament

de Barcelona. Iniciativa és l'únic partit polític del consistori que ha demanat repetidament i sense cap resultat que es faci públic el contracte.

El 19 de maig de 2011, durant unes jornades de debat sobre la gestió de l'aigua a Barcelona, totes les forces polítiques de l'Ajuntament de la capital catalana es van comprometre a fer una gestió totalment transparent i a facilitar tota la documentació referent a la concessió amb Agbar. En una mostra de sintonia poc habitual en època preelectoral, CiU i PSC es van posar d'acord en un aspecte: "el contracte de concessió existeix". Han passat dotze mesos i encara no ha aparegut.

Agbar, un gegant que ingressa 1.956 milions d'euros per explotació

Paral·lelament als ERO, Aigües de Barcelona (SGAB), la companyia capçalera del grup Agbar i l'única que cotitza a borsa, va obtenir uns beneficis de més de 470 milions d'euros l'any 2010. I mentre la plantilla i el cost que representa ha disminuït un 23%, la tarifa de l'aigua que paga la ciutadania ha augmentat els últims anys.

El grup Agbar, controlat per la francesa Suez (75,74%) i la Caixa (24,26%) des de 2010, gestiona el subministrament de l'aigua potable de gairebé tres milions de persones a la ciutat de Barcelona i a 22 municipis més de l'Àrea Metropolitana, a la majoria dels quals tampoc s'ha fet públic el contracte de concessió. El grup també és el primer gestor del servei a l'Estat espanyol.

CiU i PSC van afirmar fa un any que 'el contracte de concessió existeix' però encara no ha aparegut.

Amb capital francès i controlat des de París, el hòlding internacional està format per 128 empreses i té presència a nou països (Estat espanyol, Xile, la Xina, el Regne Unit, Colòmbia, Algèria, Cuba, Mèxic i el Perú). En xifres globals, l'empresa dirigida per Àngel Simón, amb seu a Barcelona, dona servei a 26 milions de persones i, l'any 2010, va obtenir uns ingressos per explotació de 1.956 milions d'euros.

Portes giratòries: les complicitats entre Agbar, l'Ajuntament i l'AMB

L'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB), com a administració competent en la gestió de l'aigua, és l'última garant del servei i la responsable d'exercir un control sobre aquesta gestió. No obstant això, les denúncies de la manca de personal destinat a aquesta tasca i els forts lligams existents entre l'administració i la companyia privada plantegen seriosos dubtes

> Anàlisi del tractament mediàtic

L'octubre de l'any 2010, alguns mitjans de comunicació van difondre la sentència del jutge que apuntava que no hi havia contracte de concessió. *La Vanguardia* i *El Punt-Avui* van publicar un article a les seves edicions impreses i diversos diaris digitals com *La Malla*, *ABCi* i *El Economista* van reproduir el text de l'agència EFE. Tot i això, cap mitjà va optar per fer un seguiment en profunditat sobre la situació irregular a través de la qual, segons la sentència, opera la companyia.

Només la revista de la FAVB, *Carreter*, ha publicat articles aprofundits sobre la qüestió. El darrer, publicat al número 122 de la revista, té un titular prou clar: "L'aigua: bé públic, negoci privat".

Allarg de 2010 i 2011, la plantilla d'Agbar va fer una dotzena de manifestacions amb talls a la via pública per protestar contra els expedients de regulació impulsats per l'empresa. Els mitjans de referència en van fer una cobertura molt desigual i superficial i només alguns mitjans locals com *BTV* o

COMRàdio van informar de les protestes de manera continuada.

Amb l'excepció d'*El Punt-Avui*, *BTV*, *COMRàdio* i el programa *Solidaris* de Catalunya Ràdio, els mitjans tampoc no es fan ressó de les denúncies d'entitats com Enginyeria Sense Fronteres. Quan Agbar és al centre de la diana, els rotatius catalans esquiven publicar informació sobre la companyia. En algunes ocasions, fins i tot, la crítica s'ha difós als mitjans de l'Estat espanyol i s'ha silenciada a Catalunya.

sobre la vigilància que exerceix. Jaume Solà, exdirector de l'Agència Catalana de l'Aigua, afirma que "una de les maneres d'evitar el control és mantenir a mínims el nombre de gent que t'ha de supervisar". Jaume Delclòs, d'ESF, es manifesta en la mateixa línia i adverteix que controlar el subministrament de l'aigua "de quasi tres milions de persones amb tres persones és, com a mínim, una fal·làcia". Segons apunta un exalt càrrec de l'Entitat Metropolitana, "Agbar sempre ha operat amb prepotència tècnica i política. I sempre ha tingut més poder de pressió que l'AMB".

Per Jaume Solà, la suposada manca de supervisió es deu a "les complicitats que hi ha entre l'Ajuntament i els directius principals d'Agbar"

Per Jaume Solà, aquesta suposada manca de supervisió es deu a "les complicitats que hi ha des de l'inici de l'època democràtica entre l'Ajuntament de Barcelona i els directius principals d'Agbar". I afegeix, amb coneixement de causa, que "les persones que controlaven la concessió des d'AMB, un cercle molt reduït de gent i amb enorme hermeticitat, s'han anat promocionant per ocupar càrrecs importants dins l'estructura d'Aigües de Barcelona".

La realitat parla per si mateixa. L'actual president executiu d'Agbar, Àngel Simon, havia estat el gerent de l'Entitat Metropolitana pel PSC entre el 1989 i el 1995. L'artífex dels expedients de regulació a Aigües de Barcelona i actual director de Recursos Humans d'Agbar, Arsenio Olmo, també havia treballat a l'Entitat com a tècnic. Dins l'AMB, Agbar també hi té, com a mínim, una persona de confiança: el gerent de l'Entitat del Medi Ambient, Carles Conill, és company de promoció i amic personal d'Àngel Simon. Els lligams arriben a punts insospitats. Recentment, s'ha fet públic que quatre excàrrecs d'ICV, entre els quals hi ha

La Torre Agbar és la seu del grup controlat per la francesa Suez i La Caixa

l'exconseller de Medi Ambient Francesc Baltasar i l'exregidora del consistori barceloní Imma Mayol, treballen, directament o indirectament, per la companyia. CiU tampoc no hi falta: l'exsecretari de Comunicació i Estratègia de CDC, David Madí, tre-

balla a Deloitte, una empresa que col·labora amb Agbar.

"Hi ha complicitats que són culpables", insinua Solà. El que és clar és que, si aquesta manca de control és real, evidencia la degradació de la democràcia.

Els drets de la ciutadania

Tots els punts argumentats al reportatge posen de manifest que els poders públics són, com a mínim, còmplices d'una gran empresa privada que, sense unes regles transparents, genera beneficis milionaris

amb la gestió d'un bé públic i essencial com és l'aigua. Mentrestant, la ciutadania veu minvats els seus drets i percep com es perden espais de control democràtic. Amb la privatització d'Aigües Ter Llobregat (ATLL) sobre la taula i amb Agbar a punt per comprar-la, el futur arriba ple d'incògnites. Si Agbar adquireix ATLL, el grup tindrà el monopoli de l'aigua en alta a tot Catalunya -la distribució des de la font d'aigua fins al dipòsit municipal- i pràcticament el monopoli de l'abastament en baixa -la xarxa local de la ciutat- de quatre milions de persones. Per tant, tindria el control del cycle integral de l'aigua, fet que augmentaria el poder urbanístic i territorial d'Agbar. Les fonts consultades alerten que, en aquest punt, serà important mirar el detall de la compra perquè no s'aprofiti el nou acord per legalitzar la concessió amb Barcelona. Amb tots aquests elements sobre la taula, la situació posa de manifest la necessitat que les administracions competents iniciïn els passos per regularitzar la situació, no només a

La sentència ofereix l'oportunitat de qüestionar el model de gestió de l'aigua i de plantejar un sistema públic sense ànim de lucre amb participació i control socials

Barcelona sinó també a la resta de municipis de l'Àrea Metropolitana. A més, la sentència ofereix l'oportunitat de qüestionar el model de gestió de l'aigua a Barcelona i de plantejar un sistema públic sense ànim de lucre amb participació i control socials. Els nous models que han sorgit a Europa han tingut força èxit. A París, l'Ajuntament va remunicipalitzar el servei l'any 2010 i va aconseguir rebaixar les tarifes l'any següent. I a Itàlia, després d'un referèndum, l'any 2011, en què van votar més de 25 milions, la societat va aconseguir reformar dues lleis, una de les quals obligava a la privatització dels serveis públics de l'aigua.

> L'Anuari dels silencis mediàtics de 2011

Aquest reportatge és un avançament dels continguts de l'Anuari *Mèdia.cat els silencis mediàtics de 2011*, que enguany arriba a la seva segona edició amb molta expectativa. En quinze reportatges, l'anuari recopila els quinze temes que es considera que han estat més silenciats pels grans mitjans durant el 2011. El 3 de maig -dia mundial de la

llibertat d'expressió- es fa la presentació oficial a la seu del Col·legi de Periodistes de Catalunya, amb la presència de Xavier Vinader, un dels periodistes d'investigació amb més renom dels Països Catalans.

Encara que Roger Palà i Sergi Picazo, els dos coordinadors del projecte, no han volgut avançar la resta de temes que desvelarà l'a-

nuari, l'interès popular pel projecte s'ha visualitzat en la petició constant d'entitats i col·lectius locals per organitzar presentacions del treball als seus municipis i -sobretot- en la reeixida campanya de micromecenatge que aporta el gruix del seu finançament. Mitjançant la plataforma Verkami, el gener passat, es va presentar l'opció de col·laborar

L'anuari recopila els quinze temes que es considera que han estat més silenciats pels grans mitjans

econòmicament amb un projecte de periodisme d'investigació. I tot i que no s'havien fet públics els temes, 256 persones van aportar 6.400 euros. Els 3.200 euros necessaris per garantir el projecte es van aconseguir en tan sols dotze hores, una prova tangible del prestigi aconseguit per la primera edició de l'anuari i que ara es vol consolidar i incrementar.

, així està el pati

CATALUNYA • LUISA VICENTE, CLIENTA DE CAIXABANK, PORTA A JUDICI EL DIRECTOR D'UNA OFICINA DE L'ENTITAT

Denuncia que La Caixa li va falsificar la firma en contractar un producte de risc

Marc Font
redaccio@setmanaridirecta.info

Centenars de milers de persones han descobert, els darrers mesos, que no poden accedir als seus estalvis, que estan dipositats en productes financers d'alt risc adquirits seguint els consells dels càrrecs responsables de les seves oficines de confiança. A diferència del que els van dir en el seu dia, les afectades han vist que no podien recuperar els diners quan volien i que, si ho feien, s'exposaven a perdre bona part del capital aportat en el moment de subscriure participacions preferents, deute subordinat o altres productes que s'escapen dels coneixements financers de la immensa majoria de la població.

Luisa Vicente és una de les damnificades per aquest corralito monumental, que ha colpejat fonamentalment persones jubilades. En el seu cas, ha acabat denunciant el director de la seva oficina de La Caixa, a qui acusa d'haver falsificat la seva signatura. Tot va començar el gener de 2009, quan va rebre una trucada del director de l'oficina, a qui coneixia des de feia tres dècades. "Em va insistir molt perquè contractés deute subordinat i em va assegurar que era un producte segur, amb una rendibilitat inicial del 7% que mai no baixaria del 4%, i que podria recuperar els diners quan volgués", explica l'afectada, que va adquirir un total de 60.000 euros amb dues

La Plataforma Estafa Banca, agrupa prop de 800 persones damnificades

setmanes de diferència. Uns mesos més tard, a més, va invertir 9.000 euros en participacions preferents, després de rebre, segons subratlla, la mateixa garantia de seguretat i rendibilitat. Els diners provenien de l'estalvi del treball de tota la vida i del cobrament d'una herència familiar.

El 2011, Luisa Vicente va decidir que volia treure part dels diners dipositats per ajudar la seva filla a pagar l'entrada d'un pis i per sotmetre's a una operació de reconstrucció de pit després de patir un càncer de mama. Quan es va adreçar a l'oficina, li van dir que no podia recuperar els 60.000 euros que tenia en deute subordinat. Com a alternativa, segons la seva versió, la Caixa li va oferir la contractació d'un crèdit,

La plataforma Estafa Banca ha convocat una concentració el divendres 4 de maig davant la seu corporativa de La Caixa

primer de 60.000 euros i després de 145.000. "Em vaig negar a signar res, no tenia sentit que em donessin un préstec perquè no em deixaven accedir als meus diners", afirma.

Posteriorment, va reclamar les còpies dels contractes dels productes subscrits i, aleshores, es va adonar que, al primer paquet de subordinades, de 30.000 euros, la seva signatura falsificada apareixia a tres fulls que no havia vist i que, curiosament, detallaven els riscos del producte. Al segon paquet de subordinades, en canvi, sí que hi apareix la seva signatura real, "perquè em van dir que estava signant el mateix que la primera vegada i me'ls vaig creure". En descobrir l'engany, Luisa va decidir presentar una denúncia penal contra el director de l'oficina als Mossos d'Esquadra el mes de gener. El responsable de l'oficina

no va acudir al jutjat, fa un parell de setmanes, per declarar amb relació al cas. Actualment, Luisa es manté a l'espera d'una nova citació judicial perquè es resolgui el cas i s'ha unit a la Plataforma Estafa Banca, que agrupa prop de 800 persones damnificades, "perquè això no torni a passar". L'afectada confessa que se sent "traïda" per algú que pensava que l'apreciava.

L'engany colossal de les preferents

El mes de novembre passat es va descobrir l'escàndol de les participacions preferents, que van ser adquirides per un mínim de 325.000 persones arreu de l'Estat espanyol. L'emissió de les participacions preferents va començar durant la dècada passada i es va generalitzar a partir de 2009. Només des d'aquella data, la banca n'ha emès per valor de

12.000 milions d'euros, bona part dels quals (gairebé 4.900) corresponen a La Caixa, l'entitat que en va col·locar més. Es tracta de valors o inversions en renda fixa, que, a la pràctica, impliquen convertir-se en accionista de l'entitat financera que les ha emès comprant el seu deute. Es negocien a la borsa, de manera que s'exposen a pèrdues importants i, el gran quid de la qüestió, són valors a perpetuïtat, és a dir, no tenen data de venciment. Per tant, l'entitat retornarà el capital inicial quan ho desitgi, pagarà interessos només si té beneficis i és lliure de no fer-ho. Els diners invertits no estan coberts pel Fons de Garantia de Dipòsits i, per tant, si el banc o la caixa fa fallida, la persona els perd. Per recuperar-los, cal que les participacions es vinguin als mercats borsaris al preu que se'n pa-

gui, enguany molt inferior al valor nominal, la xifra que s'hi va invertir inicialment.

Després que la Comissió Nacional del Mercat de Valors (CNMV), l'organisme estatal encarregat de regular el sector financer, dictaminés que l'emissió d'aquest tipus de productes quedava prohibida, les entitats bancàries les han bescanviat per altres productes que són legals, però que tenen característiques semblants. Així doncs, molta gent continua amb bona part dels estalvis bloquejats i sense poder-los retirar. En el cas de La Caixa, per exemple, el 31 de gener va finalitzar el termini per canviar les preferents per deute subordinat a deu anys (70%) i bons convertibles en accions de CaixaBank (30%). Això significa que les víctimes no podran recuperar el 70% dels estalvis fins passada una dècada, tot i que el nou producte tampoc els ofereix garanties de cobrament. Els bons convertibles, en canvi, es podran vendre d'aquí uns mesos, però el seu valor estarà determinat per la borsa i, amb l'evolució dels parquets, tot apunta que serà, de nou, inferior a l'inicial. La majoria de damnificades, com Luisa Vicente, han acceptat el bescanvi perquè quedar-se amb les preferents encara era pitjor, ja que vendre-les implicava perdre entre el 40 i el 50% dels diners dipositats.

> Les mobilitzacions d'Estafa Banca

"Volem que ens tornin tots els diners i que els responsables de l'engany vagin a la presó perquè el patiment que estan generant a la classe treballadora jubilada no té nom", afirma Anna Mateu, membre de la Plataforma Estafa Banca, que a-

plega prop de 800 damnificades per les preferents. La plataforma també reclama que es compensi les víctimes pels "danys i perjudicis" i pel possible "lucre cessant" i que les entitats financeres es comprometin a evitar la comercialització de productes d'alt risc de natura-

lesa similar en un futur. Estafa Banca ha convocat una concentració el divendres 4 de maig davant la seu corporativa de La Caixa, a l'avinguda Diagonal, coincidint amb una reunió d'algunes membres de la plataforma amb responsables de l'entitat.

ARIANNA GIMÉNEZ

BARCELONA · EL MINISTERI DE L'INTERIOR OBRE LES PORTES DEL CENTRE D'INTERNAMENT D'ESTRANGERS DE LA ZONA FRANCA A LA PREMSA

“Visc a Catalunya des de fa deu anys, estem cansats, ens tracten com gossos”

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

El Ministeri de l'Interior Jorge Fernández Díaz va permetre per primera vegada que la premsa entrés al Centre d'Internament d'Estrangers (CIE) de la Zona Franca el 30 d'abril. Va ser el gest necessari per fer creïble l'operació de maquillatge que va endegar en arribar al ministeri, amb l'elaboració d'un reglament que reguli el nou funcionament dels CIE, que tindrà com a peça clau la separació de les tasques de seguretat (que seguirà assumint la policia espanyola) de les tasques assistencials. Diverses entitats denuncien que serà en va, ja que la direcció de les dues àrees dependrà de la policia espanyola i, per tant, l'àrea assistencial no serà independent. La història dels CIE està plena d'ombres per les denúncies per maltractaments i la vulneració dels drets bàsics de persones internades per no tenir el permís de residència.

Opereta al CIE

Bandera espanyola al vent i comissaris vestits de gala per a l'ocasió. Són dos quarts de dotze i, a les portes del *Guantánamo català* hi ha expectació per l'arribada del secretari d'Estat de seguretat Ignacio Ulloa, el director general de la policia espanyola Ignacio Cosidó i la delegada del govern espanyol a Catalunya Maria de los Llanos de Luna. Dos fotògrafs -ja acreditats- discuteixen sobre la naturalesa del centre. Un sosté que és “al·legal” i que la gent reclosa a dins no ha comès cap delictes; “els tenen com en una presó”, afegeix. L'altre es rebota i diu que, dins una presó, “no hi ha plantes”, en referència als testos que decoren les parets de la façana. Els camps de concentració nazi apareixen a la conversa i el rebotat etziba: “Vés-te'n al Congo! Ens els ensenyaran amb cadenes?”. Arriben les *auto-*

ritats a bord dels cotxes de gamma alta i entrem al CIE com qui entra a presenciar la inauguració d'una guarderia o un mercat municipal. El director del centre acompanya la delegació governamental, al capdavant de la visita. El comissari general d'estrangeria i fronteres, Emilio Baos, acompanya la premsa uns metres enrere. Comencem per la infermeria, quatre noies amb un somriure d'orella a orella escolten Ulloa: “Suposo que tothom vol ser examinat, no?”. Diligents, les infermeres responen: “Sí, sí, visitem a tothom que hi acudeix”. L'horari de visita és de 8 a 22h. Si algú requereix assistència mèdica de nit, es truca l'ambulància. A la roda de premsa, un periodista pregunta si no seria

La història dels CIE està plena d'ombres per les denúncies per maltractaments i la vulneració dels drets bàsics de les persones internades

òptim que el servei d'atenció mèdica s'allargués tota la nit. “Allò òptim o perfecte és enemic d'allò bo”, respon Ulloa. “Els estrangers gaudeixen dels mateixos drets que els nacionals, no de més”, afegeix el secretari. La metgessa, en un equívoc incompreensible, diu que, en cas d'emergència es truca el SAMUR -servei d'emergències mèdiques madrileny. La delegació passa de llarg, però algunes persones ens quedem mirant fixament un pòster que penja de la paret de la sala d'espera. “Senegal. Per viure uns quants somnis”, resa -en francès- un cartell propagandístic del Ministeri de Turisme del Senegal amb imatges de gue-

En un moment de la visita, les persones internes que es trobaven al pati van denunciar maltractaments per part de la policia

pards i tribus africanes. La nit de Reis, al CIE de la Zona Franca, el guineà Idrissa Diallo va morir d'un infart de miocardi, no hi havia cap metge al centre. “El que és una fatalitat és una fatalitat”, va afirmar Ulloa espolsant-se les responsabilitats. Idrissa havia saltat la tanca fronterera a Melilla només un mes abans. Venia de Guinea Conakry, país limítrof amb el Senegal, a guanyar-se les garrofes, no a fer turisme.

La 'perillositat' de la gent internada

El director del CIE es va haver d'esforçar per convèncer la delegació de la perillositat de les persones internades al centre. “El que han hagut d'aguantar els meus homes no ho aguanta ningú. Hi ha un company que no està de servei que va ser mossegat”. Tal com expliquen diverses entitats, les condicions són pitjors que les d'un centre penitenciari: les cel·les no tenen bany, els interns no tenen taquilla per desfer els seus objectes personals i no hi ha faxos, fotocopiadores ni ordinadors perquè puguin comunicar-se amb l'exterior o exercir el seu dret a la defensa. “Hi ha qui diu que és millorable, però aquí s'hi estan un màxim de 60 dies”, precisa el director. La llei penitenciària, però, reconeix que, tant els centres de compliment de condemna com els de mesures cautelars, han de tenir els mateixos requisits. “Avui què dinarem?”, pregunta el secretari. “Llenties, calamars amb ceba i hamburguesa de pollastre”, respon el cuiner, que afegeix que donen una barra de pa al dia a les internes, “mitja per dinar i mitja per sopar!”. “A més, el que es quedi amb gana pot repetir”,

assegura el cuiner. El director afegeix que la doctora és qui dicta la dieta de les internes i que, a la cuina, es preparen els menús seguint els consells mèdics. Quan la visita és a punt d'acabar, passa una cosa que surt del guió. Els comandaments ja han arribat a la biblioteca, on es farà la roda de premsa, però es comencen a sentir crits provinents del pati. Un noi crida, tothom l'aplaudeix. “Ens mengem la sopa, fem tot el que ens diuen i mireu com ens tracten!”, diu, entre l'ovació de la resta d'interns. Uns quants s'apleguen a un dels accessos i ens criden. “Si em maten, vosaltres sou testimonis!”, diu un.

Ignacio Ulloa: “No podem deixar d'aplicar el dret per criteris pietistes, no hi ha sentimentalismes per aplicar la llei”

Un altre gesticula insistentment: no mengem, no bevem, ens peguen, dona a entendre amb els gestos. “On us peguen?”, pregunto. Un intern s'assenyala la galta, un altre s'arremanga i ens mostra l'avantbraç ple de blau. Creuen que no els sentim i, per sota de la porta, alguns fan arribar els crits més nítids: “No som delinqüents ni res, som pobres”, diu un; “no hem fet res”, diu un altre; “visc a Catalunya des de fa deu anys; estem cansats, ens tracten com a

gossos”, afirma encara un altre. Ràpidament, arriba el gabinet de premsa: “Fora, fora. Us hem dit que no podeu fer fotos al pati. Hem de preservar la intimitat dels interns i ja està començant la roda de premsa”.

Ulloa es contradïu

A la roda de premsa, el secretari d'Estat s'ocupa de garantir que l'operació de maquillatge arribi a bon port. “Comptarem amb entitats col·laboradores de prestigi, però no es pot venir aquí a fer estudis sociològics”, explica. Assegura que, durant la *nova etapa*, la intenció és ingressar al centre només gent sense papers amb antecedents penals i utilitzar mesures menys lenitives per les persones que simplement estan en situació irregular. Les dades que ofereix el contradiuen: dels 394 ingressos del primer trimestre, 222 persones han estat expulsades sense tenir cap antecedent penal. El secretari intenta empatitzar amb la gent interna: “És lògic que visquin amb angoixa, els espera un futur més incert al seu país d'origen”. Es mostra ferm: “No podem deixar d'aplicar el dret per criteris pietistes, no hi ha sentimentalismes per aplicar la llei”. El comissari Baos va reconèixer que existeixen denúncies, però, des del seu punt de vista, “resulta impossible que es produeixin les conductes d'excess”.

Amb la roda de premsa enllestida, les *autoritats* marxen amb cotxe oficial i la premsa corre a explicar les virtuts del centre. Les persones internes s'hi queden, un dia més -qui sap si l'últim-. Només elles saben què s'hi viu, dins els murs del CIE.

GIUOMAR CARRANZA

La biblioteca és un dels indrets on més maltractaments ha denunciat la gent interna

, així està el pati

CATALUNYA · ATACS INFORMÀTICS CONTRA LES VULNERACIONS DE DRETS

La web de delacions de Felip Puig esperona de nou el grup Anonymous

Pablo Bermejo
redaccio@setmanaridirecta.info

MICHAEL GOTTSCHALK

Quan la Conselleria d'Interior de la Generalitat va presentar la polèmica web amb les cares d'algunes manifestants del 29M, el director general de la policia, Manel Prat, va amenaçar que els Mossos perseguirien qui fes caure la pàgina, tot i tenir unes condicions de seguretat molt dèbils. No seria el primer cop que s'atacava la web d'una entitat oficial: la pàgina de la policia espanyola va caure durant unes hores arran de les detencions de suposats membres d'Anonymous i diverses pàgines del govern dels Estats Units van caure quan es van intentar tirar endavant les lleis contra la pirateria SOPA i PIPA.

Els atacs a pàgines webs oficials s'estan convertint en una mesura de protesta habitual en el món digital

Els atacs a pàgines webs oficials s'estan convertint en una mesura de protesta habitual en el món digital. Actualment, la informació és or. Tot i que històricament sempre s'ha considerat un element clau, la diferència entre el panorama actual i el d'altres èpoques és l'horitzontalitat d'Internet, que permet que, qui tingui els coneixements informàtics, pugui accedir a la informació desitjada, fins i tot passant per sobre d'estats i grans multinacionals: un grup reduït d'individus pot enderrocar grans organitzacions, aquí radica la seva força. Si hi afegim la seva capacitat de difusió, Internet es pot considerar un lloc clau dins l'estratègia de defensa dels estats. De fet,

A l'Estat espanyol, quan es va intentar tirar endavant la llei Sinde, Anonymous va tancar la pàgina del Congrés espanyol i la de la SGAE

l'espai digital apareix com el cinquè escenari bèl·lic, juntament amb la terra, el mar, l'aire i l'espai exterior.

Una lluita contra la rigidesa dels drets d'autoria

El cas més conegut d'atacs a la xarxa és el d'Anonymous. Nascuda al caliu del lloc de publicació oberta *4chan.org*, Anonymous no es pot considerar com una organització tradicional. En tot cas, és una etiqueta sota la qual es duen a terme atacs –de vegades coordinats i d'altres no– contra qui vol acabar amb la llibertat d'expressió a Internet i amb la seva autonomia. No se sap quantes persones en formen part ni els seus interessos; en canvi, sí que es pot constatar el seu gran poder de

difusió, tot i que, de vegades, és complicat saber si els comunicats són oficials o no.

Representa persones socialment descontentes que consideren que el sistema no contempla cap tipus de canvi social: de la mateixa manera que les revolucions àrabs van sorgir com a reacció contra els règims autoritaris en què estava sumida la població i que els moviments del 15M i Occupy van sorgir arran de la separació creixent entre la classe política i la població (després de nombrosos casos de corrupció i de la rigidesa electoral), Anonymous és la reacció davant les barreres que la indústria cultural vol implantar a Internet. El seu model actual de negoci, basat en el cost per còpia (és a dir, pagar per un

CD o un DVD), ha quedat obsolet: gràcies a la digitalització, les usuàries poden compartir arxius sense necessitat d'un vehicle físic. La indústria, que ha acumulat molts diners i poder durant el segle xx, ho considera pirateig i pressiona els governs perquè lluitin contra aquesta pràctica.

Anonymous actua contra les mesures que obstaculitzen la lliure difusió dels continguts a Internet

Un gran poder ofensiu, però per negociar

El poder de què fa gala Anonymous, sens dubte, és enorme. A l'Estat espanyol, quan es va intentar tirar endavant la llei Sinde, que permetia tancar qualsevol pàgina si no respectava els drets d'autoria, Anonymous va tancar la pàgina dels diputats i diputades i la de la SGAE. També es van filtrar dades personals de l'exministra de cultura espanyola i de l'actual, Ángeles González Sinde i José Ignacio Wert, respectivament. Als Estats Units, com a resposta pel tancament de la web d'emmagatzematge Megaupload, Anonymous va posar a disposi-

ció pública tota la discografia registrada per Sony; a part de fer caure les pàgines de l'FBI, del Departament de Justícia i de diverses discogràfiques, com Universal Music i Warner Brothers Music.

Tot i l'enorme transcendència de què disposa el moviment, no hi ha constància que l'utilitzi en benefici propi. Fins ara, tota la informació privada que ha publicat ha estat en resposta a mesures que obstaculitzen la lliure difusió dels continguts a Internet. Un exemple és el cas del segrest d'un Anonymous per part del càrtel dels Zetas, que el van alliberar tres dies després, quan el moviment va amenaçar d'entregar a la CIA una llista amb els noms dels membres del càrtel mexicà. Es tracta d'una eina de negociació, no d'atac frontal. De totes maneres, el misteri que envolta Anonymous fa dubtar de si realment compliran tot allò que diuen.

A part de les controvèrsies que puguin incitar les persones Anonymous, aquestes noves formes de protesta estan començant a fer entendre als governs que no poden continuar guardant secrets confidencials com feien durant la guerra freda. Només l'any 2010, el govern dels Estats Units va posar un segell classificat a 75 milions de documents; potser el que haurien de fer els estats és tenir menys secrets.

> Com es fa caure una web?

L'objectiu d'un DoS (Denial of Service/Denegació del servei) és fer inoperable un sistema enviant moltes sol·licituds des d'un ordinador: de la mateixa manera que per Cap d'Any no es pot trucar per telèfon, si molta gent intenta accedir a una mateixa web, la pàgina se satura.

Si, per una altra banda, enviem les sol·licituds des de molts ordina-

dors, hi ha una DDoS (Distributed Denial of Service/Denegació del servei distribuïda). En aquests casos, qualsevol usuària hi pot participar i no calen grans coneixements informàtics, però és important saber no deixar rastre i protegir-se bé, ja que un adolescent va ser detingut al Regne Unit, acusat de formar part de la cúpula d'Anonymous.

Hi ha un tipus de virus, anomenat troia informàtic, que permet que una administradora externa controli un ordinador. En el cas de les DDoS, una sola hacker (persona experta en informàtica) pot controlar milers d'ordinadors: els anomenen l'exèrcit zombi. A la majoria dels atacs, moltes usuàries hi han participat sense saber-ho.

Del banc de les europees al banc de bancs

L'entrada en funcionament de l'euro va comportar la pèrdua de sobirania monetària dels estats de l'eurozona. El Banc Central Europeu (BCE) va néixer aleshores amb l'únic objectiu de contenir la inflació, fet que beneficiava els països de l'Europa central, tant pel seu paper d'exportadors com de creditors dels seus socis europeus. L'actual recessió econòmica als països de la perifèria europea ha estat aprofitada per imposar l'austeritat fiscal a aquests països i reconvertir el deute privat de les seves entitats bancàries en deute públic (de tota la ciutadania). Repassem les perversions d'aquest mecanisme i el paper que ha jugat el BCE en la imposició dels interessos econòmics de la banca privada de la mà de dues persones integrants de la Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute.

David Virgili i Inés Marco
afons@setmanaridirecta.info

En introduir l'euro com a moneda única, els estats integrants de l'eurozona van acordar cedir la sobirania dels seus bancs centrals nacionals a una nova institució supranacional, el BCE. Això comportava que, a partir d'aquell moment, la política monetària de cada país, és a dir, l'emissió de diner i la fixació del tipus d'interès, quedava supeditada a un criteri únic marcat des d'Europa.

Per donar una mínima garantia de viabilitat a aquesta unió econòmica entre països amb interessos –i estructures productives– tan diferents, calia buscar criteris per intentar harmonitzar les economies. Amb aquest objectiu, es va signar el Pacte per l'Estabilitat i el Creixement (1997), per mitjà del qual els estats membres de l'eurozona es comprometien a mantenir un dèficit públic del 3% com a màxim i un deute públic de, com a molt, el 60% del PIB.

BCE: obsessió per la inflació

Teòricament, el BCE havia d'actuar per promoure el creixement econòmic de l'eurozona i buscar l'interès comú dels estats membres. Però el projecte va començar amb mal peu, ja que Alemanya va imposar els seus interessos econòmics com a objectiu únic de la institució, el control estricte de la inflació, seguint la política històrica del Bundesbank.

Aquesta obsessió alemanya per mantenir la inflació a un 2% té diverses causes. En primer lloc, històriques, ja que, durant la crisi dels anys 30, a Alemanya, hi va haver un període d'hiperinflació, fet que va coadjuvar al nai-

xement del feixisme. Però hi hem d'afegir els interessos econòmics actuals, que estan relacionats amb la construcció econòmica europea. L'euro beneficiava –i molt– els interessos de l'Europa central, que podia mantenir uns nivells d'exportació elevats sense que la inflació encarrés els seus productes. Per altra banda, una inflació elevada perjudicaria els països creditors (i Alemanya juga el paper de creditora respecte als seus socis europeus). Això succeeix perquè, si la inflació puja sense que es pugui preveure la seva trajectòria, quan les deutores retornen els diners prestats, aquests tenen menys valor que quan van ser prestats. Encara avui, en una situació de recessió als països del sud d'Europa, Alemanya continua demanant al BCE que mantingui l'objectiu d'inflació perquè el deute prestat no perdi valor.

Malgrat l'actual recessió als països del sud d'Europa, Alemanya continua demanant al BCE que mantingui l'objectiu de contenir la inflació perquè el deute prestat pels seus bancs no perdi valor

De fet, els primers passos del BCE ja havien deixat entreveure el mètode de presa de decisions que ha imperat a la institució amb seu a Frankfurt durant aquesta última dècada. El poder polític dels països de l'Europa central

MIRALLS

Jordi Garcia Jané

Com dir adéu al capitalisme
pàg. 4 i 5

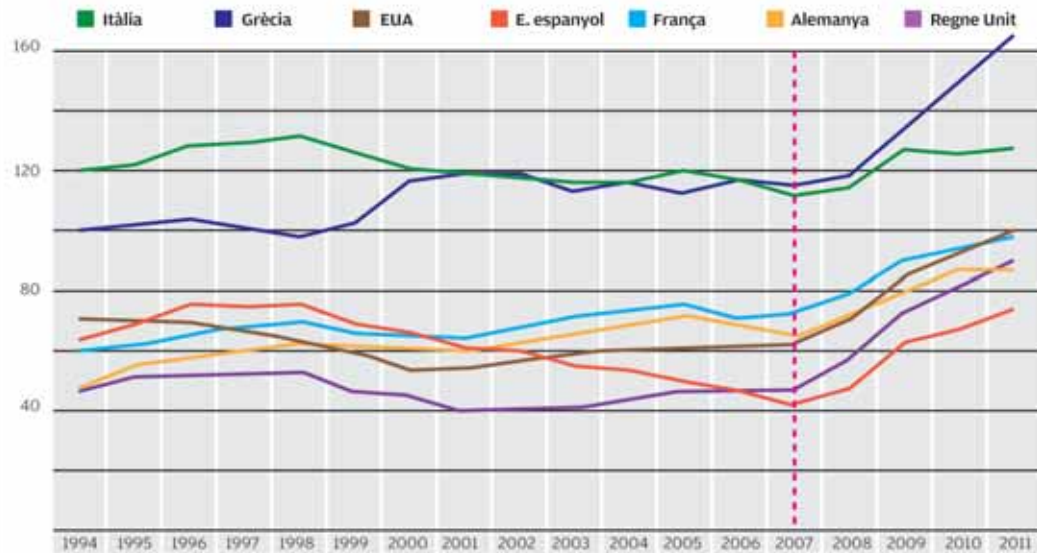
TRANSFORMACIONS

R-construint la ciutat
pàg. 6 i 7

Comparació del deute públic dels països de l'eurozona

Percentatge de deute públic respecte al PIB, 1994-2011

Font: www.bingpaïsos.com i dades de l'OCDE

ha servit per imposar que, sistemàticament, el BCE hagi pres les mesures econòmiques que afavorien aquests estats i, d'aquests manera, ha condemnat els països mediterranis o perifèrics, els PIIGS (Portugal, Irlanda, Itàlia, Grècia i Espanya), a la seva sort.

En la situació actual, si els països de la perifèria europea disposessin de bancs centrals estatals, podrien dur a terme polítiques monetàries i financeres pròpies per sortir de la crisi (emissió de moneda, compra de deute públic). Però la construcció europea ha suposat la pèrdua de la sobirania per fer-ho i el BCE no ha pogut o, més aviat, no ha tingut l'interès d'assumir aquest rol. És per això que hi ha un debat obert sobre si una solució per als països mediterranis és sortir de l'euro i recuperar les monedes pròpies, o si, per contra, la unió econòmica europea encara té algun futur.

Quins han estat els interessos del BCE?

Tant el president actual del BCE, Mario Draghi (exdirector executiu de Goldman Sachs), com l'anterior, Jean-Claude Trichet (habitual del Club Bilderberg), han pres les decisions del BCE des d'una premissa ideològica clara: els estats no saben gestionar els diners i el creixement econòmic s'aconseguirà per mitjà de la banca privada. Una idea molt repetida a Alemanya és que no poden estar mantenint els deutes dels estats del sud, més malbaratadors. Però, realment, l'Estat espanyol està més endeutat que l'alemany o el francès?

Només cal analitzar el deute públic respecte al PIB per comprovar que això és fals. Des de l'any 2000, l'Estat espanyol ha complert l'objectiu de mantenir el deute públic per sota del 60% del PIB, mentre que Alemanya i França l'han incomplert reiteradament. De fet, l'Estat espanyol només ha incomplert aquest objectiu a partir de 2010 (i, per tant, a conseqüència de

la crisi, no a causa seva, com s'insisteix a repetir). En veurem els motius més endavant.

La política del BCE d'injectar quantitats colossals de diners a la banca privada (prop d'un bilió d'euros en l'últim mig any) només s'entén des d'aquesta perspectiva ideològica.

Per normativa (art. 123 i 125 del Tractat de funcionament de la UE), el BCE no pot prestar diners directament als estats, com feien anteriorment els seus bancs centrals –s'argumenta que això incrementaria la inflació–, sinó que només pot oferir-los a bancs privats, els quals, al seu torn, presten aquests diners als estats. Com que el BCE regala diners als bancs, demanant-los només un 1% d'interès, i la banca presta aquests mateixos diners als estats a uns interessos molt més alts (entre el 6% i el 7%), el negoci privat a càrrec dels comptes públics és evident!

El BCE 'regala' diners als bancs a un 1% i la banca privada s'enriqueix prestant als estats a un interès d'entre el 6% i el 7%

De fet, aquesta maniobra a la desesperada és conseqüència directa de la situació precària de la banca privada alemanya, que necessita liquiditat urgentment. Entre el 2007 i el 2011, el valor de les accions del Deutsche Bank ha disminuït un 65% i el de les del Commerzbank, un 96%. I no precisament perquè no s'hagin vist beneficiats per l'acció del BCE, sinó perquè, durant l'època prèvia a la crisi, van estar especulant amb els seus fons sota uns paràmetres de risc –un alt *apalancament* financer– molt superiors als de la resta de la banca europea, més prudent. És a dir, eren els que guanyaven més, però

també perquè eren els que apostaven més. Ara que comproven que han perdut perquè s'ho han jugat tot, no caldria deixar que assumeixin les seves responsabilitats? En comptes d'això, estan utilitzant el BCE –perquè tenen el poder polític per fer-ho– perquè aquest injecti grans quantitats de diner per a la banca i puguin mantenir, així, la seva roda de beneficis.

Abans de l'euro, els bancs centrals estatals tenien poder per esmorteir les fluctuacions del preu del diner davant dels atacs especulatiu dels mercats. El problema és que, seguint la política i les directrius del BCE d'imposar els bancs privats com a intermediaris a l'hora d'aconseguir diners, els estats han anat augmentant progressivament el deute que tenen amb la banca europea. Com era d'esperar, els bancs beneficiats pel negoci són els dels països amb més poder polític a Europa: si analitzem el deute extern dels països europeus perifèrics, comprovarem que s'ha contractat fonamentalment amb la banca privada alemanya i, en segon lloc, amb la francesa i l'anglesa.

Trencant la norma per imposar austeritat

Òbviament, un possible impagament del deute sobirà dels estats de la perifèria europea perjudicaria molt la banca privada. El BCE, com a creditor de la banca privada, respon més que mai als seus interessos. Així doncs, saltant-se la seva normativa interna, el BCE va començar a comprar deute públic grec en secret durant el 2010, com ha fet després, també, amb el deute portuguès i espanyol.

Quan el BCE compra deute públic de països amb dificultats, ho fa posant com a condició que es prenguin mesures d'austeritat per, suposadament, millorar la competitivitat d'aquests països. Tot plegat, en el marc de la mateixa premissa ideològica: tot el que

suposi una despesa per a l'Estat és una càrrega i, per tant, s'ha de tendir a reduir o eliminar, per deixar marge lliure per al creixement econòmic privat.

En casos excepcionals com el rescat de Grècia, les mesures del BCE encara són més perverses. S'exigeix reduir pensions, es precaritzen llocs de treball, es disminueixen els salaris i s'imposa l'obligació de posar l'Estat al servei de les creditors, convertint el pagament del deute i els seus interessos en prioritat número u del govern grec. I tot això a canvi d'uns diners als quals les autoritats gregues ni tan sols tenen accés, sinó que queden en mans de la representació de la troica (UE, BCE i FMI) a Atenes⁵.

L'agost de 2011, al bell mig de la crisi de finançament de l'Estat espanyol, Trichet va enviar una carta a Zapatero, on exigia que el govern aplicués amb rapidesa i decisió les mesures necessàries per augmentar el potencial de creixement i garantir el sanejament de les finances públiques. Mesures d'austeritat que han consistit en: allargar l'edat de jubilació, abaixar els salaris mínims, disminuir la protecció social, privatitzar la sanitat, afavorir l'acomodament lliure, etc. La carta del BCE a Zapatero també incloïa el suggeriment d'introduir un topall per al dèficit públic a la Constitució espanyola i la prioritat de les administracions públiques de pagar el deute (per sobre de qualsevol altra partida), aspectes que es van incloure de manera immediata a la reforma express de la Constitució aprovada l'estiu passat.

Com afecta tot això l'Estat espanyol?

En el cas de l'Estat espanyol, les mentides per donar suport a la necessitat d'austeritat cauen pel seu propi pes: el deute públic és inferior al de França i Alemanya; la despesa en sanitat pública és de només el 79,5% de la mitjana dels països de la UE-15⁶; el salari mínim és dels més baixos d'Europa

La falsa independència del BCE

“Ni el BCE ni els bancs centrals nacionals ni cap membre dels seus òrgans rectoros demanaran ni acceptaran instruccions procedents de les institucions o organismes comunitaris, de cap govern d'un Estat membre ni de cap altre organisme”. Segons els Estatuts del Sistema Europeu de Bancs Centrals, aquests han de ser independents dels poders polítics, tot i que tant les governadores dels bancs centrals estatals com la presidència del BCE s'escullen a partir de propostes dels governs. Però, i la independència dels poders econòmics?

Malgrat que, des dels inicis, el BCE va rebre fortes pressions de la banca alemanya i de banqueres de la resta d'Eu-

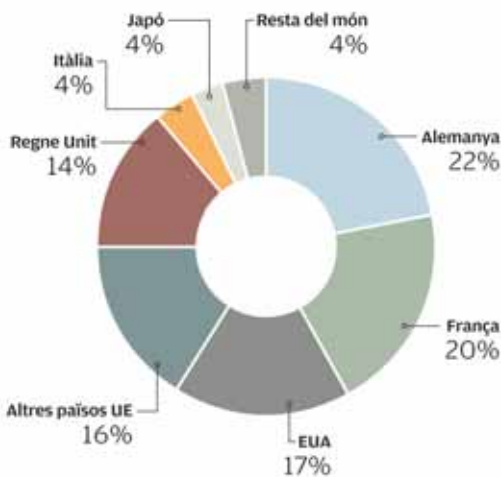
ropa, durant el mandat de Mario Draghi s'han fet més evidents els interessos que defensa la institució. El pas de Draghi per Goldman Sachs no és cap secret, ni que va ser el vicepresident de l'entitat per a Europa durant el període en què la banca d'inversió va ajudar Grècia a manipular la seva comptabilitat nacional (2002-2006). Anteriorment, havia estat director executiu del Banc Mundial (1985-1990) i, de 1991 a 2001, va ser director general del Tresor italià i president del Comitè de Privatitzacions del país. Tan bon punt va assumir la presidència del BCE, el novembre de 2011, Draghi va proposar el pla d'ajuda a la banca privada.

La trajectòria professional de Trichet ha estat menys escandalosa, sempre vinculada a Le Siècle, un grup format pels personatges més poderosos de França. Sobre Le Siècle, s'ha escrit molt poc, probablement, perquè la major part de les propietàries dels mitjans de comunicació pertanyen al grup. Segons el politòleg Emmanuel Ratier, una de les úniques persones que ha estudiat en profunditat Le Siècle, el club representa “la superclasse nascuda de la mundialització”.

•INFO:
<http://www.voltairenet.org/Emmanuel-Ratier-Le-Siecle-es-la>

Deute extern de l'Estat espanyol amb la banca

Percentatge de deute extern espanyol segons el país de les entitats creditores

(748 euros bruts anuals, al costat dels 1.400 de França o els 1.200 del Regne Unit, segons dades de l'Eurostat); l'atur és el més alt d'Europa (i, per tant, la suposada necessitat de flexibilitat en el mercat laboral no existeix), etc. L'únic argument real que queda darrere d'aquestes mentides és la ferma determinació ideològica de posar fi als drets adquirits a nivell social i laboral.

En definitiva, l'entrada a l'euro i, per tant, la renúncia de tenir bancs centrals estatals ha suposat que els països europeus s'hagin quedat sense les dues eines fonamentals d'un banc central, eines que podrien ajudar-los a sortir més ràpidament de la crisi. En primer lloc, l'emissió de moneda. Això ja no és possible, ja que el BCE és qui fa aquesta funció, però imposant unes intermediàries (la banca privada central) que, d'aquesta manera, obtenen suculentos comissions gràcies a l'endeutament dels estats. En segon lloc, la compra de deute públic del propi Estat per fer front als pagaments (cosa que, de fet, s'aconsegueix emetent més diner). De nou, l'únic que pot fer-ho és el BCE, però, a canvi, imposa unes mesures que, com s'està denunciant fins i tot des de mitjans econòmics

com el *Financial Times*⁵, prolonguen i potser fins i tot eternitzen la situació de crisi.

L'Estat espanyol té un deute aproximat d'un 400% del PIB, del qual només el 16% és públic, mentre que el 84% és privat. Fins abans de la crisi, el deute públic no va ser un problema, però, a partir de 2007, quan hi havia un deute d'aproximadament el 40% del PIB, el deute públic ha incrementat un 10% del PIB de mitjana cada any. Actualment, ja s'apropa al 70% i es calcula que arribarà al 80% a finals de 2012.

Els motius d'aquest increment del deute públic espanyol es deuen, en part, a la pèrdua d'ingressos de les rendes del treball, però en part, també, a l'objectiu polític de salvar la banca, ja que se l'ha avalat amb diners públics, se li han comprat actius tòxics, se li ha ofert capitalització per mitjà del FR-OB, etc. D'aquesta manera, s'ha aconseguit convertir progressivament el deute privat bancari en deute públic. Per tant, s'ha convertit el problema del deute, que només era el problema d'unes quantes, en el problema de totes.

El perjudici del deute públic adquirit es pot comprovar fent una ul-

lada als pressupostos generals del govern espanyol per al 2012: aquest any, l'Estat pagarà, només en concepte d'interessos, 28.876 milions d'euros, una quantitat fins i tot superior a la de les retallades en els diferents ministeris (uns 27.600 milions). I el problema més greu és que el volum pagat en interessos anirà augmentant any rere any. Evidentment, hi hauria alternatives econòmiques a les retallades (per exemple, el control de l'evasió fiscal), però és evident que això no només no interessa, sinó que es prenen mesures per afavorir les estafadores.

On van els diners del BCE?

De fet, el BCE no fa altra cosa que defensar els interessos de la banca alemanya. En l'últim mig any, Mario Draghi ha decidit prestar un bilió d'euros (quantitat que equival a tot el PIB espanyol) a la banca europea en dues subhastes, el novembre de 2011 i el febrer d'aquest any. Els bancs hauran de tornar aquests diners en tres anys i a un 1% d'interès, unes condicions que és impossible de trobar al mercat de crèdit. Aquestes subhastes s'han fet amb la intenció de reduir

seu deute extern està contret, sobretot, amb la banca alemanya, francesa i anglesa. Per tant, els diners prestats a la banca perifèrica també retornen als països de l'Europa central en concepte de pagament del deute dels bancs perifèrics als seus bancs. Un negoci doble i ben rodó amb diners públics.

El deute públic, un negoci per la banca

El volum de deute contret per l'Estat espanyol és senzillament inassumible i la seva única finalitat és política: tensar la corda i aprofitar la situació de crisi per posar fi a drets comuns i obtenir beneficis per la privatització dels serveis públics, com ha demostrat el cas flagrant de la sanitària a Catalunya. Aquest deute públic, doncs, és il·legítim en origen, ja que no és un deute que hagi contret ni que hagi beneficiat de cap manera la ciutadania. Quan el BCE manté i engreixa aquesta xarxa d'enriquiment privat, està atemptant contra els interessos de la ciutadania i servint uns interessos particulars. A més, ho fa plenament a consciència. Així doncs, cal abolir aquest deute i els seus interessos.

La proposta de la Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute *No devem! No paguem!* és dur a terme una auditoria ciutadana del deute estatal i també d'aquells deutes privats amb possibilitat d'esdevenir públics per poder analitzar la seva possible il·legimitat i aconseguir, en última instància, el no pagament dels deutes il·legítims. És necessari que, des de la ciutadania, desemmascarem les mentides que s'amaguen rere l'austeritat, les retallades, les reformes neoliberalis i les privatitzacions que ens imposen, amb el BCE com a òrgan executor –i màscara– dels interessos bancaris privats.

NOTES:

- 1- Vicenç Navarro: "El BCE, el 'lobby' de la banca". Público, 8-12-2011
- 2- Marco Antonio Moreno: "El BCE corre al rescate de los bancos pero no da ni un euro a los gobiernos". www.elblogsalmon.com, 11-12-2011
- 3- Ivan Gordillo: "La crisis grega: la fi de l'Europa social". www.setmanaridirecta.info, 01-03-2012
- 4- Vicenç Navarro: "El error de las políticas de austeridad, recortes incluidos, en la sanidad pública". www.vnavarro.org, 18-04-2012
- 5- José Ignacio Torreblanca: "Time to say basta to the nonsense of austerity", Financial Times, 25-4-2012
- 6- Reuters: "Draghi del BCE dice que ya pasó lo peor de la crisis de la zona euro". 22-3-2012

Jordi Garcia Jané: Ecodemocràcia cooperativa o com

Jordi Garcia Jané és cooperativista i participa activament en diversos col·lectius socials a Catalunya, com la Xarxa d'Economia Solidària (XES) i l'Ateneu Popular Julia Romera, de Santa Coloma de Gramenet. A més, és escriptor i conferenciant habitual sobre temes d'economia solidària, democràcia participativa i alternatives socials en general. A part de nombrosos articles per a revistes com 'Il·lacrua', 'Nexe' o el setmanari 'Directa', és coautor de llibres com '¡Abajo los muros de los cuarteles!' (1981), 'Amb raó, insubmissió' (1989), 'La dimensió cooperativa' (2001, 2006), 'Economia solidària y crisis capitalista' (2010) i 'Democràcia econòmica' (2011), aquests tres darrers publicats a Icaria editorial. També amb aquesta editorial, ara publica 'Adéu capitalisme. 15M-2031'.

Carles Masià i Marta Salinas
entrevista@setmanaridirecta.info

Què és el que t'impulsa a concebre un nou model de societat?

Jo no m'atreveria a parlar de model, tan sols d'esbós de sistema. M'impulsen la necessitat i la possibilitat ahora. Fa anys que, participant en diferents moviments, penso que necessitem crear alternatives factibles al sistema capitalista per tal d'animar a l'acció col·lectiva, orientar les lluites socials i dotar-les de més credibilitat. D'altra banda, vaig tenir la sort de guanyar una beca convocada per Nova i altres organitzacions per proposar models socioeconòmics alternatius i això ha permès que em pugui dedicar durant uns mesos a cristal·litzar, depurar i vertebrar un munt de propostes alternatives que, d'una altra manera, no hauria tingut temps de fer.

- *"L'ecodemocràcia cooperativa és un sistema social basat en l'economia democràtica, social i solidària i en la democràcia participativa i inclusiva"*

Dediques el llibre a Ramón Fernández Durán (1947-2011). Com t'ha influït?

Ramón Fernández Durán va ser un referent per a una generació, la de les lluites contra el Quinto Centenario, l'Europa del capital, la globalització... Em van inspirar molt els seus llibres *El movimiento alternativo en Berlín* i un clàssic, *La explosión del desorden*. En la seva obra pòstuma, *La quiebra del capitalismo global: 2000-2030*, afirma que el capitalisme està en declivi i que, a partir d'ara, poden sorgir capitalismes regionals completament bàrbars, però també societats més lliures, una mena

de socialismes ecològics antipatriarcal. De fet, el títol del meu llibre vol ser la continuació optimista de la seva tesi, de manera que plantejo com a hipòtesi la possibilitat que, a partir de 2031, alguns territoris del món s'alliberin del capitalisme i transitin cap a noves societats més democràtiques, lliures i sostenibles.

Quines altres lectures o autors t'han inspirat a l'hora de redactar la proposta?

Autors com André Gorz, Unger, Jorge Riechmann, Raúl Zibechi, Michael Löwy, Tomás Villasante... així com altres propostes de models postcapitalistes: la democràcia econòmica de David Schweickart, l'economia del bé comú de Christian Felber, el decreixement de Serge Latouche i altres, la Parecon de Robin Hahnel i Michael Albert, la democràcia inclusiva de Takis Fotopoulou...

Anomenes el teu model ecodemocràcia cooperativa. Pots definir-lo en poques paraules?

Es tracta d'un sistema social basat, d'una banda, en una economia democràtica, social i solidària, on s'han reduït notablement les desigualtats econòmiques entre les persones i s'han reconvergit ecològicament la producció i el consum i, de l'altra, en una democràcia participativa i inclusiva, que combina mecanismes de democràcia representativa, considerablement millorada respecte de l'actual, amb altres de democràcia comunitària i directa, partint sempre de la primacia de la voluntat ciutadana respecte dels seus representants.

En la societat que descrius, destaqués el paper actiu de la gent. Les persones tenen interès de participar tant?

L'esbós de sistema social que proposo no requereix que totes les persones participin activament al seu barri, a la seva feina o

dir adéu al capitalisme

en les decisions polítiques a tots nivells perquè no seria realista. Tinc la impressió que algunes propostes de sistemes alternatius –en els quals jo, personalment, preferiria viure més que en el meu!– no són viables perquè demanen un tipus de persona tan conscienciada, altruista i participativa que gairebé no existeix. Per això, la proposta d'ecodemocràcia cooperativa admet diferents nivells d'implicació de les persones en la vida col·lectiva. Per exemple, la majoria d'empreses d'aquesta hipotètica societat postcapitalista serien de propietat social i de gestió cooperativa. Això implicaria que els treballadors les administrarien de manera democràtica; ara bé, la intensitat d'aplicació del principi democràtic dependria de cada col·lectiu de treballadors: uns triarien formes de gestió més delegatives (l'assemblea tria i controla la direcció, que gestiona i dirigeix), mentre que altres optarien per formes de democràcia directa (assemblees freqüents, equips de treball autònoms...). De fet, dues característiques generals del model són que concep la democràcia com un procés que necessita actualitzar-se permanentment i, a més, que fomenta la demodiversitat, és a dir, l'assaig de diferents formes de democràcia. Resumint: lluitar i construir l'ecodemocràcia cooperativa o viure en una societat d'aquest tipus no pot ser apte "només per a sants o revolucionaris"; si fos així, no ens en sortiríem!

– *"Necessitem crear alternatives factibles al sistema capitalista per tal d'animar a l'acció col·lectiva, orientar les lluites socials i dotar-les de més credibilitat"*

Quins són els primers passos que s'han de fer per avançar cap a l'ecodemocràcia cooperativa?

Parteix del fet que l'ecodemocràcia cooperativa, com qualsevol sistema nou, ja es troba embrionàriament en el ventre del sistema dominant, el capitalisme. Per tant, no comencem de zero; el que cal, en la meua opinió, és articular una estratègia que anomeno d'empoderament popular, que passa per desenvolupar tres vies d'acció complementàries. La primera via consisteix en la construcció de contrapoders o poders no estatals i suposa crear i articular formes alternatives de treballar, consumir, relacionar-se, habitar, aprendre..., regides per valors contrahegemònics com la cooperació, la igualtat, la democràcia i la sostenibilitat; aquestes formes han de ser la base de la futura societat. La segona via és la de la mobilització popular no violenta, és a dir, l'extensió i l'articulació de lluites que utilitzin les tècniques no violentes (no cooperació, desobediència civil) i que vagin saltant d'objectius concrets a curt termini a objectius orientats a fer reformes estructurals, fins a desembocar en una sublevació civil no violenta que provoqui un canvi polític que situï organitzacions afins als moviments emancipadors al govern. La tercera via enllaça amb aquest moment de canvi polític i és la via que anomeno electoral o institucional. Jo no crec en la tesi de Holloway de "canviar la societat sense prendre el poder". És clar que nosaltres podem passar del poder, el problema és que el poder no passarà de nosaltres! O sigui, el canvi exclusivament des de baix és el fonamental, però no podem prescindir de neutralitzar algunes institucions i reorganitzar-ne d'altres i això passa per controlar democràticament les institucions; seria la perspectiva que poden estar treballant en aquests moments les candidatures municipals alternatives a casa nostra o Bildu al País Basc. Ara bé, ens equivocarem si confiéssim la transformació a les institucions. La pressió sobre els governants, encara que siguin *deus nostres*, per part dels moviments socials i les lluites populars independents de tot partit o organització amb vocació institucional no pot afluir en cap moment.

De totes les experiències transformadores que descrius al llibre, podries destacar les més significatives?

El procés de planificació democràtica i descentralitzada de l'Estat de Kerala, a l'Índia; el procés d'elaboració de la nova constitució islandesa; les cooperatives de crèdit sense interessos, com la JAK sueca; els procomuns digitals; les desenes de milers de cooperatives de treball que hi ha arreu del món, que

fan que la gent treballadora autogestioni les seves empreses. També podria esmentar les monedes locals, com el Chien-gauer alemany; els ecobarris, les ecoaldees i les urbanitzacions comunitàries; les ciutats en transició...

La teua proposta fa molt d'èmfasi en la no-violència. Creus que es poden trencar les estructures de l'Estat sense recórrer a la violència?

Històricament, la no-violència ha demostrat que és capaç de produir canvis polítics. Podem esmentar l'exemple de Gandhi a l'Índia, les lluites per la descolonització d'alguns països de l'Àfrica o casos més recents, com la primavera àrab a Tunísia i Egipte. De fet, hi ha un estudi fet per Erica Chenoweth, de la Universitat de Stanford, en què, analitzant el desenllaç de 323 campanyes reivindicatives al món entre el 1900 i el 2006, conclou que, de les lluites que van triomfar totalment o parcialment, a la vora d'un 70% van emprar la força no violenta. Més encara, constata que, quan la lluita política es feia a través de la guerra de guerrilles o la insurrecció armada, normalment, el nou règim acabava sent una dictadura, al contrari que quan es feia a través de la desobediència civil no violenta. Per tant, crec que, en societats com la nostra, una estratègia de lluita no violenta basada en la no cooperació i la desobediència civil és la més efectiva i, naturalment, la més ètica. Això no significa absolutitzar la no-violència: hi ha oponents i circumstàncies en què, probablement, la no-violència sigui inútil, però, ara i aquí, crec que és la millor opció que tenim.

Hi ha gent que associa no-violència amb passivitat...

L'acció directa no violenta no és resignació ni passivitat; molts cops comporta desobeir la legalitat, tal com va fer el moviment d'objecció de consciència i d'insubmissió. En el fons, el poder dominant té més por de la no cooperació i la desobediència civil no violenta que no de la crema de quatre contenidors, perquè li és més fàcil convertir els problemes polítics en problemes d'ordre públic i legitimar-se davant d'una majoria social que valora sobre manera sentir-se segura.

Algunes autores diuen que l'ésser humà viu en tensió entre els comportaments egoistes/individualistes i els altruistes/cooperatius. Què en penses?

L'ésser humà està en construcció; l'evolució no s'atura amb l'*Homo sapiens*. La nostra configuració com a espècie és més cooperativa que no pas competitiva perquè, biològicament, som molt vulnerables. La prova és que necessitem un llarg període de cria, les dones necessiten algú altre per parir amb seguretat... d'aquí ve que la cooperació sigui la millor estratègia de supervivència per a la nostra espècie i, en general, per a tota vida. Això no vol dir que siguem cooperadors al cent per cent; també tenim tendències egoistes (individuals o clàniques), que són afavorides pels sistemes socials basats en la desigualtat com el capitalisme.

"Cal mobilitzar-se ahora i a fons a tot el continent"

Creus que la resposta social davant la crisi està a l'alçada de les circumstàncies?

Partim d'un nivell de consciència i d'organització social molt baixos, amb un hiperindividualisme molt arrelat. Per tant, hem d'operar en un escenari complicadíssim. Davant d'això, potser el millor que poden fer les persones i els col·lectius que lluitem per la transformació social és renovar el llenguatge polític, guanyar en coherència i compromís personal, ser més creatius i inclusivius en les formes d'acció col·lectiva, unir les principals reivindicacions sectorials pels drets socials en plataformes unitàries de lluita i centrar-nos a obtenir petites victòries que realimentin les organitzacions i les lluites.

Cal coordinació, doncs.

S'han fet moltes vagues generals a Europa des de 2008 i totes s'han convocat per fer front a polítiques que provenien de la Unió Europea, però, en canvi, no hem estat capaços de coordinar-ne ni una a escala europea. O ens mobilitzem ahora a tot el continent i a fons, o serà molt difícil trencar les polítiques neoliberals d'ajust.

Si la crisi s'aguditza, creus que les mobilitzacions augmentaran?

No crec en aquesta idea de "com pitjor, millor". Si mirem enrere, estem en una situació semblant a la de 1930. Què va passar, llavors? Hi va haver alguns intents revolucionaris –el Front Popular a França, la revolució social a l'Estat espanyol–, però ahora van sorgir els feixismes, que, al final, es van acabar imposant... i de quina manera! En aquests moments, si les forces anticapitalistes no són capaces d'obtenir victòries i fer veure a la ciutadania que aquest és el camí per millorar les pròpies vides, bona part de la població optarà per respostes més xenòfobes i feixistes. La desesperació no sol ser bona per a res.

FOTOGRAFIES:
Luís Tato

R-construint la ciutat

Les ciutats canvien a un ritme vertiginós. El mercat immobiliari i els interessos polítics modelen barris sencers, mentre els solars i els edificis buits mostren que cada vegada hi ha una construcció més deshumanitzada. No obstant això, cada vegada més col·lectius d'arquitectes i d'urbanistes treballen conjuntament per repensar la metròpoli i transformar el paisatge urbà perquè respongui a les necessitats del seu veïnat. Però, com es pot incidir col·lectivament en l'espai físic i social des de l'arquitectura?

"Fa uns anys, van començar a aparèixer uns grafitis misteriosos als murs de la ciutat nova de Fes, al Marroc. Es va descobrir que els traçava un rodamón, un camperol emigrat que no s'havia integrat a la vida urbana i que, per orientar-se, havia decidit marcar itineraris del seu propi mapa secret, superposant-los a la topografia de la ciutat moderna que li era estranya i hostil".

Suïcidis exemplars
d'Enrique Vila-Matas

Toni Solanas

quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

La raó profunda que ha provocat la crisi del sector immobiliari en què ens trobem és la falta de sincronització entre l'oferta i la demanda. El fet és prou conegut, amb un milió d'habitatges buits, hi ha milions de persones que no troben un habitatge digne on viure. L'oferta ha pretès ensinistrar la demanda de manera que l'habitatge no era un bé per gaudir sinó un joc de la piràmide amb què enriquir-se de manera ràpida.

Hi ha, però, una altra manera d'analfitzar fins on hem arribat: adonarnos de la crisi de coneixements que ha patit la demanda d'habitatges. Només amb la recuperació de coneixements, evitant la pèrdua de l'antiga saviesa constructiva pròpia dels nostres avantpassats, podrem disposar de les eines necessàries per aconseguir la transformació del sector de la construcció i tornar a fer que la demanda respongui a les necessitats reals.

Només amb la recuperació de coneixements podrem disposar de les eines necessàries per aconseguir la transformació del sector de la construcció i tornar a fer que la demanda respongui a les necessitats reals

Els millors materials i les millors tècniques constructives per proporcionar benestar a casa nostra o allà on treballem s'han perdut i s'han substituït pels anomenats edificis malalts i per

r-lab

espais urbans freds i tristos. En un context de creixement i de riquesa econòmica continuada, a poc a poc, s'ha anat perdent la saviesa de viure bé, del confort i de l'habitabilitat dels espais dins i fora dels nostres edificis.

Quan ens trobem a dins de les antigues masies, avui abandonades o reconvertides en allotjaments de turisme rural, hi ha alguna cosa –més enllà del contacte amb la natura– que ens fa sentir bé. Les cases de pagès estaven orientades al sud, la millor manera d'aprofitar el sol per escalfar-nos a l'hivern i –amb una parra davant de l'entrada– de protegir-nos a l'estiu. Al nord, no hi havia forats i es recollia

l'aigua de pluja. Els murs eren gruixuts i pesants per aprofitar la inèrcia que manté l'escalfor del dia a la nit i estaven arrebossats amb morter de calç, que –per la seva higroscopicitat– permetia la transpiració dels murs i regulava la humitat interior, amb la qual cosa la sensació de confort augmentava considerablement.

Actualment, cap empresa constructora ens arrebossarà una paret amb morter de calç. De fet, poca gent professional ho sabrà fer. Probablement defensaran que ho fem amb morter de portland, que és molt millor i més econòmic. Això no és del tot cert: de fet, l'únic avantatge del portland és que és

més fàcil de col·locar que el morter de calç, per tant, la mandra de la professional que ha d'actuar sobre l'edifici és l'únic argument que juga en contra de la nostra salut i de la del planeta.

Així, la transformació social no la produirà l'arquitectura, com a disciplina –més enllà del compromís d'algunes tècniques amb la bioarquitectura–, la produirà la demanda amb coneixement i saviesa. Això no significa que haguem de repetir mimèticament la masia tradicional, sinó que apliquem el mateix coneixement que va permetre produir les cases de pagès en un entorn diferent que camina cap a la precarietat de recursos.

Arquitectura: una mirada crítica i universal

Alba Gómez

A la ciutat de París, als anys 50 del segle XX, s'ubica la història de *Le ballon rouge*, el film que mostra la relació deliciosa entre un nen i un globus vermell que es troben fortuïtament. Aquesta al·legoria de la llibertat i la imaginació ha inspirat el col·lectiu El globus vermell, un grup d'arquitectes que es dediquen a divulgar la seva disciplina entre les persones no arquitectes. Per a aquestes activistes del coneixement, l'edat no és cap límit perquè, a l'hora de repensar la ciutat, el que preval és la imaginació, la reflexió i el debat.

Amb una vocació semblant a la gent del globus, altres grups d'arquitectes han posat en marxa iniciatives

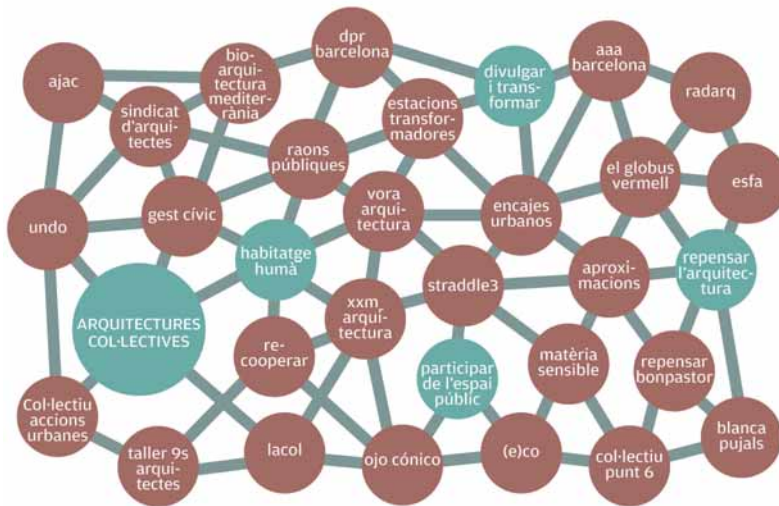
divulgatives similars. Una mostra és el portal *Què és arquitectura?*, que conté material audiovisual per acostar la disciplina arquitectònica a la mainada. La idea, afirmen les responsables d'aquesta web, és "despertar-los la curiositat vers l'entorn espacial, tectònic i urbanístic". Una altra experiència és l'organització cultural *Arquitectura Reversible*, integrada per quatre persones que es dediquen a donar valor a l'arquitectura com un bé preuat que ens envolta i que sovint ignorem. La seva activitat més destacada té lloc un cop de setmana a l'any i consisteix a obrir la porta de 200 edificis barcelonins que habitualment estan tancats perquè la ciutadania els redescobreixi.

L'habitatge en clau humana

Gemma Garcia

El model d'habitatge ha de respondre a les necessitats i les possibilitats de la població. De moment, el model protegit per l'administració ha generat 71.362 desnonaments entre 2008 i 2011 als Països Catalans, segons el Consell General del Poder Judicial. 71.362 famílies han perdut la casa. Davant d'aquesta situació, hi ha diverses plataformes i associacions que promouen un habitatge en clau humana. I això no només significa promoure i defensar espais sostenibles energèticament i en coherència amb l'entorn, sinó, també, incorporar la idea d'un nou model de vida. Per a Sostre Cívic, el nou model passa per trencar la dicotomia entre lloguer o compra-venta. Existeixen altres camins d'accés a l'habitatge, com els models de cooperatives d'ús. La usuària compta amb l'habitatge mentre l'usa, per tant, el bé de primera necessitat no es pot convertir en un bé d'ús especulatiu. Com indica Sostre Cívic, els Models de Cooperatives d'Ús (MCU) ja "funcionen des de fa més de 100 anys als països escandinaus (model Andel), a Alemanya (Wohnprojekte) i també a l'Amèrica Llatina (FUCVAM)".

Parlar d'ús vol dir interrogar-se sobre les necessitats. Per aquesta raó, hi ha iniciatives que defensen un model d'habitatge que integri dos tipus d'espais: els particulars de cada unitat familiar i els comuns. Des d'una òptica empresarial, Vida+facil promou un model d'edifici que compta amb la figura d'una gestora que dinamitza els espais comuns, que la usuària paga per ús. En el cas de les propostes cooperatives, s'incideix en la configuració d'un disseny participatiu i personalitzat dels habitatges i en espais comuns. Amb una mirada ben àmplia de tot allò que ha de tenir en compte un habitatge per estar veritablement al servei de la societat, la cooperativa Gest Cívic ofereix serveis tècnics integrals sobre arquitectura, energia i territori. Es tracta d'un projecte que defensa una "perspectiva holística" i que incorpora els tres principis bàsics de l'habitat sostenible i la cohesió social: economia, societat i ecologia.

Repensant l'espai públic

Oriol Agulló

La funció de l'arquitectura en una societat on els valors centrals són la inclusió social i la democràcia participativa és lliurar les eines a la ciutadania amb l'objectiu de proporcionar-li el dret i la capacitat de decidir sobre el seu espai, fomentant la interacció entre equips tècnics i veïnat al voltant de l'objecte arquitectònic.

Així doncs, el disseny de processos participatius és central en la construcció de la ciutat. L'objecte arquitectònic, doncs, és el mitjà pel qual es representa el consens dels diferents agents de la ciutat, generant identitat i sentit de pertinença i, per tant, una implicació activa de la ciutadania en el desenvolupament de la ciutat.

L'any 2009, el concurs *Raons Públiques*, organitzat per l'Ajuntament de Barcelona i el Foment dels Arts i el Disseny, es va proposar triar un racó deteriorat a cada districte i con-

vocar la gent interessada a elaborar propostes que donessin solucions originals per millorar l'espai públic. El grup de Cooperació Local d'Arquitectes Sense Fronteres va detectar que el concurs es limitava a arquitectes, dissenyadores i urbanistes i que, per tant, el veïnat dels barris no s'implicava en el desenvolupament de propostes. Per aquest motiu, van decidir crear el grup *Raons Públiques*, un col·lectiu integrat per educadores socials, urbanistes, antropòlogues, dissenyadores i arquitectes, que va decidir actuar i començar a activar els barris on cada mes es convocava el concurs.

Aquest va ser el seu primer pas, però el grup ha anat evolucionant cap a la investigació pràctica de noves metodologies d'intervenció en l'espai públic que fomenten la participació ciutadana, amb el repte de millorar la gestió de la ciutat a través de la inclusió directa de la seva ciutadania en la presa de decisions.

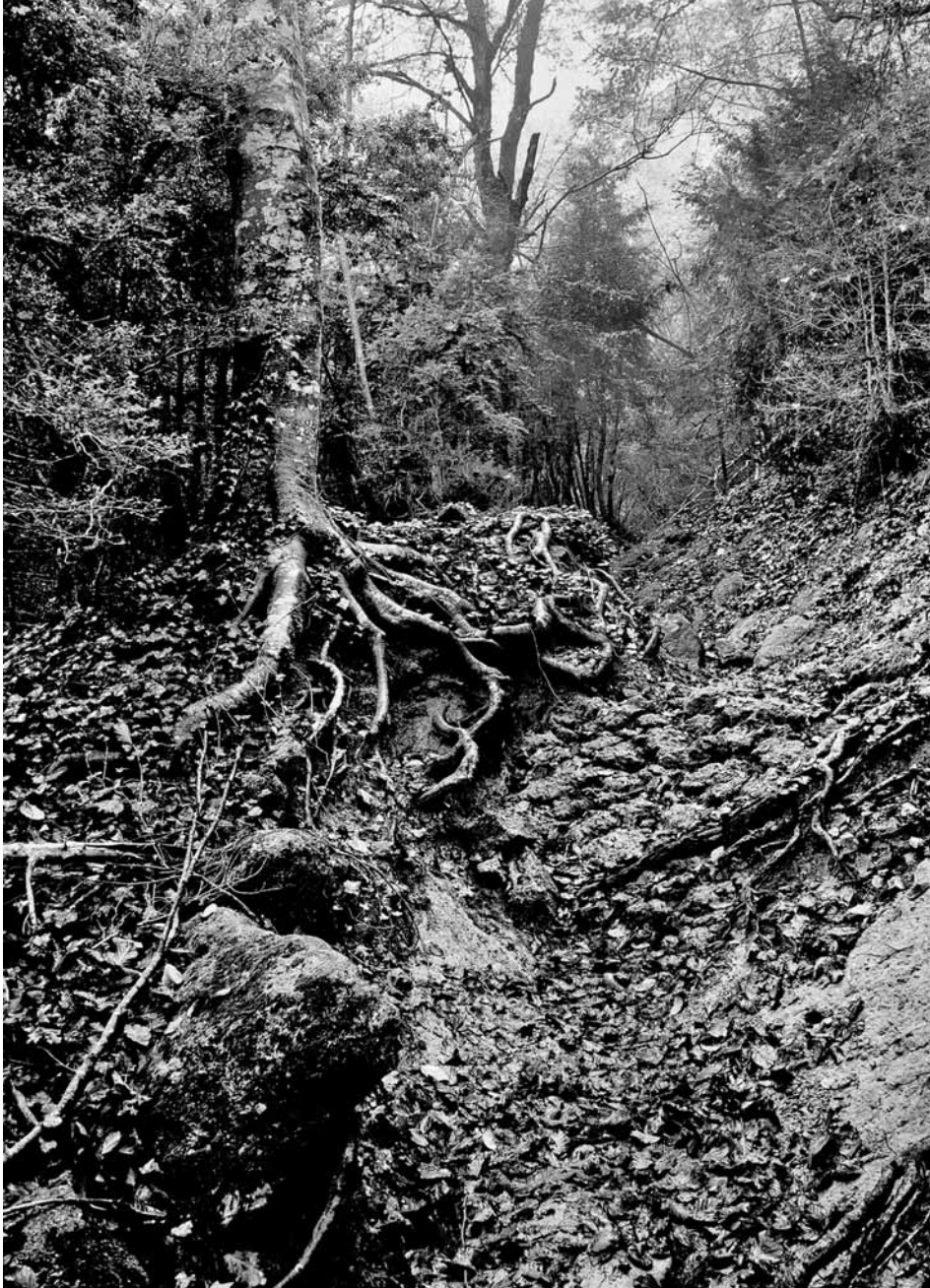
BaM 2012. Bioarquitectura a la editerrània

Toni Solanas

De manera subtil, vivim enmig del neocolonialisme en què els països freds del nord d'Europa estan imposant als països del sud –els anomenats PIIGS (Portugal, Irlanda, Itàlia, Grècia, Espanya)– una cultura vital i constructiva que els és aliena, més enllà de les directrius econòmiques i financeres. A les zones de clima mediterrani, tenim quatre eines per aconseguir el confort climàtic dels edificis: la inèrcia, la ventilació creuada, les ombres i l'aïllament. Als països que arriben a estar a deu graus sota zero a l'hivern i no arriben als 30 graus a l'estiu, els convé molt l'aïllament i una estancitat a l'aire exterior molt elevada. Aquí, llevat del Pirineu, poques vegades estem sota zero i, a l'estiu, podem arribar a 40 graus, per tant, ens convé treballar amb la inèrcia, els aïllaments, les ombres i les ventilacions creuades. Malauradament, la majoria d'eines de projecte obligatòries, els certificats i la pròpera normativa de la Generalitat sobre habitabilitat estan orientades als climes més freds que el nostre. L'associació BaM (Bioarquitectura Mediterrània), nascuda fa pocs mesos a Barcelona, es va crear per afavorir la construcció saludable i participativa per tal d'evitar la pèrdua del coneixement constructiu tradicional als països de clima mediterrani. Té l'objectiu de conservar la saviesa d'una cultura pròpia d'un clima i d'un entorn determinats. I no només en el camp de la construcció, sinó de manera holística i transversal. Des de l'associació, es potencien exemples de bones pràctiques de la vida mediterrània, centrades especialment en la lentitud del pas del temps, la riquesa, l'abundància i la qualitat de l'espai públic, a fi d'afavorir la relació entre les persones i la cohesió social. Es donen a conèixer edificis saludables i confortables, que també generen cooperació social. Es desenvolupen processos sobre l'autonomia personal i s'afavoreix el coneixement en autoconstrucció i cultiu alimentari. Es busca millorar la relació entre el camp i la ciutat introduint l'agricultura a l'urbs amb una gestió equilibrada per protegir el territori. Es lluita per deixar de considerar l'habitatge com un valor de canvi i el sòl com un valor especulatiu. Des de BaM, en definitiva, es vol protegir el terreny de valor agrícola de qualsevol operació d'ocupació, incrementar l'autonomia energètica de la ciutadania i estudiar la pobresa energètica per evitar els problemes de materials, de sistemes constructius i de gestió propis de la Bioarquitectura. L'entitat organitza diversos actes, com el congrés que se celebrarà els dies 17, 18 i 19 de maig, en què participaran una vintena de ponents provinents d'Itàlia per relatar les seves experiències i debatre com es pot treballar des de l'arquitectura mediterrània cap a un món més saludable i just per a les persones que l'habituen.

MÉS INFORMACIÓ: www.bamconf.org

Bosc d'antic

FOTOGRAFIA: Gerard García

El tronc jau, poderós, massís, envoltat per una corona de branques amuntegades. Al costat, queda la soca, enfosquida per la pluja. Només una gota de resina. Intento esbrinar l'edat del gegant. Un segle, potser més. Una alzina que feia més de cent anys que s'alçava en aquesta talaia, abatuda per simple cobdícia. Em vénen al cap records d'infantesa, un plataner immens que s'alçava al costat de l'estació del ferrocarril on vivia, tallat perquè "feia nosa", sense més. La noguera de l'església, que el rector va sentenciar per treure'n uns quants calerons. O, més tard, els magnífics cedres del Líban, desarrelats pel veí per fer lloc a una... piscina. Sorpresa, estupefacció, a cada episodi de destrucció d'aquests monuments vius, arbres singulars, éssers màgics. Sorpresa i estupefacció per l'agressió constant, ignorant, múltiple al bosc, a qui han arrabassat la seva naturalesa d'espai de vida, misteri, refugi de deïtats o de rebels. N'han fet un lloc domesticat on s'assenen absurdes urbanitzacions, una simple extensió verda travessada per infinitat de ferides, línies d'alta tensió, autopistes, xarxes d'alta velocitat. Hi veuen una font de biomassa, de fusta, de bolets. O un parc on desentumir els músculs de la nostra humanitat atrofiada. Un espai que cal aprofitar, gestionar, explotar, pro-

curar que no cremi; un espai del qual s'han de preservar fragments com a testimoni estètic, mai com un ens a qui caldria apropar-se amb humilitat, consideració i deferència, un ésser d'extrema complexitat, antic, profund, dipositari de tants secrets que la nostra imaginació no pot ni abastar. No podria ser altrament: a la cosmovisió que ens instil·len des del naixement, el principi de respecte s'esvaeix, es torna —com els altres principis, sentiments, valors— buit, estereotipat. M'assec al costat de l'alzina amb el cap emboirat d'imatges i emocions. Un boiximà potser li cantaria una cançó, o li dedicaria un ritual per demanar perdó i agrair la vida que, amb la seva mort, dispensa. Però els boiximans també s'estan morint, com a poble i com a cultura, perseguits, menyspreats, assetjats i corromputs, amb les seves terres reduïdes a territori d'esbarjo de vells maníacs assassins d'elefants amb els seus seguicis prepotents, brutals i podrits... Fosqueja. Em fa mandra tornar a la ciutat. Una ciutat que, aquests dies, està inundada de missatges d'ordre i de condemna de violents que han trencat aparadors. Missatges que els assassins de la vella alzina de ben segur comparteixen i difonen.

Rolando Guerra

observatori dels mitjans

observatorimijans@setmanaridirecta.info

PREMSA

Empresonar una sindicalista gairebé no es notícia

Cap portada, una notícia breu, amb una sola font (judicial) i sense signar. Aquest podria ser el resum general -amb algunes excepcions- del tractament mediàtic que es va fer de l'empresonament de la secretària d'organització de la federació de Barcelona de la CGT, Laura Gómez. Tot i que suposa un cas insòlit, vinculat a un tema d'actualitat que ha omplert portades, i planteja una situació sense precedents pel que fa a les mobilitzacions socials, la premsa en va fer un tractament menor. Òbviament, encara resulta més impactant si es compara aquest cas amb d'altres temes que sí que han merescut portades i reportatges, com la *marca Barcelona* o el gos d'Obama. Un dels exemples més clars va ser *La Vanguardia*. El rotatiu del grup Godó es va limitar a fer-ne un breu, que -aquest cop sí- situava la causa del decret de presó en una "foguera davant la borsa". El dia que la sindicalista va ser detinguda, el diari va cometre un error (no va ser l'únic mitjà) en vincular l'operació policial a "l'in-

incendi a la Borsa el 29-M", ja que va assegurar que Laura Gómez "hauria participat, juntament amb altres vándals, en la crema

de la Borsa de Barcelona". Com és sabut, el suposat incendi de la borsa és la crema d'una caixa que havien dut les mateixes manifes-

tants. Evidentment, aquesta versió es basava en fonts policials -sense citar-les- i no es corresponia amb la realitat de les acusa-

cions judicials, tal com es va poder comprovar després. A més, també hi va haver un comunicat aclaridor de la CGT, però no tots els mitjans van optar per recollir-ne la informació.

No obstant això, tornant a l'ordre d'empresonament, gairebé ningú no es va atrevir a dotar la notícia de pluralitat contrastant la informació, és a dir, donant veu a l'advocada de la detinguda o a l'altra part del conflicte (que ho és, tot i que tampoc és explícit). Però, és clar, difícilment se li pot atorgar aquest treball si, com en el cas del diari *Ara*, ni tan sols formava part del titular de la notícia i el text pertinent no arribava a la meitat de l'última columna. Queda lluny, doncs, la possibilitat d'un treball més periodístic que expliqués per què i sota quins paràmetres en aquest cas es va poder iniciar un procediment que no és habitual, escollir una jutgesa molt concreta i al·legar el risc de fuga d'una mare amb feina i habitatge fix a Barcelona. REDACCIÓ

TELEVISIÓ

On són els arguments per canviar Terribas per Sallent?

És vox populi que, al govern de Convergència i Unió, mai no li ha agradat que la directora de TV3 fos Mònica Terribas. I no passaria res si no fos perquè es tracta d'una empresa pública. I per prendre una decisió d'aquesta magnitud, el mínim indispensable hagués estat donar algun argument. Terribas no havia manifestat que volgués deixar el càrrec ni hi havia hagut conflictes interns que així ho propiciessin. Al contrari, la planti-

lla de TV3 va donar un suport ampli a la que ha estat cap de la televisió durant vuit anys. A més, els resultats d'audiència han estat molt bons, contràriament al que ha passat a Catalunya Ràdio, que perd audiència i manté director. En tot cas, qui hauria d'haver donat alguna explicació és el nou director de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, Brauli Duart, que, precisament, va haver de respondre aquesta qüestió la setmana

passada durant la primera sessió de control parlamentari. L'explicació va ser tan fàcil com absurda: "Una nova etapa". Això sí, va fer una valoració "positiva" de la feina de Terribas... que es podria traduir com: "és bona, però no és dels nostres".

Siguem com sigui, el nou director és Eugeni Sallent, després que el periodista i sotsdirector general de Banc Sabadell, Ramon Rovira, rebutgés el càrrec. Sallent prové del grup Godó; ha dirigit Raci i Ractos

durant els últims anys, on ha destacat per "fer més amb menys", segons expliquen els seus. Al mateix temps, l'audiència ha crescut i ha situat RAC1 com a emissora líder. El portal Media.cat recordava declaracions seves sobre els mitjans públics: "El finançament mixt de la ràdio pública és una dificultat afegida als negocis de la privada. Però hi ha altres problemes que van més enllà de la publicitat (...) per exemple, el que es refereix a l'accés de

l'espai radioelèctric". A més, cal tenir en compte que TV3 té 200 treballadores més que quan només emetia dos canals (ara són cinc). Per això, la web alerta que el "pla d'ajustos" que Sallent vol promoure fa que molta gent el compari amb Boi Ruiz (pel seu perfil de gestor privat) i temi que pretengui afavorir el grup Godó, "acusat en nombroses ocasions de voler reduir el pes de la publicitat (...) per afavorir 8TV". REDACCIÓ

FREQUÈNCIES LLIURES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de 00h. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv>
Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintonitza la teva teva per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. L'Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Gènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DIJOUS: 22h. Y tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

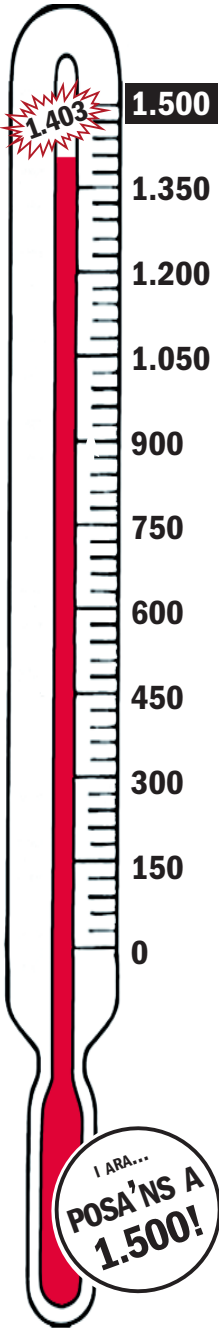
DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIUMENGE: 23h. Zientia i Zpiritu.

espai directa

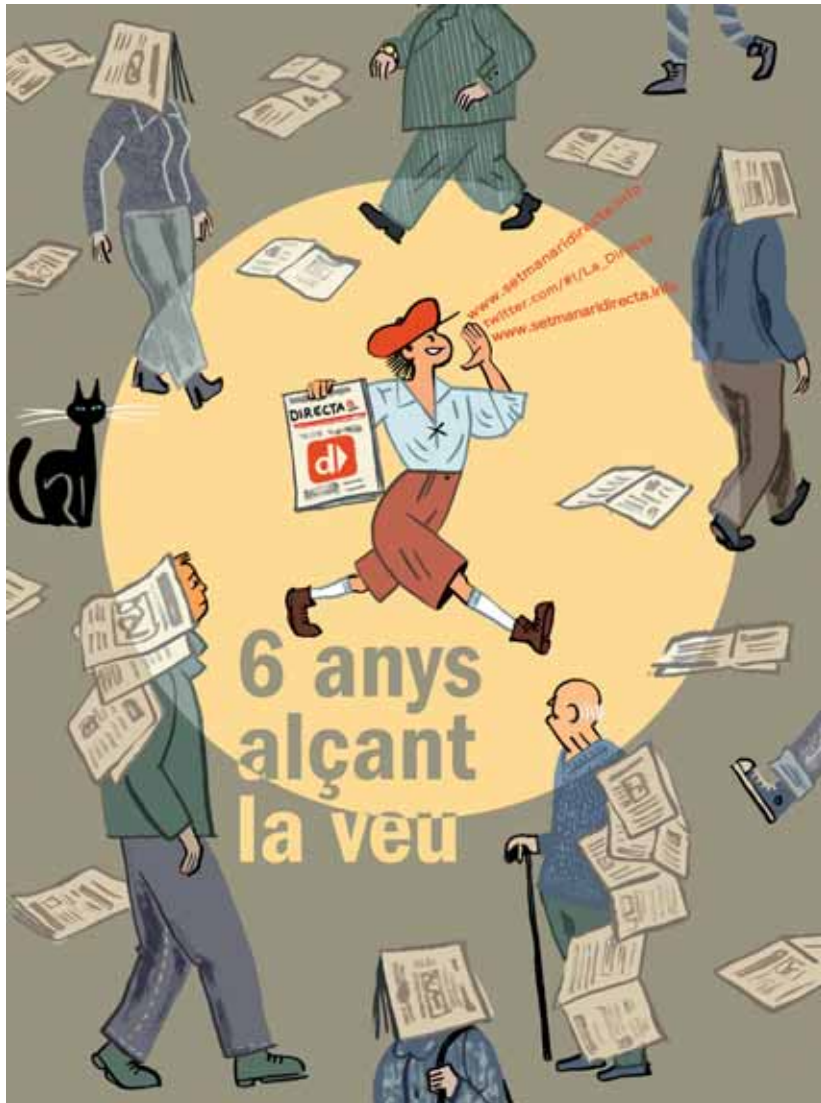
SUBSCRIPTÒMETRE

MOSTRA DE CULTURA ANARQUISTA

4 i 5 de maig, Hospici d'Olot www.mcaolot.info

Divendres dia 4. 19h. Xerrada:
Els mitjans de comunicació i l'imaginari cultural i social: ahir i avui. Amb **Pepe Ribas** (primer director de la revista *ajoblanco*) i la **Directa** (periòdic)

PUNTS DE VENDA

BARCELONA. GRÀCIA: Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Papereria Cercles · Bailen 201 | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos | Quiosc República Argentina · República Argentina 233.
EIXAMPLE: Quiosc Manu · Nàpols-Roselló.
SANT ANDREU: Bar La Lira · Coroleu, 15 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274. **CIUTAT VELLA:** Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Logofobia · UB Raval, dimarts de 10h a 18h | Quiosc Colom · Rambles | Etnomusic · Bonsuccés 6 | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | Quiosc Can Mantega · Joan Güell amb Can Mantega | Quiosc Cotxeres · Sants, 79 | Quiosc Francisco · Vilardell | Coop57 · Premià, 15. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CALDES DE MONTBUI:** Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cànoves, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | Quiosc · Plaça Catalunya | Logofobia · UdG, dijous de 10h a 18h. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc · Plaça del Repartidor. **IGUALADA:** Llibreria Llegim · Ptg. Capità Galí, 4. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **PALMA DE MALLORCA:** llibreria Mallorca · Església de Santa Eulàlia 11. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **RIPOLLET:** El Local · Monturiol, 32. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3. | La Krida · Sicflia, 97. | Llibreria Distrivinyes · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. **SANT PERE DE RIBES:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **SITGES:** Quiosc Can Jorner · Major, 8. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **VALENCIA:** Cafè Tendur · Historiadora Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nò Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres _____ euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any

Sí No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?

Si et subscrius* a la Directa, per només 5 euros* més, tindràs el llibre #RT15M

LES 10 PRIMERES EL TINDRAN DE FRANC

*NOMÉS SUBSCRIPCIONS ANUALS
*MÉS DESPESES
D'ENVIAMENT SI N'HI HA

roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

AMÈRICA · DOTZE SETMANES DE MOBILITZACIONS CONTRA LA PUJADA DE LES TAXES UNIVERSITÀRIES

El Quebec: la vaga general il·limitada d'estudiants no s'atura

Sandra Oriola
Montreal

Anomenada popularment com *le printemps érable* (la primavera de xarop) i representada simbòlicament amb un quadrat roig, el Quebec viu la vaga estudiantil més important de la seva història, que ja porta dotze setmanes de mobilitzacions. Des que, fa poc més de dos mesos, la ministra d'educació Line Beauchamp, del Partit Liberal del Quebec (PLQ), va anunciar que faria efectiva una pujada del 75% de les taxes de matriculació universitàries a partir del curs 2012-2013, 178.000 estudiants -tant d'universitats com d'instituts- es troben en vaga general il·limitada permanent, amb el suport d'una àmplia majoria del professorat i de grups de sindicalistes i de treballadores de diferents sectors.

Accions directes i bloquejos

Durant aquests darrers seixanta dies, s'han arribat a sumar a la vaga -tot i que de forma puntual- fins a 300.000 alumnes. Diàriament, les vaguistes han dut a terme diferents accions directes a alguns dels centres econòmics i les institucions més importants del Quebec, amb la idea que la vaga tingüés efectes reals en el dia a dia del país. Actes com bloquejar el port de Montreal o ponts i autopistes de tot el territori; ocupacions

Fa dos mesos es va anunciar una pujada del 75% de les taxes de matriculació universitàries a partir del curs 2012-2013

com la de la torre de la Borsa, la del casino de Montreal, la de l'Assemblea Nacional del Quebec o la del Palau de Congressos de Montreal, i sabotatges com el del servei de metro de Montreal han estat clau per forçar el govern a escoltar l'estudiantat.

Així doncs, la setmana passada, la ministra d'educació va decidir accedir a "discutir" -no negoci-

Una gran manifestació estudiantil va recórrer els carrers de Montreal el 22 de març

Les estudiants porten dotze setmanes de vaga indefinida

ar, segons les seves pròpies declaracions als mitjans- amb les estudiants. A canvi, però, Beauchamp exigia a les tres grans associacions estudiantils -la Federació d'Estudiants Col·legials del Quebec (FECQ), la Federació d'Estudiants Universitaris (FEUQ) i l'Associació per una Solidaritat Sindical Estudiantil (CLASSE)- que condemnessin públicament la violència dels darrers dies, ja que, entre d'altres accions, s'havien llençat bidons de gasolina

cremant a cases de ministres o s'havia trencat material urbà d'edificis institucionals.

Tant la FECQ com la FEUQ ho van fer, mentre que la CLASSE va condemnar "les accions de violència deliberades que posessin en perill la integritat física de les persones" i va matisar que no hi incloïen accions com "la desobediència civil, els piquets, les manifestacions o les ocupacions de llocs" perquè són instruments legítims dels moviments socials.

Una treva, un reunió, una mobilització polèmica i una expulsió en tres dies

Finalment, el dilluns 23 d'abril, Line Beauchamp va convidar les entitats estudiantils a una taula de negociació i els va demanar que es comprometessin a mantenir una treva durant les 48 hores següents. Tot i no acceptar obertament aquesta nova exigència, les portaveus van manifestar que no hi havia cap mobilització organitzada pels següents dos dies i que, per tant, la treva es podia considerar assegurada.

La Universitat del Quebec a Montreal ha amenaçat d'anular el curs sense reemborsar els diners

Tot i això, el dimarts al vespre, una desena de persones amb màscares es va reunir al centre de la ciutat de Montreal i van llençar diferents objectes contra una sucursal bancària, acció que va acabar amb la detenció de cinc persones. Davant d'aquest fet, el dimecres 25, la ministra d'educació va decidir excloure la CLASSE de la taula de "discussió" perquè considerava

que hi estava vinculada, però va mantenir la porta oberta als altres dos sindicats. A més, Line Beauchamp va oferir un pacte a les estudiants: augmentar el 75% del preu de la matrícula universitària en set anys i no en cinc i augmentar el nombre de beques universitàries.

Les tres principals organitzacions estudiantils consideren 'insultant' la darrera proposta de la ministra d'educació Line Beauchamp

El dijous 26 d'abril, les tres organitzacions es van mostrar contràries a la proposta i la van declarar "insultant". A més, la FEUQ va exigir el retorn de la CLASSE a la taula de negociació, ja que representa el 60% de l'estudiantat i no hi ha cap motiu evident per expulsar-la.

Una setmana clau

"Si sortim d'aquesta setmana amb una mobilització pràcticament intacta, els liberals es trobaran a la corda fluixa. Si, per contra, la vaga comença a afeblir-se, serà un senyal significatiu per a nosaltres", ha reconegut als mitjans Gabriel Nadeau-Dubois, el portaveu de la CLASSE. Aquesta setmana és clau per a la mobilització, ja que la proposta de la ministra Beauchamp suposa que l'estudiantat té alguna cosa "ferma entre les mans" i això, per alguna gent, pot servir com a argument -o excusa- per tornar a les classes; sobretot després que la Universitat del Quebec a Montreal (UQAM) hagi amenaçat d'anular el curs sense reemborsar els diners i que la Universitat del Quebec a Outaouais hagi advertit que penalitzarà les estudiants que no entreguin els treballs del programa escolar.

De moment, però, a totes les assemblees estudiantils on s'ha debatut aquesta oferta, s'ha coincidit a no considerar-la com una victòria i s'apunta el 9 de maig com a propera gran fita de mobilització nacional.

COLÒMBIA • ENTREVISTA A FABIO SERNA, INTEGRANT DEL MOVIMENT CONTRA LA MALA GESTIÓ DEL SISTEMA DE SALUT COLOMBIÀ

“El passeig de la mort és fer anar la gent d'un hospital a un altre sense tractar-la”

PAUL THOMPSON

Fabio Serna és integrant de la Coalició d'Organitzacions i Moviments Socials de Colòmbia (COMOSOC), una plataforma d'unitat popular que articula prop de 300 processos de base al país. Entre d'altres lluites, Serna està implicat en el moviment contra la mala gestió del sistema de salut a Colòmbia, que està privatitzat des de l'any 1993. Aquell any, la Llei 100 va instaurar un sistema d'assegurança a través d'intermediàries financeres: les Empreses Promotores de Salut (EPS). Les clíniques públiques es van anar privatitzant, després d'anys de patir l'asfíxia econòmica i una campanya de desprestigi constant. Des d'aleshores, les EPS busquen augmentar els guanys abaixant els costos.

Jaume Fortuño
Bogotà

Les EPS s'endarrereixen expressament a l'hora de pagar les factures, per què?

El termini de les EPS per pagar les grans factures dels hospitals arriba fins a 90 dies, però, encara que tinguin els diners, esgoten el termini per poder invertir els calés en diverses fórmules del sistema financer. Sovint, les EPS tornen la factura i s'agafen 90 dies més. Si multipliquem això pel nombre d'afiliats (pagats per l'Estat o pels mateixos treballadors), estem parlant de molts diners. Però, a més, hi ha els *recobraments*: quan un servei no entra dins el Pla Obligatori de Salut (la cobertura pública), l'EPS el cobra més car. Han arribat a cobrar 5.000 pesos (2,10 euros) per medicaments que en costaven 100 (0,04 euros). D'aquesta manera, es van embutxacar 4,5 bilions de pesos (dinou milions d'euros). No contents amb això, van començar a passar les mateixes factures un cop i un altre... de vegades, fins i tot van cobrar per serveis a persones mortes.

“Ni el poble ni els òrgans com la superintendència de salut poden posar cap límit a les Empreses Promotores de Salut”

No hi ha cap control sobre les EPS?

Ni el poble ni els òrgans de control com la superintendència de salut els poden posar cap límit. Des de la vigència de la Llei 100, prop de 400 hospitals públics han estat tancats, fusionats o privatitzats. Les EPS han posat en pràctica la “integració vertical”: creen les seves pròpies empreses, hospitals, químiques, proveïdors de medicaments i d'instruments, servei d'ambulàncies i de treball tempo-

ral... tot pertany a les EPS, que s'han acabat configurant com a grups econòmics. Avui, també se sap que una de les fonts de finançament dels paramilitars prové d'apropiar-se de forma irregular de la concessió d'EPS, cosa que no només els permet quedar-se els beneficis, sinó també rentar els diners de la droga.

Com funciona l'accés a la cobertura sanitària?

Les EPS inventen tota mena de fórmules per no prestar el servei i, així, obtenir més beneficis. Ho anomenem “barreres d'accés”: si un malalt demana l'autorització per a un medicament, un tractament o un procediment a l'EPS, aquesta al·lega que la sol·licitud no està inclosa al Pla Obligatori de Salut i, aleshores, ho ha de decidir un tribunal. Molta gent ha mort mentre esperava la sentència. Hi ha una pràctica criminal, el passeig de la mort, que consisteix a fer anar la pacient d'un hospital a un altre perquè l'EPS no autoritza l'hospital a tractar la persona.

Si ets una persona rica, et tracten igual de malament?

Les EPS ofereixen un pla complementari, “la medicina prepagada”, destinat a la gent que té una capacitat adquisitiva alta. La Llei 1438 de 2011 introdueix la variable del component mèdic professional, que promou plans voluntaris on la capacitat i la professionalitat de la persona que presta el servei vagi en relació amb la capacitat de pagament del pacient. Això significa que si tu necessites un bon especialista, has de tenir molts diners.

Si són un negoci tan rendible, per què hi ha casos de fallida d'EPS?

Moltes EPS capten afiliats, cometen impagaments, descapitalitzen l'empresa, la declaren en fallida, la liquiden i, després, tornen a aparèixer al mercat amb una altra raó social però amb els mateixos accionistes. El cas més conegut és el de SALUDCOOP, que en el seu moment va ser l'EPS més gran del país, amb cinc milions d'afiliats. L'Estat la va intervenir quan estava sent descapitalitzada pels seus amos. Avui, a Colòmbia, el negoci de la salut mou prop de 42

bilions de pesos (1.700 milions d'euros). Però, si comptem les pensions i els riscos professionals, podem estar parlant de 100 bilions de pesos (4.200 milions d'euros). Hi ha prop de 74 EPS al país, però la tendència és concentrar-les en cinc o sis empreses molt grans per formar un oligopoli privat de la salut amb projecció de fer negocis

“Una llei aprovada pel govern de Santos el 2011 diu que, si els hospitals públics no són capaços de competir en el mercat, s'han de tancar, fusionar o privatitzar”

amb empreses transnacionals. Sanitas Internacional ja és a Colòmbia i el govern manté diàlegs amb empreses nord-americanes. A Colòmbia, ja existeixen els anomenats *clusters* de la salut, zones franques per a la inversió estrangera lliure d'impostos i on no s'aplica la legislació laboral colombiana.

El 2010, Colòmbia va viure unes mobilitzacions molt grans a favor de la salut pública, per què aleshores?

El govern d'Uribe va declarar l'estat d'emergència social en salut i, a cop de decret, va intentar restringir encara més l'accés a la salut i l'autonomia mèdica. Es va proposar que els metges que promoguessin tractaments d'alt cost poguessin anar a la presó i es va dir als pacients que, si no tenien diners per pagar el seu tractament, s'havien d'endeutar, havien d'hipotecar el cotxe o la casa... La Cort Constitucional va declarar il·legal l'emergència social, pressionada pel fort descontentament que va generar la mesura. Però, després, el govern de Santos va aprovar els mateixos continguts a la Llei 1438 de 2011, que planteja la sostenibilitat fiscal com a principi rector de la salut i diu que si els hospitals públics no són capaços de competir en el mercat, s'han de tancar, fusionar o privatitzar.

Què proposa la campanya nacional Salud y Seguridad Social derecho fundamental?

La campanya té tres camps d'acció. Un és l'*Octava Papeleta*, inspirat en el mecanisme participatiu que va donar vida a la constitució del 91. En actes massius amb les comunitats, fem consultes populars al voltant de tres exigències: la derogació de la llei 100, que la salut i la seguretat social siguin ratificades com a drets

fundamentals a la constitució i el sistema de salut colombiana sigui públic i que el poble tingui capacitat de vigilar i controlar aquest sistema. El segon és un judici ètic i polític del negoci de la salut: potser el que passa és legal, però és immoral i hi ha responsables; si la gent mor a l'entrada d'un hospital, no mor perquè estigui malalta, sinó perquè se li ne-

“Potser el que passa és legal, però és immoral i hi ha responsables; si la gent mor a l'entrada d'un hospital és perquè se li nega l'atenció mèdica”

ga l'atenció. Estem recollint casos emblemàtics que serveixin per plantejar un acusació contra les EPS i l'Estat. El tercer camp d'acció és la construcció d'un nou model. Cada mes, fem assemblees on integrem les accions de la campanya i potenciem la mobilització. A finals d'any, farem un Gran Campamento por la Salud que serveixi de síntesi del que hem construït i de llançament de la següent fase de la campanya.

EUA · MUMIA ABU-JAMAL PARLA AMB ELS MITJANS PER PRIMER COP DESPRÉS DE SORTIR DEL CORREDOR DE LA MORT EL MES DE GENER

“L’empresonament polític és una constant i un negoci als EUA”

Roger Suso
Barcelona

El canal de notícies del govern rus RT -abans anomenat Russia Today- va aconseguir entrevistar l'activista afroamericana Mumia Abu-Jamal per primera vegada des que va sortir del corredor de la mort el mes de gener passat. Avui, des d'una presó comuna, Abu-Jamal considera que, d'alguna manera, encara es troba al corredor de la mort: “L’empresonament polític, com ja denunciava Angela Davis als anys 60, és una constant i un negoci als EUA. És part del sistema d'intimidació i d'ordenació politico-social i va en augment, així com la repressió a la dissidència”, va afirmar durant l'entrevista per

Abu-Jamal, periodista i exmembre del Partit Pantera Negra, va ser condemnat a la pena capital per la mort d'un policia el 1981

a RT. Després de gairebé 30 anys al corredor de la mort, la fiscalia de l'Estat de Pennsilvània va anul·lar l'execució d'Abu-Jamal prevista per a finals de l'any passat. Abu-Jamal, periodista i exmembre del Partit Pantera Negra, va ser condemnat a la pena capital perquè va ser acusat de la mort del policia Daniel Faulkner, el 1981. El 10 d'abril, Anastasia Churkina, corresponent d'RT a Nova York, va conversar amb Abu-Jamal per telèfon durant deu minuts. Uns dies després, Amy Goodman, del programa independent nord-americà *Democracy Now!* també va parlar-hi.

A la primera part de l'entrevista d'RT, molt més personal, Abu-Jamal

Mumia Abu Jamal celebra el seu trasllat fora del corredor de la mort amb Heidi Bogoshian i la professora Johanna Fernandez

assegura que, quan surti de la presó, voldria passar una temporada a París i a l'Àfrica amb la família i que, si no hagués estat confinat, li hauria encantat haver participat al moviment antiapartheid per la dignitat dels pobles africans a Sud-àfrica. Abu-Jamal, internacionalista de 58 anys, ha passat gran part de la seva vida a la presó, en concret, al corredor de la mort.

A les declaracions per a RT, Abu-Jamal també subratlla que els problemes socials i econòmics no són lineals: “Els problemes estan interconnectats i són interdependents. Una part del sistema afecta una altra part del sistema i, com afirmava Antonio Gramsci, les classes dominants tenen el poder a través del domini hegemònic de la direcció cultural i moral. Per exemple, avui dia, a l'escola nord-americana, el jovent està segregat no només per raça, sinó també per classe social. L'escola d'avui es troba en una situació més dolenta que la de l'escola de la meua època. Els problemes s'han d'afrontar analitzant la totalitat”.

Per Abu-Jamal, “l'anomenada *Acta Patriota de 2001* va fer reali-

tat, va legalitzar, tot el que havia estat il·legal entre els anys 50 i 70. Es van legalitzar les pràctiques que, segons l'FBI, eren constituents de delictes. Això significa que es pot monitorar el correu electrònic, per exemple, amb total impunitat i normalitat si es fa en nom de la seguretat nacional. El que estem vivint avui és un estat de seguretat nacional on el Gran Germà ha estat legalitzat i racionalitzat”.

Quan Anastasia Churkina li va preguntar a qui votaria en les properes eleccions presidencials, Abu-Jamal va respondre: “A ningú, tots els candidats parlen de la perpetuïtat de l'imperi nord-americà, de l'imperialisme i de la guerra”. En contraposició, Abu-Jamal, va reiterar el seu suport al moviment Occupy Wall Street, “per profund i ampli”, i va demanar “més organització, més mobilitzacions i més mobilitzacions furioses”. Així doncs, tot i haver guanyat algunes batalles judicials del seu cas, per a Mumia Abu-Jamal, la lluita cap a la llibertat no ha acabat.

L'assassinat, recentment, de l'adolescent afroamericà Trayvon Martin en un veïnat de Sanford,

Florida, a mans d'un vigilant comunitari que, actualment, després de confessar l'autoria, es troba en llibertat sota fiança, ha tornat a posar el cas d'Abu-Jamal -i en menor mesura, també, el cas de Leonard Peltier, activista sioux-chippewa condemnat a cadena perpetua i símbol de la resistència del poble originari nord-americà-, sota el focus mediàtic i al centre del debat. La mort de Trayvon Martin va desencadenar una sèrie de protestes pels drets civils a tot el país i va reactivar el debat sobre la possessió d'armes, les lleis de defensa pròpia i, particularment, l'arbitrarietat, les injustícies i el racisme institucional vinculat amb les garanties penals als EUA.

Abu-Jamal sempre ha defensat la seva innocència en el cas de la mort del policia blanc Daniel Faulkner durant un control viari efectuat a William Cook, germà de Mumia, als carrers de Filadèlfia. El tribunal, però, format exclusivament per persones blanques arran de l'exclusió de la ciutadania afroamericana del jurat popular dictada pel jutge Albert F. Sabo, el va condemnar a mort. Abu-Jamal va

recórrer la sentència amb l'argument que havia estat víctima del racisme institucional existent als EUA i d'un judici polític per les seves idees revolucionaries i la seva producció periodística sobre la brutalitat i la corrupció de la policia de Filadèlfia. Després de molts intents de la defensa per denunciar les irregularitats del judici, l'any 2001 la judicatura va demanar que es repetís el procés, però la fiscalia va recórrer la sentència. El desembre passat, la condemna a mort va ser commutada per una cadena perpètua sense possibilitat d'obtenir la llibertat

El desembre de 2011 la condemna a mort va ser commutada per una cadena perpètua sense possibilitat de llibertat condicional

condicional i, el mes de gener, Abu-Jamal -convertit des dels anys 80 en la icona de la lluita contra el racisme i la pena de mort als EUA- va ser traslladat a la presó de Mahanoy (Frackville, Pennsilvània). Des d'un bon inici, el cas d'Abu-Jamal va aglutinar multitud de grups de solidaritat i va desencadenar nombroses mobilitzacions arreu del món, unes mobilitzacions a favor de la llibertat total del periodista radiofònic que, avui dia, continuen.

+INFO

- www.rt.com/news/mumia-abu-jamal-interview-657
- www.democracynow.org/2012/4/25/exclusive_mumia_abu_jamal_speaks_from

BioCultura
Gènere de produccions ecològiques
y sostenible responsable bio
Barcelona
Palau Sant Jordi
Del 3 al 6 de mayo 2012
Horario: de 10 a 20h.

50% descuento 6€ 3€
Un solo acceso. Una sola persona. Válido para los días 3 y 4 mayo
www.biocultura.org Organiza

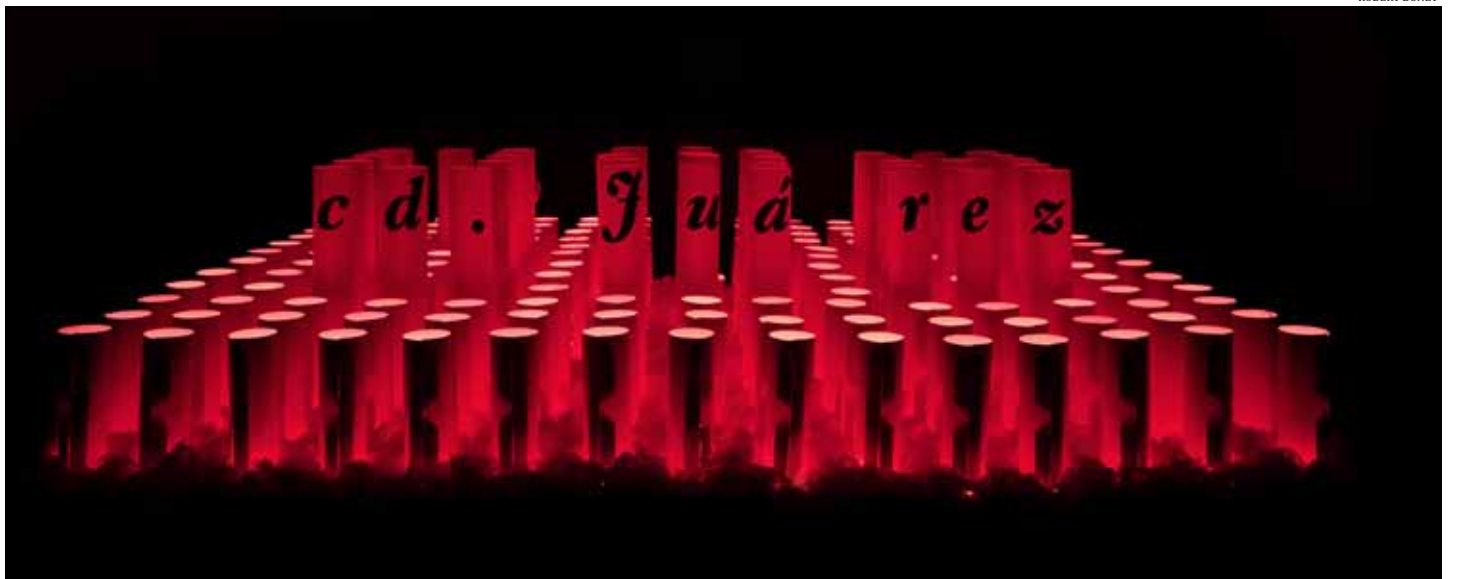
expressions

expressions@setmanaridirecta.info

L'art crida: estem fartes de tanta mort

Més de catorze artistes participen a l'exposició 'No nos cabe tanta muerte', que es pot visitar al TPK Art i Pensament Contemporani de l'Hospitalet

ROBERT BONET

"Ofrenda homenaje a las Muertas de Juárez" de Ximena Pérez Grobet

L'art també és una arma carregada de futur. El projecte itinerant 'No nos cabe tanta muerte. Memorial a Ciudad Juárez' és un homenatge a les víctimes del femicidi de la ciutat mexicana fet des de diverses disciplines artístiques a diferents indrets del món. Un homenatge carregat de futur perquè clama a crits la fi de la impunitat, la preservació de la memòria i la dignitat de les dones. Obres plàstiques, audiovisuals, d'instal·lació i 'performances' que, en el seu conjunt, configuren "una crida a recuperar l'art com a element de denúncia", segons la coordinadora del projecte, Paula Laverde Austin.

Gemma García
expressions@setmanaridirecta.info

Diverses artistes fartes de tanta mort han volgut esquarterar el monopoli i l'espectacularització de la violència mitjançant els símbols. Plasmen els símbols mitjançant l'audiovisual, la pintura, el dibuix, l'escultura o la instal·lació en homenatge a totes les dones assassinades a la localitat fronterera de Ciudad Juárez, a Mèxic.

Sota el paraigua del femicidi a la ciutat mexicana, les obres

s'entrellacen gràcies al fil conductor de la memòria i la visibilització. Una de les parets de la sala ho reafirma: "Si hi ha memòria, jo existeixo", una cita de l'escriptora i periodista mexicana Elena Poniatowska. Així doncs, les obres estan impregnades d'un missatge local que, malauradament, es pot traslladar a l'àmbit global. La violència que pateixen moltes dones pel sol fet de ser-ho no és un fenomen exclusiu de Ciudad Juárez ni de Mèxic. El femicidi és una pandèmia global.

La manera de parlar i explicar els assassinats és important. Paula Laverde, coordinadora del projecte, considera que, de vegades, "la hipervisibilització de la violència arriba a generar la banalització de les morts". Per

Cada traç vol ser memòria i dignitat i també pretén convidar a la reflexió al voltant de la violència de gènere

evitar caure en aquest parany, totes les persones que han contribuït a l'exposició amb la seva obra creen a partir de línies de

subtileza i a través de símbols poètics. Cada traç vol ser memòria i dignitat i també pretén convidar a la reflexió al voltant de la violència de gènere, la ineficàcia governamental, el dol, l'esperança, l'ofrena, la solidaritat o el dolor.

Un dels símbols que apareix a diverses obres és la creu rosa. Les mares de les dones assassinades a Ciudad Juárez van començar a plantar creus roses als llocs on s'havien comès els crims per lluitar contra l'oblit. Una creu rosa per cada noia assassinada o desapareguda. Creus roses als fanals, a la frontera, als camins, al desert... Precisament, el desert és l'indret on s'han trobat la majoria de les dones assassinades a la ciutat mexicana i té un espai a la mostra, amb l'obra (*El desierto esconde y revela*) de Mario Romero, un dibuix amb grafit i *stop-motion* interactiu.

Un total de catorze artistes exposen les seves obres fins el 25 de maig. A més, *No nos cabe tanta muerte* inclou activitats paral·leles per reflexionar sobre altres temes com la violència de gènere, les organitzacions civils, l'art com a eina de denúncia i la memòria històrica. El 10 de maig es projectarà el documental *Bajo Juárez: La ciudad devorando a sus hijas* d'Alejandra Sánchez.

'No nos cabe tanta muerte'

Del 12 d'abril al 25 de maig
 TPK Art i Pensament Contemporani.

Av Josep Tarradellas, 44.
 L'Hospitalet. M: L1 Torrasa
www.nonoscabentantamuerte.worpress.com

L'exposició *No nos cabe tanta muerte es* nodreix de mirades i cultures diferents. Artistes de diversos indrets parlen del feminicidi. A continuació, algunes obres que podeu trobar a l'espai TPK Art i Pensament Contemporani fins el 25 de maig

Mónica Lozano Ciudad Juárez
'03.11'

Les maneres de recordar són diverses. Mónica Lozano decideix homenatjar, també, totes aquelles persones que resisteixen en un entorn vulnerable amb el simple gest de continuar vivint la vida. La fotografia mexicana involucra activament la gent de Juárez i contrareasta, així, la hiperoferta de violència dels mitjans de comunicació.

MÓNICA LOZANO

Violències a la ciutat fronterera

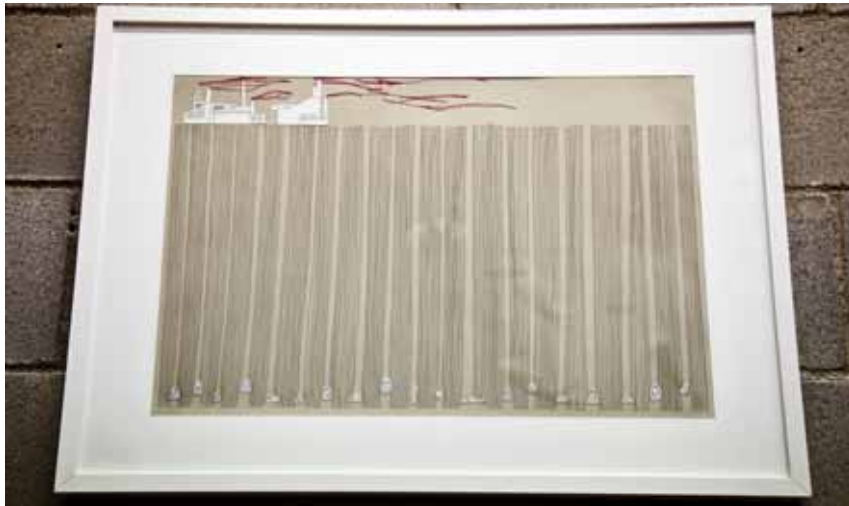
Ciudad Juárez es troba situada a la frontera amb els Estats Units, és un dels 67 municipis de Chihuahua. El riu Bravo la separa de la ciutat nord-americana d'El Paso. La ubicació de la ciutat ha facilitat que diverses empreses transnacionals establissin les seves fàbriques a la zona. També ha comportat la presència del crim organitzat i uns nivells molt alts de violència. A més, l'establiment d'empreses que fabriquen productes d'exportació, anomenades maquiles, té contraprestacions. Entre d'altres, la rebaixa dels drets laborals dels treballadores i les treballadores, mà d'obra barata i impostos reduïts o inexistents. Durant molts anys, gran part de la força de treball de les maquiles l'han aportada les dones.

El feminicidi a Ciudad Juárez està travessat per la presència del narcotràfic, el blanqueig de diner i l'exploració a les maquiles. El 1993 van començar els segrestos, les violacions i els assassinats sistemàtics de dones. També de manera sistemàtica, les autoritats no van actuar. Des d'aquell any fins el juny de 2010, la Procuraduría General de Chihuahua ha registrat 475 assassinats de dones. En canvi, l'Observatorio Ciudadano Nacional del Femicidio assenyala que, des de l'any 1993 fins el setembre de 2007, s'han registrat 553 assassinats de dones amb violència brutal a Ciudad Juárez i a la ciutat de Chihuahua. L'observatori, que té com a objectiu generar un mecanisme que permeti la documentació d'aquests casos, puntualitza que la problemàtica del feminicidi ja no només se circumscriu a Ciudad Juárez i denuncia la impunitat i la permissivitat governamentals.

ROBERT BONET

Montserrat Roure Lleida
'El món subterrani de les maquiles'

A través de la il·lustració, Roure plasma la divisió entre dos mons en un mateix espai. A dalt, el món productiu de les maquiles. A baix, "les víctimes de tot aquest sistema", segons l'artista, "caigudes en l'oblit, silenciades, esperant que algú les trobi".

ROBERT BONET

Paula Laverde Austin Mèxic
'No nos cabe tanta muerte'

És impossible dimensionar tantes víctimes. Laverde pren el símbol de les creus roses per explicar-ho. La caixa és plena. Conté 353 targetes, cadascuna amb una creu rosa dibuixada i el nom de cada dona assassinada. Una altra caixa conté 353 creus de cartró. Al costat, cinc litografies reproduïxen les creus roses sobreposades.

CAMpanyES

Descobrir l'herència obrera a la capital de Ponent

Una ruta històrica treu de l'oblit els 140 anys de moviment obrer a Lleida i dialoga amb la lluita actual

Sovint es titlla la ciutat de Lleida de "vila adormida". Tothom qui és de la capital de Ponent sap com n'és, de feixuc, mobilitzar els lleidatans i les lleidatanes. Molta gent suposa que Lleida sempre ha estat una ciutat amb poca agitació, però no ha estat així. Les terres de Lleida van tenir un moviment obrer fort, amb milers de persones afiliades a sindicats i propulsores de vagues. Una ruta proposada pel Casal Ocell Negre i el col·lectiu Altres Històries de Lleida va recordar la història del moviment obrer lleidatà el diumenge 29 d'abril.

Noemí Fortón Moix
expressions@setmanaridirecta.info

Segons Jordi Soldevila, el reconegut historiador de Ponent que va guiar la ruta, els objectius d'aquesta caminada són "treure de l'oblit el moviment obrer de Lleida" i "reivindicar el lloc de la ciutat dins el mapa contestatari de Catalunya". Per poder-ho dur a terme, la ruta va comptar amb un total de cinc aturades que van marcar el camí: la plaça Sant Joan, la Rambla Ferran, la plaça Sant Francesc, Blondel i l'avinguda Catalunya, carrer on s'ubiquen les seus sindicals actualment. La tria del punt final connecta amb un altre dels objectius de la jornada: posar a debat la funció dels sindicats i del moviment obrer no tan sols des d'una perspectiva històrica, sinó també en l'actualitat.

La primera empremta del moviment obrer lleidatà data de l'any 1809, amb el motí del Femenet. Soldevila va explicar que, començant el 1850, trobem el primer índex d'organització obrera, la creació d'una Societat de Socors Mutus. No serà fins el 1870 que apareixeran les primeres societats obreres documentades, organitzacions que s'uniran a la Primera Internacional el 1872, separades per oficis urbans (ferrers, maquinistes, pastissers) i no pàgesos -fet força curiós, tenint en compte que Lleida era una societat bàsicament agrària.

Monument dedicat al bombardeig que va sofrir el Liceu Escolar l'any 1937

Un moment de la ruta obrera per la ciutat de Lleida

Tot i no ser el principal sector econòmic, els tipògrafs van ser els primers que es van organitzar a la ciutat.

Evolució durant el segle xx

La segona parada, a la Rambla Ferran, va servir per il·lustrar l'indret de la ciutat de Lleida on es van aixecar barricades durant les vagues sindicals i obreres i també durant la Setmana Tràgica.

Un cop a la plaça Sant Francesc, Soldevila va repassar la poca activitat del moviment obrer

durant la dictadura de Primo de Rivera. En aquesta plaça, hi havia el Cafè Espanya, lloc on es reunia la societat d'arts gràfiques en petit comitè per debatre qüestions polítiques. També es trobaven en altres locals de la ciutat com el Cafè del Comerç.

El cop d'estat del 36 no va triomfar a Lleida perquè l'exèrcit no va seguir els passos estrictes del general Mola, que deia textualment que l'acció havia de ser "extremadament violenta", és a dir, que s'havia d'eliminar física-

ment qualsevol focus de resistència o possible resistència. Un dels esdeveniments que més han marcat la memòria col·lectiva de la població lleidatana correspon al període de la Guerra Civil: les bombes que el 1937 van arrasar el Liceu Escolar.

Sota el règim franquista

Un any més tard, l'abril de 1938, els grups franquistes van entrar a la ciutat i el projecte obrer, que ja duia 70 anys en marxa, va ser completament anihilat. A partir de llavors, l'obrerisme es constituirà en petits cercles de forma informal, es reunirà a cases particulars i intentarà mantenir la solidaritat amb les famílies de la gent que havia patit represàlies. Són grups reduïts, però que aconsegueixen mostrar un cert rebuig tot i la repressió del règim. Amb la mort de Franco i les noves condicions que permeten una certa llibertat, el moviment obrer de Lleida es consolida en tres grups importants: CNT, UGT i CCOO.

Després del repàs dels 140 anys d'història de l'obrerisme lleidatà, la pregunta que va quedar surant a l'aire va ser: "Quin paper juguen els sindicats actualment?"

El motí del Femenet, inici del moviment a Lleida

Les arrels de l'obrerisme a la capital de Ponent se situen al voltant de l'any 1809, amb el motí de Femenet. La bullanga popular es va produir els primers dies del mes de maig arran de la irritació popular generada per la presència francesa al castell, cosa que feia sospitar un possible retorn de l'ocupació francesa. Aquests fets van fer que es creés una nova junta revolucionària, que va ser el punt de partida de les diferents juntes revolucionàries que es van constituir al llarg del segle XIX.

La vaga del Royal Concert

El Royal Concert era un *music hall* de moda a la Lleida d'ara fa cent anys. El 1915, l'amo del local, situat al número 9 del carrer Cavallers, va acomiadar un dels seus treballadors. La resta d'assalariats, afiliats a la Societat de Cambrers de la Unió, es van declarar en vaga per protestar per l'acomiadament del seu company. Per diferents discrepàncies dins del grup, diversos treballadors van deixar la Societat de la Unió i van fundar la Societat de Cambrers la Fraternal. Llavors, es va establir una lluita entre aquests dos grups sindicals per aconseguir la majoria dins el sector.

Caminem pels 40 anys del moviment obrer a Lleida

Organitza: Casal Ocell Negre i Altres Històries de Lleida
Webs: www.ocellnegre.blogspot.com i www.altreshistoriesdelleida.blogspot.com

EN CONEC 2 DE 40!! M'ESTARÉ TORNANT MAINSTREAM?!

ALBERT PLA JOE CREPUSCULO
POLOCK TRANSADELICA MAÏA VIDAL
FERRAN PALAU MATES MATES
MARIA COMA + QUARTET BROSSA
I 32 PROPOSTES MÉS!

11 12 13 DE MAIG
FIM
13a FIRA DE MÚSICA AL CARRER DE VILA-SECA
www.fracarrencal.com

Targeta FIM
2€*
*retornable

EXPOSICIONS

El blau del cel, el verd de la gespa i la roda del carro

La FAGIC ha organitzat una mostra itinerant que serveix per trencar tòpics i conèixer les persones d'ètnia gitana

La comunitat gitana està formada per dotze milions de persones repartides per tot el món

Xavi Martí
expressions@setmanaridirecta.info

Sabíeu que algunes de les paraules que utilitzem cada dia, com *xava!* i *currar*, provenen del caló, la llengua que parlen les persones d'ètnia romaní que viuen a Catalunya, resultat de la barreja del català, el castellà i el romanó, l'idioma original i primerenc de les gitanes, que

Es tracta que coneguem aquestes persones que conviuen amb nosaltres des del segle xv i que han estat ignorades i menyspreades constantment

prové del sànscrit? Aquestes curiositats es poden aprendre a l'exposició titulada *Com tu*, organitzada per la Federació d'Associacions Gitanes de Catalunya (FAGIC). Es tracta d'una mostra formada per 26 plafons que, a través de fotografies i textos, ens permeten conèixer la cultura i la manera de viure de la comunitat gitana, integrada per dotze milions de persones (deu milions viuen a Europa i dos

milions es troben repartides per la resta del món). Aquesta iniciativa també serveix per trencar diversos tòpics que s'han associat a l'ètnia romaní, com ara el que sosté que són persones que roben per viure i que no volen treballar. La filosofia de la mostra es resumeix en una frase que apareix en un dels plafons: "Els gitanos són persones com tu". Es tracta que coneguem aquestes persones, que conviuen amb nosaltres des del segle xv i que han estat ignorades i menyspreades constantment.

Persecució i discriminació

L'origen de l'ètnia gitana es troba a la zona del Punjab (Índia). Des d'aquí, la seva gent es va anar disseminant per tot el món. Van arribar a la península Ibèrica l'any 1425 i, només 74 anys després, el 1499, els reis catòlics van dictar un seguit de lleis que preveïen la seva expulsió si no renunciaven al nomadisme, que és un dels seus trets culturals. La mostra ofereix informació sobre la discriminació que han patit a Europa i a l'Estat espanyol. Cal recordar que les autoritats feixistes de Franco van aplicar amb severitat la Ley de Vagos i Maleantes a les persones gitanes (la pel·lícula *Lute, camina o revienta* n'és un clar exemple) i que el reglament de la Guàrdia Civil, que va estar en vigor fins el 1978, deia: "Es vigilarà escrupolosament els gitanos". Els plafons també recullen les expulsions que s'han viscut els darrers anys a l'Estat

francès i a Alemanya o els atacs que han patit les romanís a l'Europa de l'Est. Finalment, també cal destacar que es tracta de la minoria cultural més rebutjada a Catalunya, després de les persones àrabs i musulmanes.

Llibertat i força cultural

L'ètnia romaní ha forjat estils musicals com la rumba catalana i el flamenc i trobem un gran nombre de persones que han destacat en el món de la literatura, la música, les arts o el cinema d'origen gitano; parlem, entre molts d'altres, de Charles Chaplin, Ibrahimovic, Stoichkov o Bill Clinton (l'expresident és d'ascendència gitana escocesa). Si visitem la mostra, també sabrem que el poble gitano és religiosament plural i que la seva bandera (formada per un roda de carro vermella i dues franges de color blau i verd) és el símbol de la llibertat que suposa viure de forma nòmada. 26 plafons que parlen de totes nosaltres, perquè parlen de veïns i veïnes nostres.

Com tu
Exposició del poble gitano

Per consultar horaris i localitzacions de la exposició truqueu a la FAGIC al telèfon 93 305 10 71 o consulteu la seva web a www.fagic.org

ZONA LLIURE

CULTURA POPULAR

Remeis en temps de crisi

FELIP ALUM

Ignasi Morgades Gutiérrez
expressions@setmanaridirecta.info

L'hivern, definitivament, amaina i les plantes comencen a rebrotar. Moltes ja es troben al punt àlgid de floració i això permet extreure'n les propietats per refer-nos dels estralls del canvi de temps o dels males que arrosseguem tot l'any.

Arribat el maig -també conegut com el mes de les flors-, les fires s'estenen arreu i mostren l'esplendor dels productes vegetals i derivats. Una de les més singulars és la fira de Sant Ponç, llargament arrelada a Catalunya i particularment a Barcelona, on múltiples llegendes situen el personatge guarint les malalties que assolaven la ciutat. Celebrada des de temps immemorials, amb canvis d'advocació i d'emplaçament al llarg dels segles, ara mateix és un dels mercats més importants d'herbes remeieres i aromàtiques i, per extensió, de productes agrícoles -bresca i mel, arrossos, confitures i dolços artesanals- i una de les millors ocasions per viure el que, acadèmicament, s'anomena etnobotànica, saviesa popular i tradicional en matèria de plantes i les seves aplicacions. La mostra més característica és la ubicada al carrer de l'Hospital del cap i casal, però, els darrers vint anys, han proliferat a diversos barris i poblacions de tot el país, en gran part per la revalorització del saber popular i l'augment de

la sensibilitat sobre el medi ambient.

Tradicionalment, al voltant de la diada de Sant Ponç, es netejava la casa a fons i s'utilitzaven diverses herbes per combatre els paràsits, una afectació important en les societats agràries, traslladada a les poblacions industrials fins l'arribada de l'higieneisme, ben entrat el segle XIX.

Arribat el maig, les fires mostren l'esplendor dels productes vegetals i derivats

Com ara, la jornada esdevenia un espectacle d'aromes, colors i sensacions, on es barrejaven el coneixement empíric i la superstició, encara força arrelada, parcialment per la manca d'estudis sobre certes propietats atribuïdes a les plantes i, principalment, per voluntat de la indústria farmacològica, interessada a mantenir l'hegemonia en qüestions mèdiques. L'accés a mesures higièniques i de salut pública no van fer minvar els usos dels remeis tradicionals, que ara mateix són considerats una medicina complementària. Qui sap si, en aquests temps foscos de retallades i negació dels drets essencials, haurem de recórrer de nou als remeis tradicionals.

agenda directa

BARCELONA

Dijous 3 de maig

Xerrada: 'Anonymous o del #lulz com a motor de conscienciació política'

18h Escola de Polítiques Socials i Urbanes

Passeig d'Urrútià, 17. Amb Jordi Delgado, professor titular del Departament de Llenguatges i Sistemes Informàtics de la UPC. Organitza: Escola de Polítiques Socials i Urbanes
Més informació: igop.bcn@uab.cat | http://igop.uab.cat

La Kraneo y Toro Sentao

Performance agropunk, recital poèticocantant bestial

21h Kafeta de la revista *Barrio*

CSO La Gordíssima

Pons i Gallarza, 10 (metro L1 Sant Andreu)

Organitza: Revista veinal *Barrio*

Divendres 4 de maig

Inauguració de l'Exposició 'Have a pleasant stay'

12h Àgora Catalunya

Plaça de Catalunya, 9, 4t 2a. L'exposició s'emmarca en les activitats de la 64a Commemoració de la Naqba palestina, gestionades per la Coordinadora d'Entitats Amb Palestina al Cor. L'exposició d'enguany és de Samira Badran, artista de família Palestina.

Organitza: Nova-Innovació Social

Més informació: http://www.nova.cat

Dissabte 5 de maig

Mercat d'Intercanvi

De 10 a 14h Davant la parròquia de Crist Redemptor

C. Mare de Déu de Montserrat, 34.

Organitza: AVV Can Baró i Banc del Temps de Can Baró

Més informació:

bdtcanbaro@gmail.com

Dissabte 5 de maig

Mercat d'intercanvi i de segona mà

De 10 a 18h Plaça del Poeta Boscà

Amb tallers de reciclatge de Basurarte

Organitza: Pla Comunitari La Barceloneta

Més informació: pdcbarceloneta@yahoo.com

Contracimera a la del BCE...?

BARCELONA, 2, 3 i 4 de maig

Han blindat Catalunya, cosa que no es veia des del llunyà 2001; han suspès tractats europeus i han demanat reforços a Madrid; s'han inventat delictes, delacions i webs; han proposat de canviar el Codi Penal i tenim companyes a la presó. Però, com veurem, el Banc Central Europeu, ja sigui per manca de temps, d'informació -ho va esbombar el conseller Puig just després de la vaga del 29M- o de ganes, passarà sense pena ni glòria per una Barcelona que té altra feina. Feina per construir alternatives a una crisi que, com hem estat repetint i explicant, no ens creiem, no hem provocat ni volem patir. Malgrat tot, però, hi ha qui ha volgut contraprogramar. Però -esperem!- aquests actes no comptaran amb la presència dels centenars de policies que blinden Barcelona des del 27 d'abril. I, de ben segur, no costen ni una mil·lèsima part de la milionada que s'han gastat amb aquest dispositiu. Sí que sabem del cert, però, que el que s'explicarà en qualsevol d'aquests actes serà molt més interessant que qualsevol de les intervencions a la cimera del BCE.

Ens agradaria poder anunciar una contracimera amb tot d'actes i accions, manifestacions, bloquejos o el que la població barcelonina considerés oportú. Hem buscat i hem trobat poc. Però, tot reflexionant, hem arribat a la conclusió que, setmana rere setmana, mes rere mes, des de fa uns quants lustres, Barcelona és cap i casal i, en si mateixa, una contracimera permanent. Si la gent que mana la fa servir com a banc de proves per reprimir, els moviments socials que hi conviu la fan servir com a banc de proves per teixir complicitats i experiències, rebel·lies i antagonismes de les quals aquesta agenda té la sort de nodrir-se cada setmana. I pensant-ho bé, preferim això.

Actes durant la Cimera del BCE: Dimecres 2 de maig. Xerrada debat sobre el BCE, a càrrec de la Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute 19h Parc Joan Miró. Organitza: #elbcelmasua. **Dijous 3 de maig.** Tallers 12m15m. El grup de *reflectants* i la comissió de gràfics de BCN ens mostraran la tasca creativa que s'està preparant per la manifestació del 12 de maig. Més info: http://reflectantes.wordpress.com. Organitza #elbcelmasua. Xerrada debat sobre l'auditoria del deute 19h Plaça Orfila. Organitza: Comissió Laboral de Sant Andreu Indignat.

Diumenge 6 de maig

La Cultura va de Festa 2012

A partir de les 11h al parc de la Guineueta

Espai superior i infantil de matí i tarda: 11-13h Gimcana i creació de mosaic col·lectiu. 13h Espectacle *Jan i Xula*. 15:30h Gimcana al llarg de tarda. 16h

Concerts dels grups dels casals de joves de 9 Barris

Espai central: 11-13:30h Tallers oberts a les entitats de 9 Barris. 13:30h Pregó. Associació de Veïns de Ciutat Meridiana. Vermut musical amb els *combos* de l'Escola Blues de Barcelona i a càrrec de Can Masdeu. 15h Dinar Popular amb

el Centre Cruilla (menú elaborat amb pollastre *hala*). 17:30h Espectacle de Circ Starfatal de los 2Play. 18:45h Espectacle musical amb Resudial Grups. 20h Concert amb Electronic Gozarella. 21:30h Correfoc amb els Grup de Foc de 9 Barris
Espai inferior matí i tarda: 11-14h Espai agroecològic. 12h espectacle amb la Fanfarria Contratiempo. 17:30h Havaneres i rom cremat amb la Mar Salada
Organitza: Grup de la Xarxa d'Intercanvi de Coneixements de 9 Barris
Més informació: www.9bacull.com

Diumenge 6 de maig

Mercat d'intercanvi

11-14h Plaça Vazquez Montalban

Organitza: Assemblea Barri Raval

Més informació: raval@intercanvis.net

Diumenge 6 de maig

Trobada per la difusió de l'Arbre de les Assemblees

13h Plaça de Sant Jaume

Organitza: Fundació Randa-Lluís

Maria Xirinacs

Més informació: www.xirinacs.cat

Dimarts 8 de maig

Cinefòrum: Zeitgeist: Addendum

19:30h Local Social EcoConcern

C. Mare de Déu del Pilar, 15, pral.

La segona part del documental *Zeitgeist: The Movie*, produït per Peter Joseph.

Organitza: EcoConcern Innovació Social

CARDEDEU

Dissabte 5 de maig

Xerrada: Models urbans

11:30-13h Casino Popular

C. Pau Casals, 10.

De la crítica a la insostenibilitat del model actual a les propostes ecològiques i autogestionàries anticapitalistes, a càrrec d'Eduard Masjuan, doctor en Història Econòmica.

Organitza: Casino Popular de Cardedeu

Més informació:

http://casinopopular.blogspot.com

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

A la Directa **necessitem un telèfon... sense fils!** Si en tens un que no fas servir i ens el pots cedir, avisa'ns a subscripcions@setmanaridirecta.info

Se cedeix terreny de 500m2 aprox. per agro-cultiu al Baix Penedès. Condicions a convenir. cmompeat@yahoo.es

Al Contrainfos de **LaTele.cat** **necessitem alguna persona per fer de community manager.** contrainfos@latele.cat

Projecte de **cooperativa alimentària del Barcelonès** necessita un **congelador**. Es prefereix l'intercanvi o la donació, però també s'hi poden posar diners. Contacte: Roger 663 463 204

Xarxa d'intercanvi a través d'Internet: www.volvstens.org

La Directa busca gent que la reparteixi o que vingui a ensobrar els dimecres al matí. A canvi, t'endús la teva gratuïta. Més informació: distribucio@setmanaridirecta.info

> EL TEMPS

DIJOURS 3

Predomini general del sol amb alguns núvols alts i mitjans. Temperatures molt suaus i vents en calma.

DIVENDRES 4

Augmentaran els núvols d'evolució diurna a les comarques del Pirineu i Prepirineu. Algunes tronades.

DISSABTE 5

Les tempestes de tarda es faran més generals i generoses a les comarques interiors i de muntanya.

DIUMENGE 6

Llamps i trons al Pirineu i Prepirineu durant la tarda. Al matí dominarà l'ambient assolellat.

DILLUNS 7

La falca anticiclònica ens anirà arrepellant dins el seu radi d'acció de mica en mica. Encara algun ruixat al Pirineu.

DIMARTS 8

Ambient estable pràcticament a tot el territori dels Països Catalans. Sol i temperatures cap amunt amb força.

Dissabte 5 de maig
Revolució bolivariana, què està passant a Veneçuela?
 L'acte pretén acostar la realitat política i social del país caribeny
 18h Xerrada: Introducció a la Revolució Bolivariana, a càrrec de Gabriel Montiel, advocat especialista en dret constitucional i màster en drets humans.
 19h Projectió del documental *La Revolució no serà transmesa*. Documental que narra el cop d'estat de 2002 contra el President Veneçolà.
 21h Sopar temàtic.
 22h Festa Bolivariana amb el grup barceloní Posa't la caputxa i un punxadiscos amb música llatina i combativa. A l'acte, hi assistirà una representació diplomàtica del govern de Veneçuela.
 Organitza: Assemblea de joves l'esbarzer (Palautordera), el casal l'Esquerda (Granollers), l'Assemblea de joves de Granollers (Granollers), el Casino (Cardedeu), el casal Quico Sabatè (Sant Celoni), el Círculo Solidario José Martí (Saragossa) i el Consolat veneçolà de Barcelona.

CERDANYOLA

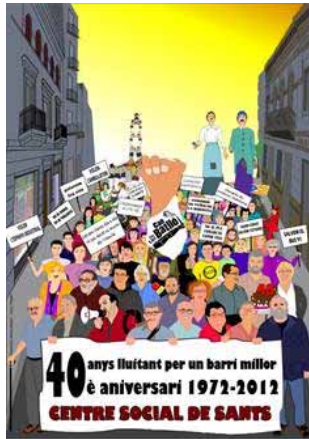
Festa Major Alternativa
 Dimecres 2 de maig
 Projectió del documental 'Surplus' i berenar
 19h Casal Cultural i Popular La Clau C. Mare de Déu del Pilar, 43.
 Més informació: fmacerdanyola.blogspot.com
 Divendres 4 de maig
 20h Pregó i Xupinazo
 22h Concert i barraques: Inarrestabili (Punk-Rock Italià), DMD (Ska-Reggae), Everest (Psycho-Rock). Al camp de futbol de Les Fontetes.
 Dissabte 5 de maig
 11h Cercavila amb la Bastonera de Cerdanyola i colles convidades. Sortida a la plaça Sant Ramon.
 12h Vermut i torneig 3x3 d'hoquei.
 14h Dinar popular.
 16h Torneig de Mus.
 17h Activitats infantils.
 17:30h Taula rodona sobre el municipalisme.
 19h Espectacle de dansa amb Contraforces.
 22:30h Concert i barraques: Pirats Sound Sistema

El Centre Social de Sants fa 40 anys!

VILA DE SANTS, del 7 a l'11 de maig.

Un any és molt, però fer-ne 40 creant un altre barri més viu i combatiu que mai és una eternitat... que cal celebrar amb tots els honors. La gent del Centre Social de Sants ha dissenyat un seguit d'actes amb la idea de retrobar totes les persones que han fet possible que l'espai tirés endavant i aquelles que ajuden, encara ara, a encarar el futur i dotar la ciutadania d'un paper actiu en la construcció del model de societat que anhelem.

Programa: Dilluns 7 de maig: 19:30h Brindis i inauguració de l'exposició històrica (fins el 10 de maig) **Dimarts 8 de maig.** 19:30h Debat i taula rodona: *Plataforma i moviments socials a Sants*, amb La Lleialtat Santsenca, Can Batlló, 15M a Sants, Secretariat d'entitats i Federació Festa Major; Pep Ribas, moderador. **Dijous 10 de maig.** 19:30h. Debat i taula rodona: *Perspectives dels moviments socials i veïnals del segle XXI*, amb setmanari Directa, FAVB actual i FAVB històrica; Albert Forcades, moderador. **Divendres 11 de maig.** 20:30h Sopar de quarantè aniversari a les Cotxeres de Sants. Fi de festa amb artistes convidades per la Núria Feliu.

Més info: www.centresocialdesants.org

(Sound System Rap/Reggae), Lágrimas de Sangre (Neidos & Still ill - Rap Underground), Orkesta Paraíso (Versions Punk Rock).
 Organitza: FMA Cerdanyola
 Més informació: fmacerdanyola.blogspot.com

GIRONA

Dissabte 5 de maig
Concert: Motorhits i Metalmania
 21:30h La Mirona
 Concert de tribu a Motörhead i a Metallica
 Organitza: Casa de la Música de Salt

GRANOLLERS

Dissabte 5 de maig
Xerrada i debat: 'Per una

estratègica Revolució Anti-Estatal i Anticapitalista al segle XXI'
 18h Anònims, menjars i pensar.
 C. Ricomà, 58.
 Amb Fèlix Rodrigo, historiador, escriptor i investigador.
 Organitza: Assemblea Llibertaria del Vallès Oriental i Ecoarxa del Montseny

MOLINS DE REI

Dimecres 2 de maig
Músiques Invisibles
 20h Ateneu Mulei
 C. de l'Església, 10.
 Organitza: Ateneu Mulei
 Tercer concert del cicle Músiques Invisibles. Descobrirem la proposta poèticomusical del cantautor barceloní Pere Vilanova, que ha publicat tres

discos i dos llibres de poemes.
 20:10h Altraveu en directe des del Mulei.
 21h Inici del concert (emès en directe a Ràdio Molins de Rei via FM i Internet).
 22:15h Final del concert.
 L'Ateneu romandrà obert durant mitja hora mes.
 Més informació: www.mulei.cat

TORTOSA

Divendres 4 de maig
Xerrada: Les retallades com a conseqüències socials de la dictadura financera. Les finances ètiques com a alternativa al sistema financer tradicional.
 20h Casal Popular Panxampla C. Gil Frederich, 6.
 Amb Xavi Teis, economista i membre de Finançament Ètic i Solidari (FETS), autor del llibre *Cómo cambiar el mundo con tu dinero*.
 Organitza: Casal Popular Panxampla

VALÈNCIA

Dijous 3 de maig
Taula rodona: 'Violència d'odi cap a lesbianes, gais, transsexuals i bisexuals'
 19:30h Facultat de Ciències Socials-UV
 En el marc del vint-i-cinquè aniversari del col·lectiu Lambda, jornades pel respecte a la diversitat sexual i contra els prejudicis.
 Organitza: Col·lectiu Lambda
 Més informació: <http://www.lambdavalencia.org/>

Dissabte 5 de maig
Presentació del llibre 'El desig de ser mare'
 18h Seu del Col·lectiu Lambda. Amb la presència de l'autora, Anna Gimeno.
 C. Vivos, 26.
 En el marc del vint-i-cinquè aniversari del Col·lectiu Lambda, jornades pel respecte a la diversitat sexual i contra els prejudicis.
 Organitza: Col·lectiu Lambda
 Més informació: <http://www.lambdavalencia.org/x>

Primer aniversari d'El Rostoll

TÀRREGA, dissabte 5 de maig

Enmig de la bogeria capitalista, encara hi ha projectes que neixen per quedar-se. Per molts anys!

Programa: 12h Jocs al carrer. Plaça del Carme (El Pati).
 13h Vermut.
 18h Mural reivindicatiu.
 19h Concurs de botifarra.
 21:30h Sopar popular: cassola de tros, amb opció vegetariana.
 23h Música al carrer amb Cesk Freixas. En acabat, música i gresca catalana amb un punxadiscos. Tots els actes al carrer Ardèvol, 12.

Més info: elrostoll.blogspot.com

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

BARCELONA
Dijous 3 de maig
Vaga estudiantil en defensa de la universitat pública

Convoca: Plataforma Unitària en Defensa de la Universitat Pública (PUDUP)
 Més Informació: pudup.cat@gmail.com

Dissabte 5 de maig
Manifestació: El feixisme avança si no se'l combat

11h Mercat del Clot
 Convoca: Acció Antifeixista

VALÈNCIA
Dijous 3 de maig
Concentració per la despatologització de la transsexualitat

19h Davant de la plaça de bous
 Convoca: Col·lectiu Lambda de Lesbianes, Gais, Transsexuals i Bisexuals

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Sandino Primera CANTAUTOR VENEÇOLÀ, FUNDADOR DEL FRENTE DE CREADORES MILITANTES

“El compromís ha de ser tan profund com la crítica”

El cantautor Sandino Primera porta a coll el llegat del seu pare, el poeta i activista veneçolà Alí Primera, també conegut com el 'Cantor del Pueblo', les cançons del qual han inspirat el procés revolucionari engegat pel president Hugo Chávez. Amb aquest equipatge de referència, Primera ha construït una partitura de melodies que passen l'estima pel poble i la complicitat amb els valors sobre els quals s'assenta el Socialisme del Segle XXI. A través del Frente de Creadores Militantes, el cantautor va integrant nous estils i projectes, on es barregen la denúncia i l'esperança sobre el futur de l'Amèrica Llatina.

Alex Romaguera
entrevista@setmanaridirecta.info

En què t'inspires per crear el teu univers musical?

Sobretot en Alí Primera, no sols per les seves cançons militants, també per la manera com les acompanyava. I el mateix Víctor Jara, els temes del qual m'han comogut sempre. La seva mort és allisonadora per conèixer el que ha patit Xile i el que encara pateixen molts pobles de l'Amèrica Llatina. **Entens la música com un vehicle per traslladar aquests pensaments sobre el que vius?** El ritme i el contingut es converteixen en una arma imparable per plantejar un ideal. Víctor Jara ho va pagar amb la seva mort i el meu pare va ser amenaçat per utilitzar la música com un altaveu revolucionari. Inicialment, les meves cançons reflecteixen aquest ambient, on també hi són presents des de Farabundo Martí fins al Che Guevara.

“La mort de Víctor Jara és una lliçó per conèixer el que pateixen molts pobles de l'Amèrica Llatina”

Com han evolucionat després? Han canviat com ho fan les meves idees. Si el 1997 o 1998 es basaven en un amor més íntim, darrerament, parlen de l'amor col·lectiu, lligat a l'estima per la gent. Parlo de l'abandonament dels infants o de les injustícies que causa el sistema de dominació capitalista. I ho faig a

ROBERT BONET

partir de l'anàlisi que estem en un període d'esperança com a societat. **Quina narració plantejges?**

La necessitat d'abandonar la retòrica per defensar la unitat com a concepte. Cal passar a posar en pràctica els discursos intel·lectualitzats a través d'experiències i lluites on es plasmis aquesta idea d'unitat als barris, municipis i ciutats d'arreu del món. I això passa per un acostament de les persones, perquè, al marge del posicionament ideològic de cadascú, hi ha aspectes que ens uneixen més enllà del factor humà.

Quins destacades?

No hi ha països que s'escapin de l'explotació de l'home per l'home, ni tampoc de l'afany lucratiu o de les desigualtats que això genera. Ho veiem amb els infants que demanen diners als semàfors. Davant d'això, les meves cançons apel·len a la solidaritat i a la generositat entre els humans, perquè l'egoisme actual ens porta a l'abisme.

El Frente de Creadores Militantes és la plataforma per expressar-ho?

Exactament. Posa en comú músics, periodistes, poetes, pintors, muralistes, artesans, constructors de juguines i altres artistes compromesos en una societat diferent, sense egocentrismes i amb la unitat com a principi bàsic. És com una arepa, el típic plat veneçolà fet amb una massa de pa on s'hi barreja blat de moro, pernil, margarina i formatge. La forma que queda i la quantitat d'ingredients que té simbolitza la voluntat del Frente d'incloure discursos

de tota mena a partir de la idea de col·lectivitat.

Ha sortit algun projecte concret?

Cada any celebrem un festival i consueuem postures al voltant d'alguns temes, com el cas del cantautor Julian Conrado, que exigim que pugui ser acollit a casa nostra. En general, observem que el procés revolucionari té moltes contradiccions, amb passos enrere i altres endavant. Chávez, com la mateixa naturalesa, encara ha de passar per molts processos, sobre els quals no hem de callar. I és que la revolució no justifica episodis com el de Conrado.

Què no t'agrada de Chávez?

El culte a la personalitat i l'excés d'oportunisme. En definitiva, els vicis del capitalisme, que ens porten a la insolidaritat i la prostitució per aconseguir beneficis per davant de qualsevol altra cosa. A Veneçuela, succeeix i, a Cuba, costa d'eradicar, sobretot per culpa del sistema corrupte que hem heretat. Un sistema que ha deixat ferides profundes, fins a l'extrem que els veneçolans sabem més sobre Espanya o els Estats Units que no pas de quin color era el cavall de Simón Bolívar. I encara estem així, tot i que l'augment de la consciència social fa que els infants estudiïn per ser protagonistes del procés revolucionari, no pas per aprofitar-se'n, sinó per reconèixer-se com a membres d'una comunitat amb una història i una cultura pròpies.

Ets optimista, doncs?

Ho sóc malgrat els obstacles que impedeixen que el procés avanci

com hauria de fer-ho. Sovint, es percep el socialisme llatinoamericà com una expressió populista, però no és així, de cap manera. Cal superar les tesis consumistes i militaristes i apostar per un model cultural diferent, com a via per a l'intercanvi i la superació de les desigualtats. Justament perquè estimem Chávez, tenim l'obligació de dir-li que, lluny de plantejar la revolució com la negació de moltes coses, hi ha altres formes d'expressar-se i de treballar amb el poble pel bé de la comunitat. El compromís ha de ser tan profund com la crítica i la formulació de les alternatives. Aquí rau el repte.

“L'augment de la consciència social fa que els infants estudiïn per ser protagonistes del procés revolucionari”

Com a artista, quina música vols continuar posant els pròxims mesos?

Dedico més temps a mobilitzar-me per fer recitals, xerrades i algun documental impulsat pel Frente de Creadores. A nivell personal, el mes de setembre vinent, sortirà el meu nou àlbum, on floreix l'amor cap al poble i el desig que la revolució segueixi el seu rumb, amb la consciència que cal unir tothom que vol un món més just i democràtic.

. LA COLUMNA

Una sola intenció: que tinguem molta por i callem

Jordi Martí Font
opinio@setmanaridirecta.info

Aquests dies els recordarem al llarg de les nostres vides. Els recordarem perquè són els darrers que viurem en democràcia formal tal com fins ara l'entendem. Democràcia formal no és democràcia i, molt menys, democràcia directa, però és la forma que fins ara teníem i potser ens hi havíem acostumat. És clar que per tal que els poderosos ens robin encara més amb total impunitat cal anar un pas enrere. És ben clar que democràcia formal no és només votar cada quatre anys, i sense llibertat d'expressió de democràcia no n'hi ha. Sense llibertat de reunió, tampoc. I tampoc sense llibertat de manifestació. On anem, la dissidència és considerada com a criminal independentment dels mètodes que utilitzi.

Felip Puig ha decidit encapçalar el camí cap a la negació de drets democràtics bàsics i com si s'hagués llegit 1984 d'una tirada i l'estigués paint apressadament. És així que ha passat a aplicar cada una de les recomanacions que els totalitaris poden arribar a extreure del llibre per mantenir i estendre el seu poder o, en aquest cas, el seu poderet.

Una de les normes del totalitarisme que descriu Orwell és la referència constant i perseverant per part del poder a una guerra llunyanca que si no es guanya acabarà amb la societat que el Gran Germà governa amb mà dura i que és vista pels que hi viuen com a confortable "si no et poses en política", que deia Franco.

Aquí no hi ha guerra com l'entendem, per això s'han muntat aquesta suposada guerra de baixa intensitat en què la crema d'un contenidor per part de qui vol canviar el sistema és considerada pitjor que un assassinat i la violència física o econòmica és bona si qui la fa és un policia o un banquer. Per a això s'ha inventat unes suposades manifestacions contra la reunió del BCE que tindrà lloc aquests dies a Barcelona. Se les ha inventat, ho repeteix un altre cop. I per tal de donar dimensió al "perill" que els "antisistema", "vándals" o com els diguin suposen per a la societat catalunyesca, els seus amics del Grup Godó i el seu apèndix d'última hora, la Teletrès, insisteixen i insisteixen. I insisteixen en una mentida.